

Ο
ΜΕΝΙΠΠΟΣ,
ἢ
ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΥΠΟ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ
ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Μὲ τὸν κόσμον τὸν λωλὸ
Καὶ τὸν ψεύτην νὰ γελῶ,
Πλὴν νὰ μὴν ζητῶ καὶ τόσο
Νὰ τὸν πολυδιορθώσω.
(ΚΙΘΑΡΑ Π. ΣΟΥΤΣΟΥ σελ. 110.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ν. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

1837.

ΤΩ
 ΕΝΑΡΕΤΩΙ,
 ΚΑΙ
 ΚΑΛΩ ΠΟΛΙΤῃ
 ΚΥΡΙΩ
 ΠΕΡΙΚΛΕΙ
 ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΩ.
 ΤΟ
 ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥΤΟ
 ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ.
 Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.

Ἄν εὐσπλαχνικὴν δὲν εἶχες καὶ εὐγενικὴν καρδίαν,
 Καὶ ἂν δὲν μὲ ἐβοήθεις μὲ τὴν τόσῃν εὐγλωτίαν,
 Ἦμπορῶ νᾶ εἶπω φίλε βέβαια, καὶ χωρὶς λάθος,
 Πὼς θὰ μ' ἔρριπτον ἀσπλάχνως εἰς τῆς φυλακῆς τὸ βάθος.
 Τὰς μικρὰς ποιήσεις ταύτας σοὶ προσφέρω λοιπὸν τώρα,
 Ὡς μικρὰς εὐχαριστίας, κί ὡς εὐγνωμοσύνης δῶρα.

B.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ τὴν ὁποίαν τὸ κοινὸν ἔδειξεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Μενίππου μου, μὲ ἐνεθάρρυνε περισσότερον εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ δευτέρου μέρους, καὶ ἡ ὑπόσχεσις τὴν ὑποίαν εἶχα δώσει εἰς τὸ κοινὸν μὲ ἠνάγκαζε εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ταχεῖαν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ. Περιστατικὰ ὅμως διάφορα ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνατρέψουν τοὺς σκοποὺς, καὶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, τέλος πάντων ἐνικήθησαν τὰ ἐμπόδια, καὶ τὸ βιβλίον ἐτελείωσεν. Πρὶν τὸ ἀναγνώσετε, φίλοι, συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅσα περίεργα συμβάντα μοι ἠκολούθησαν ἐξ αἰτίας τοῦ πρώτου.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐφάνη εἰς τὴν πόλιν, ἑκαθήμην περὶ τὰς ἑξ ὥρας μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ μικροῦ οἰκίσκου μου, καὶ ἔβλεπον τὸν ἥλιον δύοντα, καὶ ἀποχρυσόνοντα τὸν ὠραῖον τῶν Ἀθηνῶν ὀρίζοντα· ἡ νύξ ἐτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ τὰς ἑλαφρὰς πτέρυγὰς της, καὶ νὰ σκιάσῃ τὸν αἰθέρα μας, ἡ δὲ σελήνη ἀργυρόχρυσος προβαίνουσα ἐκ τοῦ Ἰμμητοῦ ἀνυψοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν Οὐρανόν. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν εὐρισκόμενος καὶ παρατηρῶν τὴν φύσιν, ἰδοὺ βλέπω ν' ἀναβαίνει εἰς φίλος μου.... ἐμβαίνει ὠχρὸς καὶ λυπημένος κάθεται χωρὶς νὰ προφέρῃ οὔτε λέξιν. — Τί γίνεσαι; τὸν ἐρωτῶ. — Σὺ τί θὰ γίνῃς τώρα! μοὶ ἀποκρίνεται. — Ταραχθεὶς εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν,

τὸν λέγω, τί τρέχει; — Ἐχάθης!! ἐφώναξε. Σύμβουλοι Ἰπουργικοί, Γραμματεῖς Ἰπουργικοί, Ἱατροί, Γραμματεῖς Δικαστηρίων, Ἐφημεριδογράφοι, σήμερον ἀνέβαινον εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν ἐσωτερικῶν, ζητοῦντες ὅχι βεβαίως ἄλλο, εἰμὴ τὴν παῦσίν σου. Ἀλλοίμονον εἰς ἐσέ! ἐκίνησες τὴν ἀγανάκτησίν των, καὶ τί θὰ γίνῃς, φίλε, δὲν ἤξεύρω. — Τὰ ἤξευρον, καὶ τὸ ἤξεύρω· ἀλλὰ τὸ Κοινὸν τί λέγει περὶ ἐμοῦ; τὸν ἐρωτῶ. — Τὸ Κοινὸν, μοὶ ἀπεκρίθη, τὸ κοινὸν γελαῖ διὰ τὴν στηλιτεύσιν τῆς κακίας..... ἀλλ' εἰς τί θέλει σέ βοηθήσει τὸ κοινόν; κύταξε ὅτι σέ βλάπτουν..... σέ ἀποβάλλουν ἀπὸ τὴν θέσιν σου, καὶ ἔπειτα..... — Ζητοῦν λοιπὸν νὰ μὲ τιμωρήσουν διότι τοὺς εἶπα τὴν ἀλήθειαν;..... ἀλλὰ φθάνει τὸ κοινὸν νὰ μὴν ὀργισθῇ ἐναντίον μου, οἱ δὲ Ἰπουργοί, καὶ Σύμβουλοι Ἰπουργικοί, ἄς μ' ἀποβάλλουν ἀπὸ τὴν θέσιν μου, οἱ κύριοι Ἱατροί, ἂν ἀσθενήσω ἀπὸ τὴν λύπην μου, ἄς μὴ μ' ἐπισκεφθοῦν, ἀλλ' ἄς μ' ἀφήσουν ν' ἀποθάνω, οἱ Γραμματεῖς τῶν Δικαστηρίων ἄς μὲ κατατρέξουν ὅπως ἡμπορέσουν, καὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι ἄς μὲ καταχωρήσουν εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα, καὶ εἰς τὰς ἀθανάτους στήλας τῶν ἐφημερίδων των· πολλὰ ὀλίγον μοὶ μέλει, καὶ ὅπως ἀδιαφορῶ. — Σὺ καθὼς βλέπω πάντοτε μὲ αὐτὰ τὰ φρονήματα εὐρίσκεισαι! τί κάθεται, καὶ δὲν τρέχεις ν' ἀντενεργήσῃς μὲ κἀνὲν μέσον, διὰ νὰ στηριχθῇς εἰς τὴν θέσιν σου;..... εὐκόλως τὸ κατορθώνεις· ἤξεύρεις ὅτι οἱ πολιτικοί μας ὀρέγονται θυμιάματος. — Πολλὰ καλὰ τὸ ἤξεύρω, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω γίνεαι ποτὲ τὸ θυμιατήριον· ἄς μὲ ἀποβάλλουν, τὸ ἐπιθυμῶ, ποτὲ ὅμως δὲν θέλω προσπαθῆσαι μὲ αἰσχρὰ μέσα κολακείας νὰ στηριχθῶ. Ἡ θέσις μου εἶναι ἀσήμαντος, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ εὐρισκόμενος δὲν ἡμπορῶ νὰ γίνω εἰς τίποτε ὠφέλιμος.

Ἐδῶ, ἐσιώπησα. Καὶ οἱ δύο ἐκαθήμεθα σκεπτόμενοι, καὶ βλέποντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ὅτε μετ' ὀλίγον λύσας τὴν σιωπὴν ὁ φίλος, μὲ λέγει. — Σὲ εἰδοποιῶ πρὸς τούτοις νὰ μὴν ἐξέλθῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου ταύτην τὴν νύκτα, διότι ραβδισμὸς ὡς ραγδαία βροχή, θέλει σοὶ ἐπιπέσει. — ἐγὼ εἰς αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν ἐγέλασα χωρὶς νὰ ἀποκριθῶ. — Τί γελᾷς; μοὶ εἶπε, σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν· τρεῖς μισθωτοὶ ραβδοῦχοι περιφερόμενοι σὲ ζητοῦν ἀφρίζοντες καὶ λυσσῶντες, διὰ νὰ γυμνάσουν τὰς χειρᾶς των εἰς τὴν ῥάχην σου, ὅθεν λάβε μέτρα προφυλακτικὰ μήπως σοὶ ἀκολουθήσῃ τὸ ἀπευκταῖον τοῦτο συμβάν.... ἐγὼ ὑπάγω..... καὶ ὅτι μάθω περὶ σοῦ ταχέως θέλω σοὶ τὸ ἀναγγεῖλαι. — Ταῦτ' εἰπὼν ἀνεχώρησε.

Νὰ σᾶς εἰπῶ φίλοι ἡ ὑστέρα ὁμιλία τοῦ φίλου τούτου τόσον ἐφόβησε τὴν ψυχὴν μου, ὥστε ἐξάλειψε ὅλως διόλου πᾶν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου διελογιζόμην. Πανικὸς φόβος μ' ἐκυρίευσεν διὰ τὸ εὐκολοκατόρθωτον τῆς σκηνῆς, ἐξ αἰτίας τῶν λαβυρινθοειδῶν, καὶ μεμονωμένων δρόμων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι τὰς κωμικὰς τοῦ μικροῦ μας βίου περιστάσεις τὰς διαδέχονται τραγικαί, ἔτι περισσότερον δὲν ἀμφίβαλλον ὅτι ἤθελα γρονθοκοπηθῆ. Διαλυθέντος ἐν τοσούτῳ αὐτοῦ τοῦ φόβου μου, ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου, καὶ ἀπεκοιμήθην. Πλῆθος ὀνείρων μοὶ ἐπαρίστα ἡ ἐξηγριωμένη φαντασία μου. Πότε ἔβλεπα τὸν Ὑπουργὸν βαδίζοντα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχικαγγελαρίου μὲ τὴν περὶ τῆς παύσεώς μου ἀναφορὰν εἰς τὴν μασχάλην..... Πότε ἔβλεπον ὅτι ἐδιωκόμην ἀπὸ φουστανελλοφόρους τινάς, κρατοῦντας εἰς τὰς χειρᾶς των ὑψωμένα ῥόπαλα, ὡς ὁ Ἡρακλῆς ὅταν ἐδίωκε τὴν χρυσόκερον ἔλαφον, καὶ πότε διάφορα ἄλλα. Τέλος πάντων ἐξύπνησα. Ὁ ἥλιος εἶχε διαλύσει τὰ σκότη τῆς νυκτός.... ἐνεδύθην.... καὶ διεύθυνα τὰ βήματά μου

εἰς τὴν ἀγοράν. Εὐρισκόμην ἔμπροσθεν τοῦ φαρμακοπωλείου τοῦ κυρίου Θ. Κ. ὅτε μοι ἀπῆντησε ὁ Ἰπαστυνόμος κύριος Τσαγκάρλος, καὶ μοι εἶπε ὅτι εἶχε νὰ μὲ ὁμιλήσῃ περὶ ὑποθέσεως τινός. Διευθύνθημεν λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸ κατάστημα τῆς Ἀστυνομίας. Ἀφ' οὗ ἐμβάντες εἰς δωμάτιον ἐκαθήσαμεν μὲ ἡρώτησε, πρῶτον, πᾶσα ἀντίτυπα τοῦ Μενίππου ἐξέδωκα, ἔπειτα, πόσα ἐπώλησα, πόσα μοι ἔμειναν, καὶ τέλος ποῦ τὰ ἔχω. Τὸν ἐρωτῶ τὴν αἰτίαν τῆς περιεργείας του. — Κατ' ἀσχεσις, μοι ἀπεκρίθη.... ἰδού..... καὶ μοι παρρησιάζει τῆς ἐνταῦθα εἰσαγγελείας ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου διατάττετο ἡ κατάσχεσις τοῦ βιβλίου. — Ἡ αἰτία ποία; ἐρωτῶ. — Δὲν τὴν γνωρίζω, μοι ἀπεκρίθη, ἐγὼ χρεωστῶ νὰ σοῦ κατασχέσω τὰ βιβλία, τὰ ὅποια νὰ μοῦ εἴπῃς ποῦ εὐρίσκονται, διὰ νὰ μὴν μὲ βάλλῃς εἰς δυσάρεστον θέσιν. — Πολλὰ καλὰ δὲν σᾶς βάλλω εἰς δυσάρεστον θέσιν, ἅς ὑπάγωμεν νὰ σᾶς τὰ παραδώσω, εἶπα, καὶ μὲ ἔταξεν ἐπὶ κεφαλῇς τῶν Ἀστυνομικῶν Κλητῆρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους συντροφεύμενος ἐπῆγα εἰς τὸν οἰκίσκον μου εἰς τὸ τυπογραφεῖον, εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον ὅπου τοῦ παρέδωσα ὅσα δὲν εἶχον διανεμηθῇ εἰς τοὺς συνδρομητάς. Εἰς τὴν ὑδοιπορίαν μας ταύτην ἠκολούθη μὲ γεμάτον χαρὰς πρόσωπον καὶ ἀγαλλίαςιν καρδίας ὁ κήριος Δ' Α. Ι. Κλάδος εἰς τὸν κατηγόρων μου, καὶ συντάκτης τοῦ πολυθρηλλήτου Πρωϊατάτου Κήρυκος.

Μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἐπροσκλήθην νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν Εἰσαγγελτείαν ἀμέσως διευθύνθη καὶ ἐκεῖ. Ἐκάθησα δύο περίπου ὥρας εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, περιμένων τὸν ἄνθρωπον τοῦ νόμου διὰ νὰ μάθω τὸ αἷτιον τῆς προσκλήσεώς μου· τέλος..... ἰδού..... ὁ Κύριος Βικέλλας ὑπομειδιῶν μὲ προσκαλεῖ εἰς ἄλλον θάλαμον. Εἴσθε ὁ Θεόδωρος Ὀρφανίδης;

μέ ἐρωτᾷ. — Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τὸν ἀπεκρίθην. Θὰ
 σᾶς κάμω μερικὰς ἐξετάσεις. — Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀποκρι-
 θῶ. — ἔγραψατε τὰς ποιήσεις ὁ Μένιππος; — Μάλιστα. — Κατη-
 γορεῖσθε ὅτι κακολογεῖτε ἐξυβρίζετε, χλευάζετε, καὶ λοιδωρεῖτε
 εἰς μερικὰ τεμάχια ἄτομα τινά. — ἐγὼ, τὸν ἀπεκρίθην, οὔτε ἐξυ-
 βρίζω, οὔτε χλευάζω, οὔτε λοιδωρῶ ἄτομα. ἔγραψα μόνον φαν-
 τασίας παίγνια. — Πολλὰ καλὰ..... γράφε γραμματικὴ (εἴ-
 πε εἰς τινὰ ὅστις λαβὼν τὸν κάλαμον ἔγραψε τὰς ἀπαντήσεις
 μου). Ἀφ' οὗ καὶ ἄλλα πολλὰ, τοιαῦτα, με ἐρώτησε, με εἶπεν,
 ὅτι εἶμαι ἐμποδισμένος ν' ἀναχωρήσω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας πρὶν
 τῆς δικασίμου ἡμέρας. — Διατί; — Διότι ἐζήτησαν τοῦτο οἱ
 κατήγοροί σας. — Ἀλλὰ οἱ κατήγοροί μου δὲν ἐζήτησαν τὴν
 κατὰσχέσιν τοῦ βιβλίου. — Τοῦτο, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἀντισαγ-
 γελεὺς, τοῦτο διέταξεν ἀπ' εὐθείας ἡ εἰσαγγελεῖα διότι τὸ ἔ-
 κρινε ἀναγκαῖον..... Καὶ δὲν θὰ δώσω περὶ τῆς κατασχέσεως
 εἰς ἐπὶ κύριε λόγον, εἰς τὴν δικάσιμον ἡμέραν, ἢ θὰ διαλυθῇ
 ἡ κατὰσχέσις ἢ θὰ διαταχθῇ ἡ Δήμευσις τοῦ βιβλίου σου. —
 Βιασμένος λοιπὸν ἐσιώπησα, ὑπέγραψα τὰς ἐξετάσεις καὶ περὶ-
 λυπος ἀνεχώρησα.

Διευθύνθην κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Γραμματεῖαν ἐμβῆκα εἰς
 τὸ Γραφεῖόν μου, τὸ ὁποῖον ἤτον ἄντικρυ τῆς θύρας τοῦ Ὑπουρ-
 γικοῦ θαλάμου, μόλις ἐκάθισα, καὶ ἰδοὺ ὁ Ὑπουργός..... ἐμ-
 βαίνει..... με κυττάζει με ὀργίλον ὄμμα καὶ χωρὶς νὰ
 μοῦ εἴπῃ τίποτε φεύγει. Μετὰ ταῦτα ἐμβαίνει ὁ κλητὴρ τῆς
 ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείας με ἐν ἔγγραφον εἰς τὰς χεῖ-
 ρας. — Ὑπογράψετε, μοὶ λέγει, προσφέρωντάς μοι συγχρόνως
 καὶ τὸ βιβλίον τῆς παραλαβῆς· ὑπογράφω, τὸ ἀποσφραγίζω,
 καὶ εὐρίσκω τὴν κοινοποίησιν τῆς παύσεώς μου. Λαβὼν
 λοιπὸν τὸν πῖλον μου, καὶ ἐπευχθεὶς εἰς τὸν κύριον Δρόσον

Μανσόλαν ζώην πολυχρόνιον, καὶ ὑπουργεῖον πολυετές, ἀνεχώρησα.

Ἐν τοσούτῳ ἔγεινεν ἤδη καὶ προανάκρισις τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἔμελλον νὰ εἰσαχθῶ εἰς δίκην. Ὁ εὐγενὴς κύριος Περικλῆς Ἀργυρόπουλος, γνωστὸς εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὰ εὐγενῆ καὶ σπάνια προτερήματά του, ἀναδέχθη τὴν ὑπεράσπησίν μου. Πειπνισμένος λοιπὸν εἰς τῇ ἀξιότῃ τοῦ εὐυπολήπτου τούτου ἀνδρός, διὰ τὴν κατ'εὐχὴν ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως, ἡσύχαζον.

Δύο ἐβδομάδας μετὰ τὴν πολυθρήλλητον δίκην τοῦ Σωὺ τῆρος, μοὶ ἐπαρουσιάσθη τὸ κλητῆριον θέσπισμα· τῆς εἰσαγγελείας, τὸ ὁποῖον ἐδιώριζεν τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Παρῆλθον τέλος αἱ δύο, καὶ ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ φωτίζει τὴν δικασίμον· περὶ τὰς δέκα σχεδὸν ὥρας π. μ. ἔφθασα εἰς τὸ Δικαστήριον μετὰ τοῦ κυρίου Ἀργυροπούλου, ὅπου πλῆθος λαοῦ ἦτον συνηγμένον διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν παραστηθησομένην κωμωδίαν. Οἱ κύριοι ἀντίδικοί μου ἀνυπόμονοι, ἐπερίμενον τὴν ἀρχὴν τῆς δίκης. Τέλος πάντων οἱ δικασταὶ λαμβάνουν τὰς ἑδρας των, τὸ ἀκρωτήριον ἐμβαίνει, καὶ ἡ συζήτησις ἀρχίζει. Ὁ Κύριος εἰσαγγελεὺς ἔκαμε μίαν δεινοτάτην κατηγορίαν, ὁμίλησε περὶ ἡθῶν.... περὶ ποιήσεως.... περὶ κωμωδίας.... ἀνέφερε τὸν Μαίανδρον.... τὸν Ἀριστοφάνην.... τὸν Γάλλον Μολιέρον..... τὸν περίφημον Γλουβενάλην..... καὶ τόσα ἄλλα καλὰ πράγματα... τέλος (ἄπαγε! μὴ θέλων) ἐσατύρισεν αὐτὸς τοὺς κυρίους κατηγοροὺς μου τόσον ὥστε τῇ ἀληθείᾳ, ἔπρεπε νὰ εἰσάξωσιν ἐκεῖνον εἰς δίκην διὰ λεγόμενα, καὶ ν' ἀπολύσουν ἐμὲ διὰ γραφέντα.

Μετὰ τὴν κατηγορίαν τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως ἀνέλαβε τὸν λόγον ὁ κύριος Ἀργυρόπουλος, ἡ στωμυλία του τῷ ὄντι

ἤλκυσε τοὺς κυρίους Δικαστάς. Ἐπανελάθε πάλιν ὁ Κύριος Εἰσαγγελεὺς τὴν κατηγορίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ τετάρτη τῆς μεσημβρίας ὥρα παρῆλθε, καὶ δὲν ἔμεινε καιρὸς διὰ τὴν ἐκ δευτέρου ἀπολογία, ἀνεβλήθη διὰ τὴν αὔριον. Οὕτω λοιπὸν διελύθη ἡ συνεδρίασις, καὶ οἱ κύριοι κατήγοροί μου, ἔμπλεοι θυμοῦ, ἐκδικήσεως, καὶ ἐλπίδων ἀνεχώρησαν.

Πόσαι ραδιουργίαι δὲν ἐνηργήθησαν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτῃ! πόσαι παρακλήσεις ὑπὲρ τῆς καταδίκης μου! ὅλα τὰ ἐσυμπεραίνα, καὶ μελαγχολικὸς ἐπεριφερόμην εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς μὲ τὸ εἰρηναῖον φῶς τῆς σελήνης, ἥτις ὑφούτο εἰς καθαρὸν, καὶ ἀσύννεφον οὐρανόν. Σιωπὴ θαθεῖα ἐκυρίευσεν τὸ πᾶν! ἡ φύσις ἐκοιμᾶτο! Δὲν ἤκουέτο ἄλλο τι εἰμὴ ὁ διακεκομμένος στεναγμὸς τοῦ ἀπαισίου πτηνοῦ, καὶ ὁ ἐναρμόνιος ἦχος τῆς κινήσεως τῶν ὑδάτων τῆς ἀρχαίας Καλλιφόρης. Ὁ μακρόθεν φαινόμενος λιμὴν τοῦ Φαλήρου ἄστραπτεν ὡς κάτοπτρον, καὶ αἱ ἀρχαῖαι καὶ ὑψηλαὶ στῆλαι τοῦ Ναοῦ, ὡμοιάζον μακρόθεν γιγαντιαῖα φαντάσματα. Τὸ πᾶν ἐμάγευε, καὶ ἐκίνηει εἰς μελαγχολικὴν ἡδονὴν τὰς αἰσθήσεις. ὦ! τί εὐάρεστος μοναξία δι' εὐαίσθητον ψυχὴν! τί ἐσπέρα γαληνιαῖα, καὶ ἀξία τῆς γλυκείας συνεντεύξεως δύο ἐρασῶν..... Εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους ἐκάθησα ἀρκετὰς ὥρας ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, καὶ ἡ καρδιά μου δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τοὺς ἀπομακρυνθῇ· τέλος περὶ τὸ μεσονύκτιον διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀναπαύθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀνακαλῶν εἰς τὴν συγκεχυμένην μνήμην μου ὅσα ὁρατὰ τῆς φύσεως ἐσπέρια κάλλη εἶδον πρὸ ὀλίγου, ἕως οὗ παρεδόθη εἰς γλυκύτατον ὕπνον.

Μόλις τὸ λυκαυγὲς τῆς Ἡοῦς ἀνεφάνη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐγερθεὶς ἀνυπομόνως ἐπερίμενα τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, διὰ νὰ εἰδῶ τὸ τέλος τῆς κωμικῆς μου σκηνῆς· φθάνουν οἱ

δένα.... τὸ Δικαστήριον συγκαλεῖται.... ὁ κύριος Ἀργυρόπου-
λος ὁμιλεῖ.... καὶ ἡ συζήτησις τελειώνει· οἱ δὲ Δικασταὶ με-
τέβησαν εἰς τὸν θάλαμον τῆς δικαιοσύνης διὰ ν' ἀποφασίσουν.

Μετὰ δύο ὥρων διάστημα ἐξῆλθον..... ὡς τοὺς εἶδον
δειλία τις ἄγνώστος μ' ἐκυρίευσε, ἥ νὰ εἶπω καλλίτερα,

Ἐτρεμον, καὶ ἐστεκόμην μετὰ φόβου καὶ σιγῆς,
ὡς τ' ἄθων προβατάκι εἰς τὴν ὥρα τῆς σφαγῆς.

Ὁ κύριος Πρόεδρος ἀναγινώσκει τὴν ἀπόφασιν, διὰ τῆς
ὁποίας τὸ Δικαστήριον θεωροῦνμε ὡς ἔνοχον πταίσματος, μὲ
καταδικάζει εἰς τριῶν ἡμερῶν κράτησιν, καὶ διατάττει τὴν
ἄρσιν τῆς κατασχέσεως τῶν βιβλίων. Τοιοῦτον τέλος ἔλα-
βε, φίλοι, τὸ κωμικὸν τοῦτο δράμα.

Εὐχαριστηθεὶς λοιπὸν εἰς τὴν δικαίαν ἀπόφασιν τῶν Δι-
καστῶν, εὐχαρίστησα καὶ τὸν Οὐρανὸν διὰ τὸ τέλος τῶν δει-
νῶν μου.— ἀλλὰ θέλετε μὲ ἐρωτήσῃ, οἱ κύριοι ἀντιδικοί σου
τί ἀπέγειναν, φίλε Ὀρφανίδη;—ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τί ἔγει-
ναν; ὁ εἷς, λέγουν, ἐλιποθύμησε ἅμα ἔλαβε τὴν ἀπαίσιον εἰς
αὐτὸν ἀγγελίαν, εἰς τὸν ἄλλον μοὶ εἶπον, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ
κατέβῃ ἀποπληξία, καὶ ἓνας τρίτος, τόσον ἐλυπήθη ὥστε ἐκιν-
δύνευσε ν' ἀσθενήσῃ. Ὁ Ἀγχίνους ὁμῶς συντάκτης τοῦ Πρωϊ-
νοῦ Κήρυκος, ἠθέλησε νὰ μὲ βλάβῃ διὰ τοῦ τύπου, ὅθεν ἄρ-
χισε νὰ κανοναρχᾷ ἄρατα θέματα, καὶ νὰ γεμίζῃ τὸ μονόφυλ-
λόν του μὲ ὕβρεις καὶ ἀνοησίας..... ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ τὸν
πτωχὸν..... μήπως πάθῃ τίποτε, καὶ ὑπερθηοῦμεν τὴν ὁποί-
αν μέλλει νὰ μᾶς ἐκδώσῃ ἐπετηρίδα.....

Ἰδοὺ τὰ περιστατικά μου, κύριοι, ἰδοὺ ἡ καταδρομὴ μου,
τῇ ἐδινήθηθ' ἐλπιόμην λεπτομερέστατα· μένει τώρα νὰ ἰδοῦμεν τί πε-
ρίχει τὸ 6' μέρος. Πρὶν ἀρχίσω, φίλοι μου, τὴν συνθεσίν του,

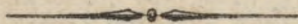
ἐνθυμήθην ὅτι ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας του, εἶπεν ὅτι ἡμποροῦσα νὰ λάβω διὰ ὕλην, περιστάτικα ἀποβλέποντα τὸ δῆμόσιον, κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν συμβουλὴν του ἔγραψα τὸ β' μέρος· εἰς αὐτὸ θὰ ἰδῇτε τὴν σημερινὴν στάσιν τῶν πραγμάτων μας, μ' ὅλον ὑποῦ ἐσιώπησα τὰ οὐσιωδέστερα φοβούμενος τὰ δικαστήρια.

Ἡ ἀπουσία τοῦ ἀγαπητοῦ μας Μονάρχου ἀπὸ τὸν Θρόνον Του, ἐστάθη αἰτία τῆς συμβάσης πυργοποίας· ἀλλ' ἡ αἰσία ἐπιστροφή Του μετὰ τῆς ποθειτῆς συμβίας Του, θέλει διαλύσει τὴν καλύπτουσαν πρὸς τὸ παρὸν τὴν Ἑλλάδα ὁμίχλην, ὡς διαλύει ὁ λαμπρὸς καὶ ἀκτινοβόλος ἥλιος τὰς ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος μαύρας, καὶ πυκνὰς τῆς καταιγίδος νεφέλας.

Ζητῶν λοιπὸν τὴν συγγνώμην σας, δι' ὅσας τυχὸν ἀπαντήσετε ἐλλείψεις, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ καταδικάσητε εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Κριτικῆς, καθὼς μὲ καταδίκασε προλαβόντως τὸ β' φύλλον τῆς ἐπταχρόου Ἰριδος, ἀλλὰ κάμνοντες μὲ ὀλίγην συγκατάβασιν τὰς ἐπικρίσεις σας νὰ μὲ ἐνθαρρύνετε εἰς ἔκδοσιν ἄλλων καλλιτέρων πονημάτων.

Ἐρρώσθε!

Θ. Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

ΤΟ ΜΕΝΙΠΠΙΚΟΝ ΜΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑ.

Εἰς τὸν κόσμον ὅσον εἶμαι ἀνεξάρτητος θὰ ζήσω,

Καὶ ποτὲ δὲν θ' ἀπαυδήσω

Νὰ γελῶ μὲ τὰ γελοῖα, κ' ἄλλο φίλοι δὲν γυρεύω,

Παρὰ μόνον τὴν κακίαν ἄφοβα νὰ στηλιτεύω,

« Καὶ ὁμνύω ὅτι ταῦτα ἐντελῶς θὲ νὰ φυλάξω

« Κι' ὅτι γνώμην δὲν θ' ἀλλάξω.

Ἐὰν καὶ ὁ ἐλληνίζων Ταχυδρόμος μας θελήσῃ

Στὰ δεινότατά του φύλλα γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ,

Ἐπειδὴ καὶ δὲν συμφέρει στοὺς ταχυποδᾶς του ἵππους

Ν' ἀναφέρω τ' ὄνομά του εἰς ποιήσεις, καὶ Μενίππους,

« Δυνατὰ πάλιν ὁμνύω εἰς τ' αὐτί του νὰ φωνάζω,

« Ὅτι γνώμην δὲν θ' ἀλλάξω;

Ἐὰν ὑπουργοὶ θελήσουν διὰ νὰ μὲ κατατρέξουν,

Καὶ εἰς τὴν Καγγελარიάν μὲ χαρὰν γιὰ τοῦτο τρέξουν

Καὶ γονυκλιτῶς ζητήσουν νὰ μὲ παύσουν ἀπ' τὴν θέσι,

Μὲ κραυγαῖς μεγάλαις τότε, καὶ στραβόνωντας τὸ φέσι

« Δυνατὰ θὰ τοὺς φωνάζω,

« Ὅτι γνώμην δὲν θ' ἀλλάξω.

Ἐὰν Δικασταὶ θελήσουν διὰ μοίραν μου κακὴν,

(Ἢ γιὰ λόγους ἀνωτέρους,) νὰ ἐμβῶ εἰς φυλακὴν,

Μὲ μέγαν χαρὰς εἶμα κι εἰς αὐτὴν ἀκόμα 'μβαίνω.

Πλὴν στὸν δρόμον σὰν πηγαίνω,

« Στεντορίως θὲ νὰ κράζω

« Ὅτι γνῶμην δὲν θ' ἀλλάζω.

Ἦλιν ἄφθονον εὐρίσκω τὰς μεγάλας μας Ἀθήνας....

Στραβὰ ἔργα ἓνα πλῆθος Πλῆθος ἄπειρον κυφῆνας.....

Πλῆθος φώτων..... πλῆθος νόμων.....

Πλῆθος πόλεων, καὶ δρόμων.....

Καὶ πολιτικῶν μεγάλων μὲ τὰ μούτρα κρεμασμένα,

Καὶ μὲ ροῦχα κεντημένα....

Πλῆθος..... πᾶνεται ἡ γλῶσσα, φίλοι μου, ἐὰν θελήσω

Νὰ σᾶς τὰ ἐπαριθμήσω.

Ἐν ᾧ τέτοιαν ὕλιν ἔχω τρελλὸς εἰμ' ἂν δὲν φωνάζω,

« Ὅτι γνῶμην δὲν ἀλλάζω.

Τὰς παραφθοράς των ὅλας θὰ ἀκούσετε, ᾧ φίλοι,

Καὶ τ' ἀδύνατόν μου χέρι πᾶνει πάλιν τὸ κονδύλι,

Ἐβαλαν αὐτοὶ στὸν νοῦν των καὶ ἐμὲ νὰ διαφθείρουν,

Καὶ εἰς τὰ θολὰ νερά των μὲ τὴν βίαν νὰ μὲ σύρουν·

« Πλὴν ἐν ᾧ μὲ ἐτραβοῦσαν ἄρχισα νὰ τοὺς φωνάζω,

» ὅτι γνῶμην δὲν ἀλλάζω.

Εἰς τὰ ὅσα καὶ ἂν λέγω, εἰς τὰ ὅσα κι' ἂν μιλῶ,

Ἄν οἱ ὑπουργοὶ θυμύνουν, ἐγὼ τότε θὰ γελῶ,

Καὶ τραγουδιστὰ θὰ κράζω. « θύμωσαν οἱ ὑπουργοί μας!

« Χά. χά. χά. μὲ ὀργισθῆκαν οἱ τρανοὶ πολιτικοί μας!

« Πλὴν καρφάκι δὲν μὲ κόφτει, ἐγὼ πάντα θὰ φωνάζω,

« Ὅτι γνῶμην δὲν ἀλλάζω. »

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ὉΘΩΝΟΣ.

Ἦτον ἡ αὐγὴ ὠραία, καὶ ἀρχὴ σχεδὸν ἡμέρας,
Κι' ἡ σελήνη θαμπωμένη, κι' ὑψωμένη στοὺς αἰθέρας,
Σιωπὴ παντοῦ βαθεῖα! Δέν ἠκούοντ' εἰμὴ μόνον
Αἰ φωναὶ τῶν ὑψηφώνων, καὶ πολλῶν ἀλεκτρυόνων,
Αἵτινες ἠχολογοῦσαν ἀκατάπαυστα εἰς ὅλην
τῆς καθέδρας μας τὴν πόλιν.

Αἶφνης βρόντοι θορυβώδεις πυροβόλων τῶν χρυτούντων,
Κι' εἰς τὰ ὄρη ἀντηχούντων,
Βοὴ ἠχηρῶν σαλπίγγων, ἤχος μουσικῶν ὀργάνων,
κτύποι βροντερῶν τυμπάνων,
Προἀνήγγειλον στὴν πόλιν ἑορτὴν πολλὰ λαμπράν,
Κι' ἔχυσαν εἰς τὰς καρδίας μίαν ἄμετρον χαράν.

Ἡ Ἡὼς ἰδοῦ... ἐξῆλθε!... ἡ ἡμέρα ἀρχινᾷ,
Καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ χρυσώνει τὰ βουνὰ,
Καὶ τὰ ὑψηλὰ μνημεῖα τῶν ἐνδόξων μας προγόνων.
Ἡλιε! ὅπου φωτίζεις τὰς ἡμέρας τῶν αἰώνων!
Σὺ ποῦ ἄλλοτε ἐφώτεις τὰ ἀρχαῖα αὐτὰ μνημεῖα,
Ὅτ' ὁ Ἑλλήν εἶχε κύψει στῶν βαρβάρων τὴν δουλεία!
Φωτεινώτερος ναί! πρέπει σήμερον νὰ ἀνατεῖλλῃς,
Τῆς Ἑλλάδος σου στὸν κόσμον τὴν χαράν νὰ ἀναγγεῖλλῃς.

Ἡ ἑλλάς ἡ Ἐλευθέρα ποῦ τὸν κοσμ' εἶχε δοξάσει,

Σήμερον θὰ εορτάσῃ

Τὰ γενέθλια τοῦ πρώτου Βασιλέως Ὄθωνός της,

Τοῦ Σωτῆρος, καὶ πατρός της.

Μὲ λαμπάδας ἀναμμένες στὸν Ναὸν ὅλοι ἐμβαίνουν,

Καὶ τὸν ὑψιστον θεὸν μας νὰ δοξάσωσι πηγαίνουν.

Στρατευμάτων μακρεῖς στίχοι τὰς ὁδοὺς περιστοιχοῦν,

Καὶ πρὸς τὸν θεὸν δεήσεις στοὺς Ναοὺς μας ἀντηχοῦν.

Ἄμετρος χαρὰ εἰς ὅλων τὰς καρδίας διεχύθη,

Κι' ἐνθουσιασμὸς μεγάλῃς τὰς ψυχὰς των κυριεύει·

Τι χαρὰ, καὶ τὰ δικά μου ἐκυρίευσε τὰ στήθη!

Ἡ χαρὰ ἰδοὺ 'ποῦ τώρα στὴν Ἑλλάδα βασιλεύει·

• Ζήτ' ὁ Ὄθων! Ζήτω! Ζήτω! ὅλοι στὸν ναὸν φωνάζουν.

Ζήτ' ὁ Ὄθων! Ζήτω! Ζήτω! στὰς ὁδοὺς τὰ πλήθη κράζουν.

Ποίου Ἑλλήνος-καρδία δὲν θὰ ἐνθουσιασθῇ,

Τὸν χάρι' ἀνακτὰ του ὅταν τὸν ἐνθυμηθῇ, (*)

Καὶ τὸ » Ζήτω! » ἀπειράκις δὲν θὲ νὰ τὸ ἐκφωνήσῃ

Καὶ ἀπὸ καταнуζίν του ἓνα δάκρυ δὲν θὰ χύσῃ;

Μὲ τὸ » Ζήτω! Ζήτω! Ὄθων »... εἶδον αἴφνης νὰ σεισθοῦν

Τὰ ἀρχαῖά μας μνημεῖα, καὶ οἱ τάφοι ν' ἀνοιχοῦν,

Καὶ σκιαὶ πολλαὶ νὰ ἔγαινον μὲ λευκὰ ἐνδεδυμένοι,

Τρέχουσιν μ' ὄρμιν μεγάλην, καὶ κατενθουσιασμένοι

Μὲ βοὴν πολλὴν νὰ κράζουν,

Καὶ μὲ ὑψωμένους χεῖρας » ναί, ἄς ζήσῃ νὰ φωνάζουν.

(*) Καθότι ὁ Βασιλεὺς Ὄθων εἰλεπεν,

« Ναί! αὐτὸς ἄς βασιλεύσῃ στῆς Ἑλλάδος μας τὸν θρόνον,

« Ποῦ τὸ πλῆθος τῶν αἰώνων

» Ἐν κατέστρεψε τὰς πόλεις, τοὺς ναοὺς, καὶ τὰ καλὰ του,

» Δὲν ὀυνήθη ν' ἀφαιρέσῃ τὸ μέγαλον ὄνομά του,

» Ἐὰν ἔσθυσε τὰ φῶτα, καὶ ἐπέχυσε τὸ σκότος,

» Ἴδου τώρα ποῦ ὁ Ὅθων πάλιν θὰ τ' ἀνάψῃ πρῶτος,

» Καὶ ἀστέρες φωτὸς πάλιν θ' ἀνατελλοῦν σὴν Ἑλλάδα,

» Οἷτινες θὰ γεννηθῶσι ἀπ' τῶν φώτων τὴν λαμπάδα.

Ἑλλάς χαῖρε καὶ ἀγάλλου! ὅτ' ἡ σήμερον ἡμέρα

Ἀπὸ ἄλλας σου ἐνδόξους, γὰρ σὲ εἶναι λαμπροτέρα.

Ῥήτορας θ' ἀκούσῃς πάλιν, ποιητὰς θὰ λάβῃς νέους,

Καὶ θὰ λάμπουν στὰς Ἀθήνας οἱ καιροὶ τοῦ Περικλέους,

Καὶ ἐλεύθερος ὁ Ἕλλην χαίρει μὲ τὸν Ὅθωνα του,

Καὶ εὐφραίνεται ἡσύχως τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ καλὰ του.

Ὁ φιλήσυχος τεχνίτης τὸ ἐργόχειρόν του βλέπει,

Καὶ ὁ Στρατιωτικὸς σου στὸ καλὸν σου ἀποβλέπει,

Κι ἡ ὡραία βοσκοπούλα μὲ αὐτὰ τὰ ποίμνιά της,

Καὶ μὲ τὸν ἀγαπητὸν της τὸν βοσκὸν π' ἔχει σιμὰ της

Ὅστις παίζων τὸν αὐλὸν του, τοὺς αἰθέρας ἀντηχεῖ,

χαίρονται τὰς εὐφροσύνας ὅπου θέλει ἡ ψυχὴ.

Ἐξολόθρευσαν οἱ νέοι ἥρωές σου διὰ μίας

τὰς κακοποιὰς ληστείας,

Παντοῦ τώρξ βασιλεύει ἀθωότης, κι ἡσυχία.

Μετ' ὀλίγον θὲ νὰ ἔλθῃ πλοῦτος, καὶ ἡ εὐτυχία

Μ' ἀναρίθμητα καλὰ,

Κὲ ὅπου τώρ' ἡ φύσις κλαίει, μετ' ὀλίγον θὰ γελά.

Ἕλληνες! μικροὶ μεγάλοι ! δεηθῆτε τὸν θεόν,
Δι' αὐτὸν τὸν ἄνακτά μας Ὅθωνα τὸν κραταιόν.

Δεηθῆτε νὰ μᾶς ζήσει,

Συνταγματικῶς, κὶ ἡσύχως, διὰ νὰ μᾶς κυβερνήσῃ.

Ἀνυψώσατε τὰς χεῖρας μὲ θερμὸν καρδίας πόθον,

Κὶ ἀνακράξατε τὸ « Ζήτω! Ζήτ' ὁ Βασιλεὺς μας Ὅθων.

Qm

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ὡσάν σκύλος, κατὰ τύχην ἐπροχθῆς ποῦ τριγυρνοῦσα,
Ἀπ' ἐνὸς πολλὰ μεγάλου τὴν οἰκίαν ἀπερνοῦσα,
Καὶ σταθεὶς μὲ τὴν ἐλπίδα, καὶ χαρὰν πολλὰ πλησίον,

Στὸ καλὸν του μαγειρεῖον,

Ἄρχισα διὰ νὰ κράζω,

Νὰ κουνάω τὴν οὐρά μου, καὶ γαυγίζω νὰ φωνάζω. »

» Αὐπηθῆτέ με λιγάκι,

» Δόστε μ' ἓνα κοκκαλάκι,

» Δοσετέμε νὰ τὸ γλύψω,

» Καὶ σᾶς τάζω δὲν θὰ λείψω

» Γιὰ σᾶς πάντα νὰ φωνάζω,

» Κι ὅλο νὰ σᾶς ἐκθειάζω. »

Μ' ἀπεκρίθη τότε ἓνας· » ἄκουσε καλὸν σκυλάκι,

» Ἐὰν θέλῃς κοκκαλάκι,

» Πρέπει πρῶτον νὰ ἀρχίσῃς

» Λίγο νὰ μᾶς θυμιατίσῃς

» Γιὰτί ἔτσι εἶν' ἡ τάξις

— Μάλιστα! τὸν προλαμβάνω, φθάνει μόνον νὰ προσάξῃς,

Κι ἐπαναλαμβάνω πάλιν

Μὲ ὑπόκλινιν μεγάλην »

» Εὐσπλαχνίτου μ' ὀλιγάκι,

» Δόσεμ ἓνα κοκκαλάκι,

» Δόσε με γιὰ νὰ τὸ γλύψω,

» Καὶ σοῦ τάζω δὲν θὰ λείψω

» Καθ' ἡμέραν νὰ φωνάζω,
 » Κι ὅλον νὰ σὲ ἐκθειάζω. »

Στὴν ἐλλάδα ἔτσι εἶναι συρμὸς τώρα, μ' ἀπεκρίθη,
 Καὶ χροστᾶς κι ἐσὺ νὰ κάμης τὰ συνήθεα συνήθη·
 Ἐν δὲν κολακείσης πρῶτον στὸν αἰῶνα μὴν ἐλπίσης
 Δραχμῶν δέκα μίαν θέσιν, καὶ ἐσὺ νὰ ἀποκτήσης,
 Καὶ ἃς ἔχασες γιὰ ῥείνην τοὺς γονεῖς καὶ τὰ καλὰ σου,
 Καὶ ἐξακουστός ἃς ἦσαι εἰς τὴν ἀξιοτήτά σου

— Ναί ! σὺ κύριε ! . . . φωνάζω, ρε κατάνυξιν μεγάλην,
 Κι ἐπαναλαμβάνω πάλιν,
 » Εὐσπλαχνίσου μ' ὀλιγάκι,
 » Δόσε μ' ἓνα κοκκαλάκι,
 » Δόσε μου γιὰ νὰ τὸ γλύψω,
 » Καὶ σοῦ τάζω δὲν θὰ λείψω
 » Γιὰ σὲ πάντα νὰ φωνάζω,
 » Κι ὅλον νὰ σὲ ἐκθειάζω.

Ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ » Σύμβουλος εἰς Γραμματεία
 » ἐὰν θέλῃς γιὰ νὰ γένῃς, ἰδοὺ τώρα εὐκαιρία !

Εὐκόλα τὸ κατορθώνεις !

» Στολὴν εὐμορφὴν θὰ ἔχῃς, καὶ μισθὸν θε νὰ σουφρώνῃς,
 » ἀλλὰ.... πρέπει κι ἐσὺ πρῶτον.... ὡς καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι,
 » Διὰ νὰ μὲ θυμιατίσης μὲ εὐλάβεια μεγάλη

— ὦ ! . . . τὸ χρέος μου γνωρίζω,
 ἀλλὰ στὸν θεὸν σ' ὀρκίζω,
 » Εὐσπλαχνίσουμε λιγάκι
 » Δόσε μ' ἓνα κοκκαλάκι,
 » Δόσε μου γιὰ νὰ τὸ γλύψω,
 » Καὶ σοῦ τάζω δὲν θὰ λείψω

» Γιὰ σέ πάντα νὰ φωνάζω,

» Κι ὅλο νὰ σέ ἐκθειάζω·

— Ἐὰν θέλῃς ν' ἀπολαύσῃς τώρα τὸ ποθοῦμένόν σου,

» Καὶ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν σου,

» Πρέπει δίχως νὰ ἀργήσῃς

» Μιὰ μικρὴ ἐφημερίδα ἰδικήν σου νὰ συστήσῃς·

» Καὶ μ' αὐτὸν τότε τὸν τρόπον

» Τὰ στραβὰ νὰ κάμῃς ἴσια, εἰς τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ...

» Τότ' εὐρίσκομεν καὶ θέσι

» Ποῦ κι ἐσένα νὰ χωρέσῃ.

— Ὅ,τι θέλεις γιὰ σέ κάμνω· φθάνει μόνον νὰ σ' ἀρέσω,

Πρόσταξε. θέλεις νὰ πάγω εἰς τὴν θάλασσα νὰ πέσω;

Ἀλλὰ (Νὰ μὲ συγχωρήσῃς ἂν πολὺ καὶ σέ σκοτίζω,)

Πάλιν σοῦ ὑπενθυμίζω

» Νὰ μ' εὐσπλαχνισθῇς λιγάκι,

» Καὶ σ' ὀρκίζω στὸ θεό σου!

» Πῶς νὰ ρίψῃς κ' κκαλάκι,

» Κι εἰς ἐμένα τὸν πιστό σου.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΑΣ

Προχθές ένας πατριώτης μέσα σ' ένα καφενεϊόν
Ἐκάθητο εἰς μιὰ γωνίαν μ' ἓνα φίλον του πλησίον,
Κι ἀριθμοῦσε ἓνα ἓνα τὰ ἐξακουστὰ καλὰ μας,
Κι ἔλεγε. » Καλὰ πηγαίνει γιὰ τὴν ὥρα ἡ δουλειὰ μας,
» Ἐχομεν τὸ γηραλιόν, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους
» μ' ὅλους τοὺς ἐκλαμπροτάτους,
» Ἐχομεν καὶ ὑπουργεῖον, ἔχομεν καὶ ὑπαλλήλους
» Τοῦ πτωχοῦ μας τοῦ ταμείου εἰλικρινεστάτους φίλους
» Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάττῃ καὶ νὰ τοὺς χαρίζῃ χρόνους !
» Διὰ ὅσους καταβάλλουν, διὰ τὸ καλὸν μας, πόνους.

Καταστήματα μεγάλα ἠκτίσθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα
Κι ἄκουσε νὰ στὰ μετρήσω ἓνα ἓνα μὲ ἀράδα.
Εἶναι τὸ Τυπογραφεῖον τὸ Νομισματοκοπεῖον
Καὶ ἀκόμα τὸ ὠραῖον, καὶ τρανὸν Νοσοκομεῖον.
Ξεύρεις πόσοι Βαυαροὶ μας ἐπλουτίσαν ἀπ' αὐτά;
Τάχα πόσα περιπλέον νὰ 'σουφρώσαν μετρητά;
» Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάττῃ, καὶ νὰ τοὺς χαρίζῃ χρόνους.
» Γιὰ τοὺς ὅσους καταβάλλουν διὰ τὸ καλὸν μας πόνους!

Ἐχομεν δικαίους φόρους, ἄκουσε διὰ ν' ἀρχίσω
Νὰ σοῦ τοὺς ἐπαριθμήσω
Πρῶτος εἶν' ὁ τῶν ποιμένων
Στοὺς ἐφόρους πάντα μένων

Δεύτερος εἶναι ἐκεῖνος ὁ τῶν ἐπιτηδευμάτων,
 Γέννημα τῷ ὄντι φίλε, νοῦν περιφανεστάτων·
 Τρίτος, καὶ πολὺ μέγας, εἶναι ὁ τοῦ χαρτοσήμου,
 Κι αὐτὸν ὅταν ἀναφέρω πιάνετ' ἡ ἀναπνοή μου.
 Χάρις εἰς τοὺς φωτισμένους τῆς Ἑλλάδος Οἰκονόμους!
 Ποῦ μᾶς φόρτωσαν τὴν ῥάχην μὲ τοιούτους βαρεῖς νόμους·
 » Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάττη καὶ νὰ τοὺς χαρίζῃ χρόνους!
 » Γὰρ τοὺς ὅσους καταβάλλουσιν διὰ τὸ καλὸν μας πόρους!

Ἀλλὰ μὴν θαρρεῖς, ὦ φίλε, πῶς δὲν ἔχομεν σχολεῖα;
 Ἐχομεν κι ἡμεῖς δυὼ τρία.

Θεὲ νὰ κάμωμεν ἀκόμα καὶ μέγαν καὶ τρανὸν
 Τὸ Πανεπιστήμιον μας, εἰς τὴν πόλιν Ἀθηνῶν.
 Τότε θεὲ νὰ ἀναλάμψῃ στὰς Ἀθήνας ἡ σοφία,
 Καὶ τὰ καφφελεῖα ὅλα θὰ γανοῦν διδασκαλεῖα.
 Τὴν σοφίαν τότε ὅλοι ἀπ' τ' αὐτὰ θεὲ νὰ βαστοῦν,
 Καὶ σοφίαν κι οἱ βαστάζοι ἄφροντα θὰ ἐμπλησθοῦν.
 Ἀλλὰ θὰ μὲ πῆς, δὲν βλέπω γῆς συστάσεως τὸν νόμον
 Τὸν Καίτην, καὶ τὸν Βάμβαν, καὶ τὸν θεῖον Οἰκονόμον;
 Θὰ σ' ἀποκριθῶ εἰς τοῦτο, ὅτι εἶσαι λανθασμένος,
 Καὶ πῶς δὲν ἔμπορῶσιν οὗτοι νὰ φωτίσωσι τὸ γένος.
 Τέτοια πάντα μᾶς σκαρώνουν οἱ τρανοὶ πολιτικοὶ μας
 Βλέπεις; βλέπεις; τί ὡραία εἶν' ἡ στάσις ἡ παρούσα

Καὶ ἡ τύχ' ἡ ἰδική μας;

Διὰ τοῦτο, κι ἐγὼ πάντα τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα

Κι ἔλεγα » νὰ τοὺς φυλάττη

Πήπω, τοὺς εὐγῇ τὸ μάτι.

Φίλε, ἔχομεν καὶ στόλον,

κι ἄκουσέ τον κι ἐπὶ ὅλον

Δώδεκα κανονόφρους, ἀλλὰ εἰν' πολλὰ μεγάλαις,

Καὶ θὰ κάμωμεν καὶ ἄλλαις.

Ἔχομεν τὴν Μανουῖλα,

Ὅπου ὕστα ἐγενῆσαν σχεδὸν ὅλα τῆς τὰ ξύλα...

Θὰ σκαρώσωμεν Κορβέτα, κὶ ὀκτὼ τρίχροτα ἀκόμα,

Καὶ ἐξάχροτα ἂχ! φίλε, δὲν τὰ παρασταίνει στόμα.

Ἐνα κακὸ μόνον εἶναι πῶς ἢ Ἰδρα ἢ καυμένη

Ἐμμεν ἐρημωμένη,

Καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη τρέχουν τὰ παιδιὰ τῆς, καὶ πηγαίνουν,

Διατὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὴν πείνα ἀποθαίνουν.

Ἐπειδὴ κὶ οἰκονόμοι ἔθεσαν τοιούτους ὅρους,

Ὅστε διώχοντες τοὺς ναύτας, ν' ἀφανίσουν τοὺς ἐμπόρους.

» Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάττῃ,

» Μὴν τοὺς τσακισθῇ ἢ πλάτῃ.

Ἔχομεν καὶ στρατιώτας, φίλε μου, ἡγαπημένε,

Καὶ ἀπὸ στρατῶνας εἶναι πεδιάδες σκεπασμέναι,

Πλθον πρῶτον τρεῖς χιλιάδες Βαυαρεῖοι ἐκλεκτοὶ

Γιὰ νὰ μᾶς διδάξουν τάξιν, φρονιμάδα, κὶ ἀρετὴ.

Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ πέρνουν ἀδροτάτας πληρωμάς,

Καὶ ν' ἀρπάζουν τοῦ πτωχοῦ μας τοῦ ταμεῖου τὰς δραχμάς.

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀφίνει Ἑλληνα γιὰ νὰ χαθῇ

Χωρὶς νὰ τὸν ἐλεήσῃ, καὶ νὰ τὸν εὖσπλαχνισθῇ,

Συνεργεῖα Θεοῦ ὅθεν οἱ καλοὶ μας Βαυαροὶ,

Ἐκαμαν τὸν Χάρωνά μας διὰ νὰ μὴν εὐκαιρῇ,

Ἀλλὰ τὴν Ἀχερουσίαν διαβαίνων καὶ γελῶν,

Νὰ λαμβάνῃ ἕνα πλῆθος τῆς Ἑλλάδος ὀβολῶν.

Τὸ ἐμπόριόν μας, φίλε, λουλουδίζει καὶ ἀνθεῖ,

Γιατὶ ἕνας κὶ ἄλλος φέρει πολὺ μᾶς τὸ βοηθεῖ,

Καὶ ἡ βιομηχανία,

Μᾶς ὑπόσχεται τὰ πλούτη ὅπου ἔχει ἡ Ἀγγλία.

Γιὰ τὴν ὥραν ὅμως θέμεν δάνειον πολλὰς δραχμὰς

Γιὰ νὰ κάμωμεν πέντ' ἔξη μηνῶν ἔτι πληρωμὰς,

Ἔως ὅτου τὸ ταμεῖον παντελῶς νὰ εὐκαιρήσῃ,

Καὶ ἀπὸ τοὺς νέους φόρους τῆς Ἑλλάδος νὰ γεμίσῃ.

Τὰ καλὰ μας ὅλα, φίλε, σοῦ τὰ εἶπα ἓνα ἓνα,

Καὶ θε νὰ εὐχαριστήθῃς βέβαια ἀπὸ ἐμένα.

— Ναι, τὰ ἤκουσα μὲ λύπην πλὴν οἱ δημοσιογράφοι; ...

— Ὁ καθεὶς των καθ' ἡμέραν, καὶ τὰ λέγει, καὶ τὰ γράφει

Ἀλλὰ ἄκουσε, ὦ φίλε, νὰ σὲ εἶπω κ' ἐγὼ μίαν

Ἀκουστήν μου παροιμίαν,

» Στοῦ κωφοῦ, λέγει, τὴν θύρα ὅσον καὶ ἂν θέλῃς κτύπα,

» Καὶ εἰς τὸ νερὸν προσπάθει ἂν μπορῇ, νὰ κάμῃς τρύπα.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ.

Στὸν Οἰκίσκον μου χθὲς ἦλθεν ἓνας φίλος, νὰ μὲ ἴδῃ,
Κὶ ἄρχισε διὰ νὰ λέγῃ. » ἀκριβέ μου Ὀρφανίδη,
» Τοὺς κακοὺς, καὶ τοὺς γελοίους θέλεις νὰ τοὺς σατυρίζῃς,
» Καὶ ἓναν φίλον μας μεγάλον, λίγο δὲν μοῦ τὸν σολίζεις;
» Ποῦ στὸ εὐμορφον Μαροῦσι ἀγαπᾷ νὰ συχνοτρέχῃ,

« Κὶ ἄλλην ἔννοια ποῦ δὲν ἔχει

» Παρὰ τὶ φαγὶ θὰ φάγῃ, τὶ κρασάκι θὰ ρουφήξῃ,
» Καὶ σὰν πόσα τσιμπουκάκια εἰς τὴν ὥραν θὰ τραδίξῃ,
» Κὶ ἀφοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξαπλωμένος κοιμηθῇ
» Δύω ὥρας στὸ γραφεῖον θὲ νὰ ἐνασχοληθῇ,
» Ἀφοῦ πρῶτον κατὰ ἔθος τὸ τσιμπουκὶ του ἀνάψῃ,
» Μὲ τὰ μάτια σφαλισμένα ἔγγραφα νὰ ὑπογράψῃ;

Ἄδελφὲ, τοῦ εἶπα τότε, τέτοιος νᾶναι δὲν ἐλπίζω,
Ἐπειδὴ, καὶ καλὰ φίλε, νὰ σὲ πῶ δὲν τὸν γνωρίζω.

Πλὴν κὶ ἂν ἦναι τί σὲ μέλλει;

Ἵπουργὸς μεγάλος εἶναι, καὶ ἅς κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Ταῖς δραχμούλαις κατὰ μῆνα τὴν χιλιάδα τὴν σουφρόνει,
Καὶ τὸ πλοῖον μας ἅς τρέχῃ, σὰ τυφλὰ, χωρὶς τιμόνι,
Κὶ ἂν ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων εἰς σκοπέλους συντριφθῇ.
Ὁ κύρ Ἵπουργὸς βεβαίως, τίποτε δὲν θὰ βλαφθῇ.

Ἔχεις δίκιο, μ' ἀπεκρίθη, δι' αὐτὸν δὲν σοῦ μιλῶ.
» Μίαν ἄλλην ὅμως ὕλην θὰ σοῦ βάλῶ στὸ μυαλὸ,
» Καὶ δὲν ἔξυρῶ ἐὰν ἦλθε αὕτη στὴν ἐνθύμησίν σου.

» Εἰς τὴν δίκην, τὴν δικήν σου

» Παρετήρησες ποῦ ἕνας ἐγελοῦσε σὰν παιδάκι,
 » Κι ἔστριπτε μὲ ἓνα ὕψος τὸ ὠραῖον του μουστάκι;
 » Αὐτὸν νὰ μοῦ σατυρίσῃς,
 » Ὁρρανίδη μου νὰ ζήσῃς,
 » Γιατὶ χάχαν σὰν αὐτὸν,
 » Κι ἀνθρώπον πλέον κουτὸν
 » Δὲν μπορεῖς νὰ ἀπαντήσῃς,
 » Κι οὔτε ἔκαμιν ἡ φύσις.

— Εἰς τὸν φίλον τότε λέγω, γιὰ τὸν κόσμον τί σὲ μέλλει;
 Εἶν' ἐλεῦθερος νὰ κάμῃ ὁ καθένας; ὅ,τι θέλῃ.
 Τῶν ἀνθρώπων σὺ τὰς πράξεις τί σὲ μέλλει κι ἐξεπάζεις;
 Τὰς δικὰς σου δὲν κυττάζεις;

Κάμ' ὡν οὕτω, τῶν ἀνθρώπων τὴν ὀργὴν ὑποκινεῖς;
 Ὅ,τι ἔχει ἕνας κι ἄλλος, τί τὸ πολυπραγμονεῖς;
 — Ἔχεις δίκιο εἰπ' ὁ φίλος ... ἀλλὰ ἄκουσ' ἓνα ἄλλο,
 » Καὶ ἐλπίζω Ὁρρανίδη ὅτι ἂν στὸ 'πῶ δὲν σφάλλω.
 » Πρέπει ὅμως αὐτὸ φίλε, νὰ μὴν τ' ἀποσιωπήσῃς
 'Αλλὰ νὰ τὸ Μενιππίσῃς ...

» Δὲν μοῦ λέγεις αὐτοὶ ὅλοι οἱ βαρβάτοι οἱ γι γι ἀ δ ε ς
 » Ποῦ ἀρποῦν ἐκ τοῦ ταμείου τῶν δραχμῶν ταῖς χιλιάδες,
 » Δὲν μοῦ λέγεις, ἕως πότε στὴν Ἑλλάδα θε νὰ μένουν,
 » Ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθαν ὅλοι, γιατί πίσω δὲν πηγαίνουν;
 » Ἀλλὰ τρώγουν τῶν ἐλλήνων τὰς θυσίας, καὶ τὸ αἶμα,
 » Καὶ ἀντὶ εὐγνωμοσύνης, μὲ στραβὸ μᾶς βλέπουν βλέμμα;
 * Ἄς ἀναχωρήσουν ὅλοι, πολὺ θ' εὐγνωμονοῦμεν
 » Τὴν Ἑλλάδα ἂν ἀφίσουν, κι ὅλους τοὺς ξεφορτωθοῦμεν
 » Ρούφηξαν τὸ δάνειον μας, αὐτοὶ 'στάθισαν αἰτία
 » Νὰ βρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην ἡ πτωχὴ μας Βασιλεία,

» Πολλοὺς δυσβαστάκτους φόρους τὴν πατρίδα μας νὰ βάλλῃ

» Κι ὅπου ὅλοι αὐτοὶ πίπτουν στῶν Ἑλλήνων τὸ κεφάλι.

» Τὸ χαρτόσημον ὃ Ἑλλὴν κλαίει, καὶ ἀναστενάζει

Πάντα ὅταν τ' ἀγοράζει,

» Χοήματα αἱματωμένα τὸ ταμεῖον μας πηγαίνουν,

» Κι ἀπ' ἐκεῖ σταῖς φαρδιάς, τσέπαις τῶν κυρ Ὑπουργῶν
ἐμβαίνουν,

» Κι εἰς τῶν ἀγαθῶν συμβούλων τὰ εὐρύχωρα ταμεῖα

» Μβαίνει τώρα καὶ τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων κι ἡ θυσία,

» Καὶ εἰς τοῦ.....

— Αἴ! παῦσε πλέον, παῦσε τοῦ νὰ τ' ἀραδιάζης

Φίλε μου, τὸν ἀπεκρίθην, μὴ ματαίως κοπιᾶξεις!

• Γώρ' ὃ Ἑλλὴν δὲν κυττάζει τὸ συμφέρον τὸ κοινόν,

Ἔσθυσε αὐτὸ τὸ ἄστρον τὸ λαμπρὸν καὶ φαινόν·

Τώρα γενικῶς κυττάζει ὁ καθένας πῶς ν' ἀρπάσῃ,

Καὶ διὰ τὸ μέλλον λέγει « ὅ,τι βρέξ' ἄς κατεβάσῃ,

Καὶ δὲν βλέπει ὅτι ὄγκον χρέους φέρομεν τὴν ῥάχην,

Καὶ πῶς ὅλοι μας οἱ κάμποι, τὰ λαγκάδια μας, κι οἱ βράχοι

Εἶν ἐνέχειρα τὸ χρέος ποῦ τρεῖς πρῶται βασιλεῖται

Ἐφείλαν, διὰ νὰ παύσουν αἱ φρικταὶ μας δυσυχίαι.

Ἄν ἤξεύρετ' ὦ μεγάλοι, βασιλεῖς τῆς Ὑφῆλίου!

Τὴν ἀναίσχυντον σπατάλην τοῦ ἑλληνικοῦ δανείου,

Οὐτ' ἓνα λεπτόν νομίζω δὲν δανείζετε σ' αὐτὴν.

Ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην καὶ λαμπρὰν σας ἀρετὴν,

Ἦθελήσατε ὡς πρῶτον καὶ αὐτὴ νὰ λαμπρυνθῇ

Καὶ εἰς τὰ περωτισμένα ἔθνη νὰ καταταχθῇ.

Πλὴν τὸ ἐναντίαν, φίλοι, τώρα εἰς αὐτὴν ἐστάθη,
 Κι ἡ τρανὴ εὐεργεσία ποῦ μᾶς ἔκαμετε ἐχάθη.
 Οἱ Τυχοδιῶνται ὅλοι, καὶ πεντ' ἔζη πατριῶται,
 Καὶ οἱ μιαιοὶ, κι ἀχρεῖοι, σημειωμένοι φαναριῶται,
 Τρώγουν τώρα μὲ χαρὰν τῶν τὰ ἐντὸς τῶν ἀμυγδάλων,
 Κι εἰς τοὺς Ἑλληνας μας ῥίπτουν λείψανα ξηρῶν κοκκάλων.

Ἵπουργὸς διὰ νὰ γένη ὁ καθένας τῶν πασχίζει,
 Καὶ τὸν κόσμον διὰ τοῦτο ἀνω κάτω τὸν γυρίζει·
 Στὸν μεγάλον τῆς ἡμέρας τρέχει ν' ἀφιερωθῇ
 Μὲ ψυχὴν καὶ μὲ καρδίαν, σ' αὐτὸν ν' ἀφοσιωθῇ,
 Καὶ εἰς τὴν γεννητομένην ἀλλαγὴν τοῦ Ἵπουργεῖου,
 Τὸ πηδάλιον νὰ ἀρπάσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ μᾶς πλοίου,
 'Αποβλέπων ὁ γεννάδας
 Στῶν δραχμῶν τὰς χιλιάδας.

ὦ Ἑλλὰς δυστυχισμένη! εἰς φαναριωτῆσκων χεῖρας
 Ἔπεσες! οἷτινες βλέπουν τοῦ ταμεῖου σου τὰς θύρας,
 Καὶ εἰς χαμερπῶν κολάκων ἀναισχύντους συμβουλὰς
 Ἔπεσες! Πατρὶς γλυκεῖα, καὶ ἀγαπητὴ Ἑλλὰς!
 Πλὴν ἐλπίζω πῶς θὰ παύσῃ καὶ ἡ ἄμιλλα αὐτῇ,
 Καὶ τοῦ Ὁθωνος θὰ λάμψῃ ἡ ἀγάπη κι ἀρετὴ,
 Καὶ οἱ φαναριῶται ὅλοι ὅπου τώρα σ' ἀφανίζουν
 Γλίγωρα θὰ τοὺς ἰδοῦμεν γενικῶς νὰ τὰ καπνίζουν.

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΙΟΥ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Τοῦς παλίουῦς μου ἐνθυμήθην, καὶ ἥρωϊκοὺς καιροὺς
Καθ' οὓς ὄντας ξαπλωμένος εἰς λειμῶνας ἀνθηρῶν,
Κι ἔχοντας, καὶ τὸ γεμάτο καρποφύλλι μου σιμά μου
Ἐλαφρὰ σκιὰ τοῦ ὕπνου ἔκλειε τὰ βλέφαρά μου.
Μὲ μουρμουριτὸν περνοῦσε τὸ πλησίον ποταμάκι,
Κι ἤκουα τὸ ἀηδονάκι λυπηρὰ ν' ἀναστενάζει,
Καὶ τ' ἀθῶον τρυγωνάκι
Τὸ τεράκι του νὰ κράζει.

Ἐνθυμήθην, καὶ ὅπύταν σὰν τὸ γλυστερὸ δαίδι
Ἐλευθέρως ἐπετοῦσα ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλον βράχο,
Καὶ κένεν ἄλλο παιγνίδι.
Ἀπ' αὐτό μου τὸ τουρέκι, δὲν ἐπιθυμοῦσα ν' ἴγω.
Ἐπεθύμησα ν' ἀκούσω τὴν βροντοκραυγὴ φωνὴν τοῦ
Ν' ἀντηγήσῃ εἰς τὰ δάση,
Καὶ νὰ δοκιμάσω πάλιν, καθὼς τότε, τὴν ὁρμὴν τοῦ
Εἰς τὴν ἔλαφον τὴν πρώτην ἥτις ἤθελε περάσει.

Ὅταν ἐπεριπατοῦσα, καμμιὰν εὐμορφὴν βραδιά
Μὲ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης,
Κι ἀπερνοῦς ἀπὸ εὐώδη χορτοκράκια, καὶ κλαδιά,
Κι ἔβλεπα τὸν ἴσκιόν μου στὸ νερὸν κάμμιās κρήνης.

Σιωπή πολλά βαθεῖα στὸ βουνὸν ἐπικρατοῦσε,
Καὶ ὁ κρότος τῶν, ὀδικῶν μου τῶν θημάτων ἀντηχοῦσε.

Κι ὅταν ἤμεθα μὲ ἄλλους ἀνοιξιν ἢ καλοκαῖρι
Συναγμένοι στὸ λιμέρι,
Φέρναμεν τὸ μυρωδάτο τὸ ἀρνί μας τὸ ψημένο
Εἰς τραπέζι ἀπὸ φύλλα, κι ἄνθη δροσερὰ στρωμένο,
Καὶ μὲ ἐκλεκτὰ κρασάκια τραγουδοῦσαμεν γλυκὰ
Ἄσματα ἡρωϊκά....

Τώρα ἔλειψαν τὰ πάντα, κι ἐγὼ ὁ δυστυχισμένος
Ὡσὰν εἰς κλουβὶ στὴν πόλιν περιφέρομαι κλεισμένος.
Τὶ νὰ διῶ καὶ ἡ ψυχὴ μου νὰ χαρῇ, καὶ νὰ γελάσῃ;
Στὴν πρωτεύουσάν μας κάμνει ὁ καθένας ὅ,τι φθάσῃ....
Τοὺς πολιτικούς μας βλέπω, κι ἀπορῶ νὰ τοὺς κυττάζω,
Μὲ Δημοκριθιρακλήτους ὅλους τοὺς παρομοιάζω,
Καὶ οἱ μὲν γελοῦν ἀσμένως καὶ πηδοῦν ἀπὸ χαρὰν,
Οἱ δὲ κλαίουں ὥς νὰ ἦσαν εἰς μεγάλην συμφοράν.

Μερικοὶ τῶν νέων πάλιν, παῖδες τῆς ἀνοησίας
Τριγυρνῶντες στὰς Ἀθήνας,
Δίδουν τὴν ἀφθονεστάτην ὕλην διὰ κωμωδίας
Φανταζόμενοι τὰς σχέσεις μὲ τὰς νέας παλατίνας.

Τὶ νὰ γείνω δὲν ἠξεύρω, δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ἔχῃθη,
Σκούριασε ἡ δαμασκίνη ἡ ἀγαπητὴ μου σπάθη.
Ἔσкас' ἀπὸ ἀηδῖαν, καὶ αὐτὸ τὸ καρογιόφυλλι,
Καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνω κινδυνεύω σχεδὸν, φίλοι.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ.

Πρὶν τὸ φεγγαράκι δύση, καὶ ἀκόμα πρὶν εὐγῇ
Ἡ δροσώδης, ἡ ὠραία, καὶ ῥοδόχρυσος αὐγὴ,
Τὸν αὐθέντην μου φροντίζω ἀπ' τὸν ὕπνο νὰ ξυπνῶ,
Καὶ φωνάζω ἐπὶ τούτου μὲ κελάδημα βραχνό,

» Κικιρίκου! Κικιρίκου!

» Ἀπὸ τὸ κρεβάτι σήκου!

Γιὰ τῶν Ἀθηνῶν ταῖς κόταις πάντα πάντα ὀμιλῶ,
Κὶ αὐτὸ, φίλοι μου, τὸ κάμνω νὰ μὲ βλέπουν μὲ καλὸ.
Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ μίαν..... καὶ τὸ αἷμα μου νὰ χύσω,
Κὶ ἂν ὁ διάβολος τὸ φέρῃ διὰ νὰ τὴν ἀπαντήσω,

• Μὲ ἐρωτευμένον ὄμμα ἀφ' οὗ πρῶτον τὴν κυττάξω,

» Κικιρίκου! θὰ φωνάξω.

Μὲ δυὸ τρεῖς ἐφημερίδας ἀπαράλλακτα ὁμοιάζω
Κατὰ τὴν συνήθειάν μου τὸ πρῶτ' ὅταν φωνάξω,
Ὅποῦ τὰ πλατιά των φύλλα ἔμπρὸς καὶ ἔπισω τὰ γεμίζουν.
Πλὴν τί λέγουν;... πείσεσέ με οὐτ' ἐκεῖναι δὲν γνωρίζουν,

Ἄλλὰ, κικιρίκου! κρᾶζουν,

Καὶ ψευτιάς μᾶς ἀραδιάζουν

Ὁ αὐθέντης μου, ὁ γίγας, μὲ ταμπάκον συνειθίζει
Τὸν μεγάλον του τὸν μύτον διὰ νὰ παραγεμίξῃ,
Τὸν αὐθέντην μου νὰ ἰμοιάσω χωρὶς νὰ ἀργοπορῶ
Ἐντὶ τοῦ ταμπάκου τρώγω πίτηρα ἓνα σωρὸ,

Καὶ μὲ » κικιρίκου! κρᾶζω,

Τὸν αὐθέντην μου πῶς ἰμοιάζω.

Θὰ ἀποφασίσω, φίλοι, σὰς τὸ λέγω, δίχως ἄλλο,
 "὘ν ζευγάρι ματογιάλια εἰς τὴν μύτην μου νὰ θάλλω,
 Καὶ χωρὶς πολυλογίαν νὰ γενῶ τεσσαρομάτης,
 Καὶ μεγάλος διπλομάτης.

Κὶ ἔχοντας μιὰ ταμπακέρα κὶ ἓνα ρόπαλον χονδρὸν,
 Θὲ νὰ μὲ νομίζουν ὅλοι ὡς περίφημον Γιατρὸν,
 Τότε καὶ τὸ κικιρίκου! πλέον δὲν θὰ τὸ φωνάζω
 Γιατὶ ἀπ' τοὺς ἀσθενεῖς μου μιὰ στιγμή δὲν θὰ ἀδειάζω.

"ὦ! ἀνάθεμά σε μοῖρ! ὅπου ὅλα σου στραβά
 Εἰς τὸν κόσμον μὲς τὰ φέρεις, κὶ ὅλα πάντα κολοβά!
 Ἐν ᾧ ὡσὰν τὸν αὐθέντην θελήσα γιὰ νὰ γενῶ
 "Ἀντὶ μὲ τὸ « κικιρίκου » τὸ πρῶτ' νὰ τὸν ξυπνῶ,
 "Ἀρχισαν τὰ πούπολά μου νὰ μοῦ πίπτουν, καὶ τὰ χάνω.
 Φέρτε τὸν γιατρὸ ἀμέσως..... φίλοι μου, θὲ ν' ἀποθάνω...
 Ξεφυγῶ..... ἄχ! δὲν λυπεῖσθε πετεινὸν ποῦ ἀποθνήσκει...
 Ξεφυγῶ..... πλὴν κατὰ τύχην ὁ αὐθέντης ὅπου μ' ἔχει...
 Ἐπειδὴ καὶ συνειθίζει στοὺς τρανοὺς νὰ συχνοτρέχη
 Μὲ ἐμὲ τὸν πετεινὸν τοῦ ... κοκκαλον... καλὸν... εὐρίσκει...

— Εἶπ' αὐτὰ κὶ εὐθὺς ἐκόπη, φίλοι, ἡ ἀναπνοή του,
 Καὶ εὐγῆκεν ἡ ψυχὴ του.

Τὸν συντρόφειυσεν ὁ γέλως ἕως καὶ εἰς τὸ μνημεῖον
 Οἱ δὲ φίλοι τοῦ καὶ πάλιν ὡς τῆς δόξης τοῦ σημείου
 "Ἐστησαν μίαν ὥραιαν, θαυμασίαν, καὶ καλὴν
 Ἀρχιμηθοκεφαλὴν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀθλιέ μου πετεινέ!
 Χάθηες, καὶ μὲ ἐσένα ἔχθησαν κὶ αἱ μηχαναὶ.

Ἡ ἙΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ ἈΜΑΛΙΑΣ.

Ὁ Βασιλεὺς μας ἔρχεται παρθένοι στολισθῆτα

Μ' ἐνδύματα χιονόλευκα, νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε,

Καὶ μύρτου κλάδον φέρουσα ἐκάστη εἰς τὰς χεῖρας,

Νὰ συνοδεύσῃ μὲ χαρὰν στῶν Ἀθηνῶν τὰς θύρας

Ἀπὸ τὴν παραλίαν,

Τὴν σύνδροπον τοῦ Ὀθωνος, ὠραίαν Ἀμαλίαν.

Νὰ, ἔφθασε παρατηρῶ, καὶ βλέπω τὴν τριήρη

Τὰ κύματα χωρίζουσιν μὲ τὰ ἱστία πλήρη.

Τὴ θέαμα ἐξαισίον! πῶς ἡ καρδιά μου πάλλει,

Καὶ πῶς μὲ ἐκυρίευσε μία χαρὰ μεγάλη!

Γλυκὰ γλυκὰ οἱ ζέφυροι τὴν θάλασσαν φυσῶντες,

Δελφίνες δὲ εὐκίνητοι στὰ κύματα πηδῶντες

Τοῦ πλοίου προπορεύονται, καὶ τὴν χαρὰν δεικνύουν,

Τὸ ποθητὸν των φθάσειλον στοὺς Ἑλληνας μὴνύουν.

Νὰ, ἔφθασε μὲ τ' ἄρμενα μισοκατεβασμένα

Ἐμβαίνει εἰς τοῦ Πειραιῶς τὸν γηραιὸν λιμένα,

Κι' ἀπὸ τοὺς βρόντους τοὺς πυκνοὺς αὐτῶν τῶν πυροβόλων,

Ἀκούω τὸν ὀρίζοντα ν' ἀντιβοᾷ ὅλον.

Εἰς τὴν γραμμὴν ἐμβαίνουνσι τοῦ πειραιῶς τὰ πλοῖα,

Μὲ μέγα πλῆθος σημαιῶν στολίζουσιν τὰ ἱστία.

ὦ! ἔφθασεν ἡ ποθειτὴ ὥρα ἡ μακαρία!
 Καθ' ἣν ὁ Ὅθων, φίλοι μου, ὁμοῦ κι ἡ Ἀμαλία
 Τοῦ πειραιῶς τὸ ποθειτὸν ἔδαφος θὰ πατήσουν,
 Κι' οἱ ἔλληνες τὸν ὕψιστον θεὸν νὰ εὐχαρηστήσουν.
 Πολίτας, νέους, γέροντας, γυναῖκας, καὶ παιδιὰ
 Ἐγέμισαν τοῦ πειραιῶς τὰ εὐκαρπὰ πεδία.

Ἀλλὰ ἐν' ᾧ τὰ δάκρυα τὰς παρειὰς μου βρέχουν,
 Θεέ! ... τί βλέπω; οἱ τρανοὶ πολιτικοὶ νὰ τρέχουν,
 Καὶ χρυσοστόλιστοι ταοὶ, μὲ δουεράς καρδίας,
 Καὶ πρῶτος φίλος τῆς αἰσχρᾶς καθεῖς των κολακείας,
 Μὲ σχῆμα ὑποκλίσεως, καὶ σεβασμοῦ συμμόνει
 Τὸν ἄδολον καὶ καθαρὸν, σὰν τὸ λευκὸ τὸ χιόνι.

Πανοῦργοι ὡς ἀλώπεκες, κι ἔνοχοι! φοβηθῆτε!
 Στὸν Βασιλέα μας αὐτὸν τί θὰ προφασισθῆτε;
 Ποιὸς ἀπ' ἐσᾶς μὲ τοῦ κοινοῦ τὸ σέβας κυκλωμένους,
 Μὲ καθαρὰν συνείδησιν, ποῖος συνοδευμένος,
 Στὸν Βασιλέα μας αὐτὸν πρῶτος θὰ πλησιάσῃ,
 Καὶ τὴν παροῦσαν στάσιν μας θὰ τὸν παρουσιάσῃ;

Ἀλλὰ ποῦ παρεκτρέπομαι; καὶ τί ματαίως κράζω;
 Ἐν' ᾧ τριγύρω ἑξαφνα πλῆθος λαοῦ κυττάζω
 Μὲ πρόσωπον πλῆρες χαρᾶς, καὶ ἐνθουσιασμένον,
 Καὶ τὸν χαρὶν Ὅθωνα ἔχοντα κυκλωμένον,
 Εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ φανὰς, καὶ κρότους νὰ βαδίζῃ
 Καὶ τοὺς αἰθέρας μὲ εὐχὰς ἀπαύστως νὰ γεμίζῃ,

» Ζήτω ὁ Ὅθων, κι ἡ καλὴ Βασίλισσ' Ἀμαλία!

» Ἄς λάμψη στὴν πατρίδα μας δόξα, καὶ εὐτυχία,

« Ἄς φύγωσιν οἱ ξένοι,

» Κι' ὁ Ἕλλην ὁ ἐλεύθερος, ἐλεύθερος ἄς μένη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. Α. ΕΙΣ ΝΑΥΠΑΙΟΝ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20. Νοεμβρίου 1836.

Μετὰ σιωπὴν μεγάλην δυὸ ἐπέκεινα ἐτῶν
Προχθές ἔλαβον, ὦ φίλε, ἓνα σου ἀγαπητὸν.
Τὴν χαρὰν ὅπου ἡσθάνθην δι' αὐτὸ νὰ σέ τὴν ἴπῳ
Ὡσὰν περιττὸν τὸ κρίνω, ξεύρεις πῶς σέ ἀγαπῶ,
Ἀποροῦσα μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν λήθην σου αὐτὴν
Ὡς ἀσύμφωνον διόλου μὲ τὴν φίλου ἀρετὴν,
Εἶχα δίκαιον μεγάλον κατὰ σοῦ νὰ ὀργισθῶ.
Ἀλλὰ ταῦτα ἄς τ' ἀφήσω, καὶ ἄς σοῦ ἀποκριθῶ.

Ἀπ' ἐμὲ ζητεῖς νὰ μάθῃς νόστιμα τῶν Ἀθηναίων;
Τὴν διαγωγὴν, τὰ ἔθνη, τὴν κατάστασιν τινῶν
Ἢ ἐβρίμης εἰς χάος μέγα, καὶ δὲ ἡμπορῶ νὰ βγῶ,
Μὲ ἐβύθισες, ὦ φίλε, καὶ κοντεύω νὰ πνιγῶ.
Εἶμαι εἰς τὴν ἀπορίαν ἀπὸ ποῦ νὰ κάμ' ἀρχὴν,
Κι ἔως ποῦ, νὰ τελειώσω ταύτην μου τὴν διδασχὴν
Εἶναι ἄτοπον τὰς πράξεις νὰ σέ ἴπῳ τοῦ καθενός,
Πλὴν θὰ κάμω τὸν σταυρὸν μου ὡς καλὸς χριστιανός,
Καὶ θ' ἀρχίσω νὰ σέ εἴπω ἓνα δύο κωμικὰ
Τὰ ὅποια ἐσὺ μόνος νὰ ἡξεύρης μυστικά.

Νὰ σὰ γράψω δὲν ὀλμοῦσα, μήπως καὶ ἐσὺ ἀρχίσῃς
Νὰ μοῦ κάμῃς ἐπικρίσεις,
Μήπως, φίλε, κατὰ τύχην ἢ δικὴν μου δ' στυχίαν
Θέλοντας διὰ νὰ δεῖξῃς πολυμάθειαν τελείαν,

Ὡς πολλοὶ ἀκόμα ἄλλοι 'ποῦ καθόλου δὲν ἀφίνουν

Ἀλλὰ ὅ,τι θεὸς νὰ ἴδουν εὐθὺς θὰ τὸ ἐπικρίνουν.

(Καθὼς τώρα στὰς Ἀθήνας ποῦ καὶ ἂν στραβοπατήσης

(Θὰ ἀκούσης ἐπικρίσεις,)

Μήπως σὰν αὐτοὺς θελήσης, καὶ ἐσὺ διὰ νὰ γίνης

Κὶ εἰς τὸν μέγαν Ταχυδρόμον πάραυτα μὲ κατακρίνης.

Ἐπειδ' εἶσαι φίλος ὁμως,

Καὶ μ' ἐσὲ δὲν ἔχει σχέσιν ὁ σοφὸς ὁ Ταχυδρόμος,

Σ' ἐξομολογοῦμαι φίλε, ὥσάν εἰς πνευματικόν,

Ὅ,τι βλέπω στὰς Ἀθήνας καλὸν εἶτε καὶ κακόν.

Πρῶτον ἀπ' τὴν νεολαίαν πρέπει διὰ νὰ ἀρχίσω,

Καὶ γνωστοὺς σου ἓνα δύο ζωηρὰ νὰ ζωγραφίσω.

Εὐρίεις γενικῶς πῶς ὅλοι δύο γράμματα μαθαίνουν,

Κὶ εἰς τὰ πρῶτα ὑπουργεῖα νὰ ἐργάζωνται πηγαίνουν,

Καὶ πῶς ἑκατὸν δραχμίταις προτιμοῦν ν' ἀπολαμβάνουν

Ποσῶς ὁμως δὲν τοὺς μέλλει τὸν καὶρόν των εἰς χάνουν,

Δὲν στοχάζονται πῶς ὅτι τὰ παπούτσι' ἂν τοὺς δώσουν

Τοῦ σπητιοῦ των καὶ τὸ, νοῖκι δὲν θεὸς νά'χουν νὰ πληρώσουν,

Καὶ πῶς ὅτι πεινασμένοι εἰς τοὺς δρόμους θεὸς νὰ τρέχουν

Ἐπειδὴ καὶ φέρτωμένα εἰς τοὺς πετεινοὺς τὰ ἔχουν.

Ἡ πλθὺς των εἶν μεγάλη, καὶ ἐξακολουθεῖ ν' αὐξάνη,

Κὶ ὁ καθεὶς των καθ' ἡμέραν καὶ προβιβασμὸν λαμβάνει.

Πλὴν, εἰ μὲ ἐρωτήσης — δὲν ἐργάζονται καθόλου;

— "ὦ! πεθαίνουν οἱ καϋμένοι! ἂν δὲν κάθηνται διόλου!

Τοὺς μεγάλους ὑπουργοὺς των ἔχοντες παράδειγμάτων.

Τὰ μεγάλα των στοχάτου, φίλε, κατορθώματά των.

Εἰς τοὺς δρόμους μέσα τρέχουν, μὲ χαρτῖα τυλιγμένα,
 Καὶ μὲ βήματα ἀκόμι βίαια, καὶ μετρημένα,
 Καὶ τὰς κλίμακας πηδῶντες ἐνὸς κι ἄλλου Ὑπουργείου
 Στοῦ μηνὸς τὸ τέλος τρέχουν εἰς τὰς θύρας τοῦ Ταμείου.

Πλὴν αὐτὰ ἄς τὰ ἀφήσω, μήπως κατ' ἐμοῦ θυμώσουν,

Κι ὁμοῦ ὅλοι συνομώσουν,

Καὶ μὴ χάνοντες καιρὸν

Μὲ καλαμαριῶν μεγάλων μὲ σκεπάσωσιν σωρὸν.

Ἢ στὸ χέρι μὲ κονδύλια ὅλοι κατ' ἐμοῦ ὀρμήσουν,

Καὶ τὸ φῶς μου ὑστερήσουν.

Εἰς τὴν πρώτην, φίλε, τώρα ἄς ἐλθῶμεν ὁμηλίαν.

Θέ νὰ ἔστεκες βεβαίως ἄφωνος, καὶ μ' ἀπορίαν

Ἐνα φίλον σου ἂν ἴδης, μὲ τὴν μάλιστα στὸ χέρι

Ὅστις πάντα μὲ σπληνὸν τρέχει νύκτα, μεσημέρι,

Χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἵππος στὴν μικρήντου κατοικίαν,

Ἀλλ' αὐτὰ τὰ κάμνει ὅλα γιὰ νὰ δείχνῃ φαντασίαν.

Ἄν τὸν ἴδης στολισμένον περὶ λύχνων τὰς ἀφᾶς

Εἰς τὰς συναναστροφάς,

Τὰ ἐμπροσθινὰ μαλλιά του ἔχοντάς τα ἀφημένα

Ὅστε ποῦ τὰ ὕμνατά του εἶναι ὅλα σκεπασμένα,

Καὶ πρὸς τούτοις κτενισμένα

Δεξιὰ κι ἀριστερά

Μὲ πομάδα ἀλειμμένα,

Εἶναι τρέλλα, καὶ χαρά.

Καὶ τὸν Δημοσιογράφον ἐπαγγέλεται ἀκόμα

Θέματ' ἄρατα μᾶς ψάλλει μὲ τὸ ἀνοιγμένον στόμα,

Πλὴν τὸ φύλλον του σὰν ἔβαίνει, χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσουν

Τὴν τιμὴν αὐτὴν τοῦ κάμουν, σὺν μπακάλῃ νὰ τὸ δώσουν.

Ἐκαμὲ δὲ ὥς ἤξεύρεις στήν Εὐρώπην τὰς σπουδὰς του.

Ποῦ δὲ νὰ σοῦ διηγοῦμαι τὰς ἐκεῖ διαφθοράς του,

Ἄφ' οὗ τάλληρα χιλιάδες κατηνάλωσεν ἀσώτως,

Κι ἔμεινε στῆς ἀμαθείας τὸ πυκνότατον τὸ σκότος

Φίλε, ἔφυγε τὴν νύκτα ἐπὶ τῇ ἀπλῇ προφάσει

Πλὴν τὸ πλοῖόν του δὲν εἶχε, στὰς Ἀθήνας ἔτι φθάσει,

Κι ἔρθασαν στὸν γηραλῆον, καὶ τὸν δυστυχῇ πατέρα

Γράμματα μίαν ἡμέρα,

Ἀπὸ μέρος τῶν ἐμπόρων, ξενοδόχων, καὶ κουρέων

Ἀναγγέλοντα τὸ πλῆθος τῶν χρεῶν του τῶν βαρέων.

Γνωρίζεις τὸν (ἂς μὴν τὸν πῶ γιατί θε νὰ θυμώσῃ)

Ποῦ διάβολο τὴν εὗρηκε εὐγένειαν τὴν τόση!

Τὸν φαναριώτην καὶ αὐτὸς θέλει νὰ προσποιῆται,

Φαντάζεται τὸ ξόανον πῶς θε νὰ ἐπαινεῖται!

Τὰ μάτια του μισοσφαλνᾷ, βαδίζει μετρημένα,

Κι ὅταν μιλεῖ σοῦ ὁμιλεῖ μὲ λόγια μασημένα.

Ὦ! τῆς κουφότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοησίας!

Ποσῶς νὰ μὴν αἰσχύνεται σ' αὐτὰς τὰς ἀηδίας!

Πίθηκες ὅλ' οἱ νέοι μας κατήγτησαν νὰ γείνουν,

Τὰ τίμια φερσίματα τὰ ἄφησαν, τ' ἀφίνουν,

Καὶ μ' ὅλας τὰς παραφθοράς τῶν ξένων ἐνωθέντες,

Τὸ ἐθνικὸν των φόρεμα ὅλοι ἀπεκδυθέντες,

Μᾶς περιπατοῦν σεινάμενοι, λαμπροὶ, καὶ κορδωμένοι,

Κι ὁμοιάζουν ἀπαράλλακτοι παρησιανοφερμένοι.

Τὴν κόρτε ζητοῦν ὅλοι των νὰ κάμουν μὲ κυρίας,

Καὶ ἀραδιάζουν εἰς αὐτὰς πολλὰς ἀνοησίας,

Ὅτι πεθαίνουν, χάνονται, κι' ὅτι αὐτὰς λατρεύουν,
 Καὶ ὅτι νὰ θυσιασθοῦν διὰ αὐτὰς κοντεύουν.
 Ἐξ' ἄλλου μέρους προσπαθοῦν οἱ ἄλλοι νὰ μαθάνουν
 Πῶς μὲ τὴν δεῖνα τὴν κυρὰ τὸν ἔρωτά των κάνουν,
 Κι' ὁ ἔρωσ μόνον γίνεται γιὰ ν' ἀπερνοῦν τὴν ὥρα,
 Κι ἐκείνην πεῦ χθὲς 'γνώριζον δὲν τὴν γνωρίζουν τώρα.

Τ' ἀδύνατον κονδύλι μου ἐὰν ἀκολουθήσῃ
 Τὰς συνηθείας ὅλας των νὰ σοὶ τὰς παραστήσῃ,
 Τὸ γράμμα τοῦτο, φίλε μου, θὰ γίνετο βιβλίον,
 Κι ὁ Σκούφος δὲν τὸ δέχετο εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. (*)
 Διότι καὶ τὸν Μένιππον θέλησα νὰ σοῦ στείλλω,
 Καὶ πίστευσε, ἐπλήρωσα τρία λεπτὰ τὸ φύλλο,

Καὶ τοῦτο κατὰ χάρι

Γιατὶ ποτὲ δὲν δύναται βιβλία γιὰ νὰ πάρῃ.
 Πολὺ σ' αὐτοὺς ἐκτάνθηκα, τώρα δὲ ἄς ἀρχίσω
 Περὶ τοῦ περιπάτου μας νὰ σὲ πληροφορήσω.

Τὴν ἑορτὴν στάς τέσπαρας μετὰ τὴν μεσημβρίαν
 Ἀπ' τοῦ Διόλου τὴν ὁδὸν πηγαίνουν κατ' εὐθείαν
 Πολῖται, Στρατιωτικοί, Ὑπάλληλοι μεγάλοι,
 Κι οἱ σοβαροὶ μας Ὑπουργοὶ κι οἱ ἐν Ἀθήναις ἄλλοι
 Εἰς τὸν κοινὸν περίπατον, ὅπου καθεὶς πασχίζει
 Νὰ δείξῃ τί ἀξίζει,

(*) Μὲ τοῦτο σκοπὸν δὲν ἔχομεν νὰ βλάψωμεν τὸν χαρα-
 κτῆρα τοῦ Κυρίου Γεωργίου Σκούφου, ἀνδρὸς τιμίου καὶ
 ὑπολήπτου, ἀλλὰ νὰ παραστήσωμεν τὴν ἀφθονον ὕλην τὴν
 ὁποίαν εὗρισχαι τις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Στρεφόμενοι ἔσῃν μουσικὴν ἄν' τ' ἄλογοις ἄλῳνι
 Καθεῖς μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνάλογα φουσκώνει.

Ἄν ἔλθῃς, φίλε, νὰ ἰδῇς πολὺ θὰ ἀπορήσῃς
 Τοὺς ὑπουργοὺς μας βέβαια θ' ἀργήσῃς νὰ γνωρίσῃς,
 Μὴν τοχασθῇς πῶς λέγ' αὐτὸ ὡς χρυσοκεντημένους!.....
 Ἀπήλαυσαν ὀχήματα, ἵππους καλοθρεμμένους,
 Κι εὐγαίνουσαι ἐπὶ αὐτῶν ὠραίαις ὑπουργίνοις
 Στολίζουσιν ταῖς ἀσόλισαῖς τῆς Ἀθηνᾶς Ἀθήναις,
 Κι οἱ ἄρχοντες κύρ ὑπουργοὶ καθὼς τῆς βασιλείας
 Οὕτω καὶ τῆς ἀμάξης των, κρατοῦσι τὰς ἡνίας.

• Θεέ μου! ... ἀκατάπαυστα εὐγάζουν τὰ λαπέλα!

Ἦ ἀνθρωπίνη τρέλλα! ...

Ὁ ἓνας μὲ ὑπόκλισιν εἰς ἀμάξι πλησιάζων,
 Καὶ ὡς λατρείας σύνθημα τὸν πῖλον τοῦ εὐγάζων
 Πῶς ἔχει τὴν ὑγείαν τῆς, ῥωτᾷ τὴν ὑπουργίνα
 Κι ἀφ' οὗ μὲ σέβας τῆς εἰπῇ πέντ' ἔξη τοῦτα ἑκεῖνα
 Μὲ λόγους κολακευτικούς τὸν ὑπουργὸν φορτόνει,
 Κι ὁ ὑπουργὸς μας φουσκωτὸς σὰν κοῦρκος, σὰν παγῶνι
 Λίγον ἀφοῦ συλλογισθῇ χωρὶς καιρὸν νὰ χάσῃ
 Ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖόν του, τοῦ λέγει, νὰ περάσῃ.

Κυρίων ποικιλόχρῳαι λαμπραὶ ἐνδυμασίαι,
 Καὶ αἱ κυματιζόμεναι τῶν πῖλων των ταινίαι
 Τῶν ὀφθαλμῶν σου ἄφευκτα τὴν προσοχὴν θὰ σύρουν,
 Αὐταὶ αἱ πολυτέλειαι, αὐταὶ θὲ νὰ μᾶς φθείρουν,

Ἄποροι ἐν ᾧ ἡμεθα θέμεν πολυτελείας,
Καὶ αὗται γίνοντ' αἵτιαι μεγίστης ἀπορίας.

Ἐτυχε στὸν περίπατον νὰ εἶδω νεανίδα
Πτωχὴν, ἐνδεδυμένην δὲ λαμπρῶς ὡσάν γαλλίδα
Πῶς ἡδυνήθη ὁ ἀνὴρ, ἥ καὶ ὁ συγγενῆς της
Νὰ προμηθεύσῃ εἰς αὐτὴν τὰ μέσα τῆς στολῆς της;
Ἀλλοίμονον στὸν δυστυχῇ ἐὰν δὲν προσπαθῇ!
Μ' ἄλλους κυρίους, ἡ κυρὰ θὲ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ ...
Ἰδοὺ! αἱ πολυτέλειαι διαφθορὰν μᾶς φέρουν,
Καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους μᾶς βλέποντες τοῦτο χαίρουν.

Ἐστέκουμουν σιωπηλῆς, καὶ μ' ἀδιαθεσίαν
Ἐπάνω μ' ὅταν ἔπεσεν ἐν πλῆθος μὲ τὴν βίαν,
Τὶ τρέχει; Ὡ τοῦ θαύματος! ἔφιπποι πλησιάζουν,
Ἰδέτους, πῶς ἐπαίρονται! ιδέτους, πῶς κομπάζουν!
Ποιοὶ εἶναι; — Ὑπουργόπουλα, καὶ εὐγενεῖς μεγάλοι,
Φαντάζονται πῶς εἰν' αὐτοὶ, πῶς δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι,
Φαντάζονται πῶς πάντοτε τόσον θὰ ὑπερέχουν
Ὅποσον ὕψος τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τῶρα ἔχουν.
Καθεὶς μὲ τὸ ἀγέροχον, καὶ τὸ γυαλὶ στὸ χέρι
Τὰ βήματα τοῦ ἵππου του πρὸς τὰς κυρίας φέρει.

Πλῆθος γραμματικιδία ἀφεύκτως θ' ἀπαντήσης,
Κι' εἰς τὰ κινήματα αὐτῶν βεβαίως θ' ἀπορήσης
Βαδίζουν οὐλόγυρα, κι' ἄλλην δουλειὰ δὲν κάνουν
Περὰ στὸν μὲν, καὶ εἰς τὸν δὲ, τὸν πῖλόν των νὰ βγάγουν.

Πρὸς τὰς γνωρίμους εἰς αὐτὰ κυρίας πλησιάζουν,
 Καὶ πλῆθος κολακευτικῶν λόγων τὰς ἀραδιάζουν,
 Τὸ ἓνα λέγει » εὐμορφα τὸ φόρεμα σᾶς πιάνει.
 Τὸ ἄλλο » Πῶς τῆς εὐμορφιάς σᾶς πρέπει τὸ στεφάνι.
 Τὸ τρίτον » Φῶς κυρία μου, σεῖς εἴσθε τῆς ἡμέρας,
 Κι ὡς πρὸς ταῖς ἄλλαις λάμπετε, σὺν Ἡλίῳ τοῦς ἀστέρας.

Γιὰ τὸν περίπατον πολλὰ σοῦ εἶπα, τὸ γνωρίζω,
 Τὴν ὁμιλίαν μου λοιπὸν ἰδοὺ ὅπου γυρίζω.
 Θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ μερικά τῶν συναναστροφῶν μας,
 Καὶ τῶν μικρῶν χορῶν μας.

Συχνάκις γίνονται χοροὶ ὅπου κι ἐγὼ πηγαίνω
 Καὶ ὅπου θεατῆς ἀπὸ τοῦ ἐνὶ στίβῳ ἀπομένω.

• Εἶναι πολλὰ περίεργον νὰ διῇς ἐξ ἑνὸς μέρους
 Ἐν πλῆθος καθ' ἑαυτὸν.

Νὰ στέκοντ' ὅλοι ἄρθριοι, σὺν γύπαις πεινασμένοι
 Διὰ ν' ἀρπάξουν ἐν μικρὸν πουλάκι τοῦ διαβάινει.
 Τὶ σύγχυσις! τὶ ταραχὴ! σωστὴ πυργοποιία!
 Ὅπου εὐρίσκοντ' Ἑλλήνες ὑπάρχει κι' ἀταξία. (*)

• Ἡ μουσικὴ γλυκὰ κτυπᾷ, ἀρχίζ' ἡ κουαδρίλλια.
 Ἐτυχεῖς εἰς ληνὸν ποτὲ ὅπου πατοῦν σταφύλια;

(*) Κατὰ δυστυχίαν τοῦτο ἀληθεύει ὡσάκις θέλομεν νὰ μιμηθῶμεν ἔθιμα ξένων ἐθνῶν, καὶ ἀνάρμοστα μὲ τὴν παροῦσαν τῆς Ἑλλάδος ἠθικὴν κατάστασιν. Μὴν μὲ μεμφθῆτε λοιπὸν, φίλοι, διὰ τὴν φράσιν μου ταύτην, καθότι ὦν καὶ ἐγὼ Ἕλληνα γινώσκω τὴν πολὺτιμον ἀξίαν τοῦ λαμπροῦ τούτου ὀνόματος.

Ὅμοια κι ἀπαράλλακτα! καὶ ἡ στενοχωρία
 Χαλνᾷ τὴν εὐχαρίστησιν, καὶ φέρει ἀηδία,
 Σπρώχνει ὁ εἰς τὸν ἕτερον, καὶ οἱ κύρ καθαλιέροι
 Εἰς ταύτην τὴν περίστασιν φέρονται ὡς συμφέρει.
 Κονιορκτὸς σηκώνεται γιὰ τὸ στενὸν τοῦ τόπου,
 Καὶ πνίγει τὴν ἀναπνοὴν τοῦ καθενὸς ἀνθρώπου.

Ἄφ' οὗ χορεύσουν, κι ἔπειτα ἡ μουσικὴ σωπάσῃ
 Εἰς τὰς κυρίας τοῦ χοροῦ καθεὶς θὰ πλησιάσῃ
 Νὰ τὰς εἰπῇ » Σὺν ἄγγελος χορεύετε κυρά μου,
 » Εἴσθε ὦραία ὡς θεᾶ, τὸ λέγω στὰ σωτὰ μου,
 » Οἱ δύο οἱ φωστῆρες σας καρδιάς σκληρὰ σφάζουν,
 » Καὶ δύο ἄστρα τ' Οὐρανοῦ, κυρία, ὁμοιάζουν. »

Ἀφοῦ τιαυῦτα ταῖς εἰποῦν ψευτιάς καὶ παραμύθια
 Μετὰ ὀλίγην σιωπὴν, ἐμβαίνουν στὴν ἀλήθεια.

— Ἄν ἀγαπάτε, τὸν χορὸν τὸν μέλλοντα, κυρία,
 Νὰ τὸν χορεύσωμεν μαζὶ ... — Ὡ! κατὰ δυστυχίαν!

Ἀπὸ προχθὲς μὲ τὸν κύρ Π σχεδὸν εἴμ' ἰνγκαζάτη.....

— Ὑπομονή! εὐχαριστῶ..... κι εὐθὺς γυρίζω πλάτη
 Σ' ἄλλην κυρίαν μὲ αὐτὰ τὰ λόγια του πηγαίνει,
 Ἐὼς ποῦ τὸ ποθούμενον τέλος ἐπιτυχαίνει.

Δὲν σὲ τὰ γράφω φίλ' αὐτὰ γιὰ νὰ κατηγορήσω,
 Καὶ τοὺς μικροὺς μας τοὺς χοροὺς οὕτω νὰ σατυρήσω,
 Μὴν στοχασθῇς αὐτὸ ποτὲ! θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!
 Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ ἔφερεν τῶν λόγων μας ἡ τάξι.
 Τὰ εἶπα, κι ἂν ποτὲ κάνεις διὰ αὐτὰ θυμώσῃ
 Μοῦ φαίνεται ἐξάπικτος πῶς ὑστερεῖται γνώσι

Αἱ συναναστροφαι εἰδὼ ἀνθοῦν καὶ λουλουδιζοῦν·
Τῆς κοινωνίας πρόοδον, νομίζω, εἰκονίζουσιν.

Εἶναι πολλὰ εὐάρεστον νὰ βλέπῃ τις μιὰ νέαν
Μὲ προτερήματ' ἀρκετὰ, σεμνοπρεπῆ, καὶ ὠραίαν,
Τὸ πνεῦμα τὸ ὀξύτατον ποῦ ἔχει νὰ δεικνύῃ,
Καὶ τὰς καρδίας γενικῶς τῶν νέων νὰ ἐλκύῃ.
Πλὴν πίστευσε, θὰ ἔμενα πλεῖο εὐχαριστημένος
Ἐὰν εὐρίσκετο ἐκεῖ κανεὶς πεπαιδευμένος,
Καὶ ὁ ὁποῖος ἀρχινῶν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ
Συγχρόνως, καὶ τὸν ἕτερον ἤθελεν ὠφελήσῃ.

Πλὴν αὐτὰ λείπουν, φίλε μου, καὶ κατὰ δυστυχίαν
Σ' αὐτὰς τινὰς δὲν ἀπαντᾷ εἰμὴ μονοτονίαν,
Καὶ αἱ κυρίαι μας, ἀντὶ οὗτω νὰ μᾶς εὐφραίνουσιν
Εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ αὐταῖς ἄρχισαν νὰ ἐμβαίνουν,
Καὶ ἔξαφνα ἀπὸ τὸ βάλς ἢ ἀπὸ τὴν γκαλόπην
Περὶ δανείου σ' ὁμιλοῦν, ἢ διὰ τὴν Εὐρώπην.

Συχνὰ δὲ, ἢ καὶ πάντοτε, ἐὰν παρατηρήσῃς,
Τὸν φίλον σου τὸν Δ... Τ... ἀφεύκτως θ' ἀπαντήσῃς,
Καὶ τινὰς ἄλλους οἵτινες εἶναι πολλὰ γνωστοί σου,
Καὶ οἱ ὁποῖοι, φίλε μου, στὴν Αἴγινα ἔθυμῃσου
Πῶς ὑστεροῦντο οἱ πτωχοὶ ψωμί διὰ νὰ φάγουν,
Πλὴν τῶρα αἱ δουλίσσαις των ἐξαίρετα ὑπάγουν·
Κόμητες ἐκατήντησαν καὶ ἄρχοντες νὰ γίνουν,
Χοροὺς, καὶ συναναστροφάς σ' ἀρχοντικά των δίνουν.

Τοῦ δὲ πτωχοῦ Ταμείου μας ἡ στάσις χειροτέρα
Ὁμοιάζει τοῦ ὀρίζοντος τὴν δύναντα ἀστέρα,

Καὶ τέταρτα δραχμῶν στίλπνᾳ, κὶ ἡμίδραγμα εὐγάζει
 Καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους μας μὲ τάξιν τὰ μοιράζει.
 Κὶ ἂν ἱερέα ἔτυχες νὰ δῖης εἰς ἐκκλησίᾳ
 Ὅπου μοιράζει κόλυβα εἰς τὰ μικρὰ παιδιά
 Ποῦ ἄλλα φίλε, τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὸ μαῦρον ῥάσσω
 Ἄλλα φωνάζουν, καὶ αὐτὸς τὸ κάνιστρον τεινάσσω
 Ρίπτει τὰ λίγα λείψανα μὲ τὸν θυμὸν, καὶ βίαν;
 Εἶδες καὶ τοῦ Ταμείου μας τὴν στάσιν τὴν ἀθλίαν.
 Ἀρπάζουν τὰ παιδάρια, ἀρπάζουσιν οἱ ξένοι
 Κὶ ὁ Ἕλλην, καὶ ὁ ἱκανὸς, μὲ στόμ' ἀνοικτὸν μένει

Ἰδοὺ ἡ τύχη, φίλε μου, τῶν δυστυχῶν Ἑλλήνων,
 Τῶν τολμηρῶν ἐκείνων

Οἵτινες ἐθαυμάσθησαν στὸν πατριωτισμὸν των,
 Κὶ ἄρπάσαντες τὰ ὅπλα των ἔθραυσαν τὸν ζυγὸν των.
 Ποιὸς τώρα ἐνθυμεῖται καὶ τοὺς χρόνους τοῦ ἐκείνου
 Καθ' οὓς ἐκαταφρόνησε κατὰστασιν, κινδύνους,
 Καθ' οὓς μὲ αἷμα τουρκικὸν τὸ ξίφος τοῦ ἐδάφη
 Γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὰ λαμπρὰ καὶ ἱερὰ ἐδάφη;

ὦ σεῖς κυφῆνες, κὶ ἀναιδεῖς! ὅπου σκεπάζετ' ὅλην
 Τῆς πρωτευούσης μας αὐτῆς τὴν οἰκησμένην πόλιν!
 Στὴν μνήμην σας δὲν φέρετε τὰς μάχας καὶ ἐκείνας
 Ποῦ ἕκαμον οἱ Ἕλληνες εἰς ταύτας τὰς Ἀθήνας;
 Καθ' ὅναρ δὲν σᾶς φαίνονται μὲ βλέμματ' ὀργισμένα
 Σκιαί, μὲ τὰ φορέματα στὸ αἷμα των βαμμένα;
 Ἢ περιδιαβάζοντες πρὸς τῇ; Πνυκὸς τὸ μέρος,
 Ποτὲ σας, δὲν προσέξατε στὸν ἥχον τοῦ αἵματος

Διὰ ν' ἀκούσετε φωνάς, καὶ γυγγυσμοὺς ἐκείνων
 Τῶν Σουλιωτῶν, καὶ τῶν Κρητῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἑλλήνων
 Οἵτινες ὄντες πρόθυμοι στὸ χρέος τῆς πατρίδος
 Ὑφονεύθησαν μαχόμενοι κατὰ τῆς τυραννίδος;

Τὸν Καραίσχον βλέποντες καὶ δὲν ἐρυθριᾶτε;
 Ἀλλοίμονον! τὰ ψεύδη σας, οἱ δόλοι, καὶ αἱ ἀπάται,
 Ἐμάραναν τὴν μαύρην σας, καὶ ῥυπαρὰν καρδίαν,
 Κι' ἂν λέγεται Ἑλληνικὴ λέγεται παρ' Ἀξίαν·
 Τὰ πάθη σας ὀστερώσαν αἰσχρὰν ξενοκρατίαν,
 Καὶ στὴν πατρίδα ἠνοιζαν πληγὴν πολλὰ θαθεῖαν....
 Ἀνωφελὲς ὅ,τι εἰπῶ..... ὦ ἡληθῶς Πιλάτοι!
 Οἱ Ἕλληνες οἱ δυστυχεῖς μὲ θολωμένο μάτι
 Πηγαινοέρχονται συχνὰ εἰς τὰ ἀρχοντικά σας,
 Συναζόντες τὰ ψύχαλα ἀπὸ τὴν τραπεζιά σας.

Συγχώρησέ με, φίλε μου, εἰ; τὰς παραφοράς μου,
 Ὀλίγον διεσκέδασα τὴν λύπην τῆς καρδιάς μου.
 Θά μοῦ εἰπῆς — Ὑπουργίμα μὴν θές κύρ Ὀρφανίδῃ,

Κι' ἀρχισες σὰν τὸ φίδι

Καθὼς καὶ πλῆθος ἕτεροι, νὰ χύνης τὸ φαρμάκι,
 Ὡς ποῦ ν' ἀρπάξης, καὶ ἐσὺ κἀνένα κοκκαλάκι;
 — Ἐγὼ; μὲ τί δικαίωμα; καὶ πῶς θ' ἀποτολμήσω
 Τοιοῦτόν τι νὰ φαντασθῶ, ἢ πῶς νὰ τὸ ἐλπίσω;
 Εἴμ' Ἕλλην ναί, πλὴν Ἕλληνες ἄλλοι μεγάλοι, τόσσοι,
 Ὅπου δικαίως ἔπρεπε διὰ νὰ βραβευθῶσι,
 Κεῖνται γυμνοὶ, ἀσήμαντοι, καὶ παρημελημένοι·
 Ἐξ ἐναντίας βλέπομεν, τυχοδιώκται, ξένοι,

Νὰ τρώγουν τὰς θυσίας των, τὸ αἷμα των νὰ πίνουν,
Καὶ εἰς οἰκτρὰν κατὰσταςιν αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀφίνουν.

Προχθὲς 'κατήμην μόνος μου ἐντὸς Ξενοδοχείου
Πλησίον τοῦ Λατσανικοῦ μεγάλου ὑπουργείου,
Χρήματα εἶδα ἔξαφνα νὰ βάζουν εἰς ἀμάξας,
Περίεργος γιὰ νὰ ἰδῶ, τίς εἶν' ὁ αὐτὰ δράξας
Πρώτησα πλησίον μου ἄνθρωπον τινὰ νέον,
Τό φόρεμα 'Υδραῖον.

» Ἐμένα, εἶπε, ἐρωτᾷς νὰ σέ πληροφορήσω;
« Δὲν ξέρω γρὺ νὰ σέ εἰπῶ, καὶ νὰ σ' εὐχαρηστήσω
» Διότι πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀφῆσας τὴν γλυκεῖαν
» Πατρίδα μου, ζῶ εὐτυχῶς εἰς τὴν Μολδοβλαχίαν. (*)

» Ἐκεῖ ἀπῆντησα πολλοὺς ποῦ οἱ δυστυχισμένοι
» Ὡσὰν κί ἐμένα ἔφυγον, διψῶντες πεινασμένοι
« Ὡς χάσαντες στὸν ἱερὸν ἀγῶνα μας τὰ πάντα,
» Καὶ ὑπομείναντες δεινὰ, καὶ τραγικὰ συμβάντα
» Εἶδον πῶς εἶν' ἀδύνατον ἐδῶ διὰ νὰ ζήσουν,
» Ὅθεν, καὶ ἀπεφάσισαν διὰ ν' ἀναχωρήσουν,
» Μὲ δάκρυα στοὺς ὀφθαλμοὺς ἄφησαν τὴν πατρίδα,
» Καὶ σήμερον νὰ χαίρωνται πολλὰ καλὰ τοὺς εἶδα.

(*) Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος Γεώργιος Μπροῦσκος, τοῦ
ὁποίου ἡ Οἰκογένεια ἐθυσίασε τὰ πάντα διὰ τὴν ἐλευθε-
ρίαν τῆς πατρίδος, καλῶς καὶ τόσοι ἄλλοι πατριῶται τοῦ
'Υδραῖοι.

Ἐἶπεν αὐτὰ, καὶ Βαυαροὶ ὀκτῶ εὐθύς ἐλθόντες
 Τὴν γεμισμένην ἄμαξαν μὲ χρήματα λαβόντες,
 Γλυκὰ ἀπεχαιρέτησαν τοῦ ὑπουργοῦ τὰς θύρας,
 Κι ἐτράβιξαν τὸν δρόμον των, μὲ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας.

Σ' ἔγραψα, φίλε μου, πολλὰ καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης
 Παύω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν μὲ λησμονήσης.
 Εἰς τῆς φιλίας τὸν βωμὸν καρδίαι ἐνωμέναι
 Τὸ πῦρ τῆς ὑποθάλλουσι οὔσαι ἡγαπημέναι.
 Λοιπὸν, μὲ γράμματα συχνὰ πάντα νὰ μ' ἐνθυμῇσαι,
 Καὶ οὔτω νὰ μὴ λησμονῶ φίλος πιστὸς πῶς εἶσαι.

Η ΚΕΝΟΔΟΞΙΑ ΜΟΥ.

Μιάν ἡμέραν, σὸ μυαλό μου ἡ ἐπιθυμία ἔμβαίνει
Εἰς τὸν Πειραιᾶ νὰ πάγω, φίλοι μοι ἡγαπημένοι,
: Ὅθεν ἀναβάς εἰς ὦμον
Μαυροτρίχου τινὸς ὄνου, ἠκολούθησα τὸν δρόμον.
Ἡ κενοδοξία ὅμως ποῦ φουσκώνει τὰ μυαλά,
Κι' ὅπου σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους σ' ἀταπνύματα πολλὰ,
Μ' ἔρριψε, χωρὶς νὰ ἐέλω, εἰς περίστασιν δεινὴν,
Κι' ἡ διήγησίς της μόνη πολὺν γέλωτα κινεῖ.

Καθισμένος φίλοι ὄντας, σοῦ γαδάρου μου τὸν ὦμον,
Καὶ τοῦ Πειραιῶς περνώντας τὸν δραχμόσρωτον τὸν δρόμον
Μ' ἦλθε μία φαντασία, πῶς τρανὸς πολιτικὸς
Τῆς Ἑλλάδος ὅτι εἶμαι, καὶ τετραπλοματικὸς,
Καὶ λοιπὸν τοὺς διαβάτας ἄρχισα γιὰ νὰ κυττάζω,
Καὶ εἰς τὴν μικρότητά των ν' ἀπορῶ, καὶ νὰ θαυμάζω.

Ὅλοι ὡς μικρὰ μυρμύγκια μου ἑφαίνοντο ἐμπρὸς μου,
Κι' ὅλους μ' ἀδιαφορίαν κύτταζεν ὁ ὀφθαλμός μου,
Καὶ προσκυλισμὸν πρὸς τούτοις ἀπὸ ὅλους ἀπαιτοῦσα,
Ἔοσοι δὲ μ' ἐχαιρετοῦσαν, καὶ ἐγὼ τοὺς χαιρετοῦσα
Μὲ τ' ἀγέρωχόν μου ὕψος, καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι
Καθὼς κάμνουν τῆς Ἑλλάδος Ἰπουργοὶ πολλὰ μεγάλοι.
Τὸν πυκνὸν μας ἐλαιῶνα τὸν φαντάσθηκα λαόν
Ἐποῦ τοὺς πολιτικοὺς του τοὺς λατρεῖε ὡς Θεόν,
Χαιρετοῦσ' ἀκαταπαύστως δεξιὰ κι' ἀριστερά,
Κι' ἤμουν ὅλος ὑπουλότης, φαντασία, καὶ χαρά.

Πολλὰ ἄλογ' ἀπαντοῦσα εἰς τὸν δρόμον, φορτωμένα
 Καὶ γαδάρους ἀταράχους μὲ τ' αὐτιά τὰ κρεμασμένα,
 'Ολους τοὺς ἐχαιρετοῦσα μ' ἓνα ὕφος σοβαρὸν,
 καὶ κατὰ τὸν νέον τρόπον τῶν ἀνδρείων Βαυαρῶν,
 Μοῦ ἐφαίνοντο πῶς ἦσαν, ἄλλοι σύμβουλοι μεγάλοι
 'Ἄλλους δὲ συνυπουργοὺς μου τοὺς ἐφантаζόμεν πάλι.

Κοντὰ εἰς αὐτὰ, στὴν μέση φάνηκεν εὐθὺς τοῦ δρόμου
 Τὸ ταχύτατον ἀμάξι τοῦ καλοῦ μᾶς Ταχυδρόμου,
 Κι' ἐγὼ ὄντας μεθυσμένος ἀπὸ τὴν κενοδοξίαν
 Δὲν ἐπρόσεξα στὴν τάσιν τῆς ἀμάξης τοῦ τὴν βίαν,
 Κι' ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον χωρὶς νὰ παραμερίσω,
 'Ἐνα δράμα μοι συνέβη χωρὶς πότε νὰ τ' ἐλπίσω.

Ὡς στιγμὴ κατηραμένη!

Σὺν τὸ βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου οὔτε κἂν φωνὴ μοὶ μένει
 'Ὑν ᾧ ἤμουν στὴν γλυκάδα, καὶ στῆς δόξης μου τὸν θρόνον
 'Ἀλησμονήσα πῶς εἶχα καθυλιστευμένον ὄνον!
 'Ο κύρ γάδαρος, τρομάζας ἀπ' τὴν ἄμαξάν πολὺ,
 Καὶ ταραζών καὶ ποδάρια, καὶ αὐτιά, καὶ κεφαλή,
 Πηδᾷ, τρέχει, καὶ γκαρίζει ὦ! τὸν τρισκαταραμένον!
 Εἰς τοῦ Πειραιῶς τὸν δρόμον μ' ἄφησεν ἐξαπλωμένον
 'Ἄλλοῦ πῆγε τὸ καπέλον, ἄλλοῦ πῆγα ἐγὼ, φίλοι,
 'Κεῖνην τὴν στιγμὴν μ' ἐράνη, καὶ ὁ Οὐρανὸς σφονδίλι.

Ἐσηκώθηκα ὁ τάλας, κι' ἐκατάλαβα τὸ λάθος!
 'Ὅτι τῆς κενοδοξίας μ' ἐκυρίεψε τὸ πάθος,
 Τὸ καπέλον μου τεινάζω, καὶ τὸν δρόμον μου ἀρχίζω,
 Καὶ διὰ τὸν γάδαρόν μου δὲν μὲ μέλλ' οὔτε φροντίζω,

Κι ἐνῶ 'πήγαινα μὲ δόξαν ὡς γαδουροκαθισμένος
Ἐπιστρέφω μὲ τὰ πόδια, ὡσὰν ὑπουργὸς πεσμένος.

Μάθετέ το ὦ μεγάλοι, καὶ τρανοὶ πολιτικοί!
Καὶ μὴν εἴσθε στὴν Ἑλλάδα τόσον ὑπεροπτικοί!
Γιὰτὶ κατὰ δυστυχίαν, ἐὰν πέσῃ ἀπ' τὸν ὄνυν
Δὲν θὰ πάθετε νομίζω ὅσα ἔπαθα γὼ μόνον,
Δὲν θὰ χάσετε ὦ φίλοι, τὰς δραχμὰς σας, τὰς χιλίας,
Σεῖς θὰ πάθετε καὶ ἄλλα, καὶ σκηναὶ πλέον γελοίας,
Θὰ γυρίζετε τοὺς δρόμους μὲ τὴν μούρη κρεμασμένη,
Καὶ ἡμεῖς θὲ νὰ γελοῦμεν ὁ καθεὶς σας σὰν διαβρίνη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Κ. Μ. Γ.

Ναυπλία τῇ 20 Φεβρουαρίου 1837.

Σὲ ὑπέσχεθην, φίλε μου, πρὶν νᾶ ἀνάχωρίσω,
Πῶς ἅμα τὸ ποδάρι μου εἰς Ναύπλιον πατήσω
Τι εἶδα, καὶ τι ἤκουσα εἰς ταύτην μας τὴν πόλιν,
Νὰ σοὶ τὰ γράψω ἀκριβῶς κατὰ τὴν τάξιν ὅλην.
Πληρῶ λοιπὸν τὸ χρέος μου, καὶ τὴν ὑπόσχεσίν μου
Διὰ πληροφορίαν σου, καὶ διασκεδάσιν μου.
Συγχώρησόν ἂν ἀπ' ἀρχῆς λεπτομερῶς θελήσω
Νὰ πιάσω τὴν ὑπόθεσιν, καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Κατέβην εἰς τὸν Πειραιᾶ μὲ τὴν χαρὰν καὶ ἐλπίδα,
Κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Τελώνειον μικρὸν τι πλοῖον εἶδα
Ἐτοιμον δι' Ἐπίδαυρον ἱστία νὰ ἀνοίξῃ,
Καὶ πρὶν ἀκόμα, φίλε μου, τὴν ἄγκυραν τραβήξῃ
Ἐμβῆκα μέσα εἰς αὐτὸ μὲ πάλλουσαν καρδίαν.
Ἀλλὰ ἐμβὰς ἀπέμεινα εἰς ἄκραν ἀπορίαν,
Πλῆθος ἀνθρώπων εἰς αὐτὸ ἰδὼν συσσωρευμένους,
Κι' ὡσάν τριχίδας εἰς μικρὸν καδίσκον στίβασμένους.

Ἐξήλθομεν τοῦ Πειραιῶς χωρὶς πολὺ νὰ ἀργήσῃ,
Κι' ὁ ἄνεμος τὸ πλοῖον μας σπρώχνει, νὰ ξεκινήσῃ,
Αὔρα βορέως οὐριος ὕψουσε μ' ἡσυχία,
Κι' ἐγέμιζε τοῦ πλοίου μας τὰ ἀνοικτὰ ἱστία.
Τὰ πάντα δὲ οἱ ναῦται μας εἰς τάξιν εἶχον βάλλει,
Καὶ ἄσματα καθεὶς γλυκὰ ἀρχίνησε νὰ ψάλλῃ,

Τ' ἀνέμου δὲ τὸ φύσημα, κί' ὁ ἦχος τῶν κυμάτων
 Συγδρόφειον ἀρμονικῶς αὐτὰ τὰ ἄσματά των.

Ὁ πλοῦς μας ἦτον εὐτυχής· μετὰ τὴν τρίτην ὥραν
 Σ' Ἐπίδauρον ἐφθάσαμεν, τ' Ἀσκληπιοῦ τὴν χώραν,
 Ὅποιον φίλε θέαμα! οἱ κύριοι τῶν ἵππων
 Ὅλους μᾶς ἤρπασαν σχεδὸν μ' ἀλλαλαγμὸν καὶ κτύπον,
 Καὶ μᾶς ὁδήγησαν εὐθὺς εἰς πλῆθος ἡμιόνων
 Εἰς πλῆθος ἵππων εὐτραφῶν, καὶ ἀταράχων ὄνων
 Φωνάζοντες, κτυπούμενοι, ποῖος νὰ κατορθώσῃ
 Πολλὰς δραχμὰς τὸν ἵππον τοῦ διὰ νὰ μᾶς μισθώσῃ.

Πρὸς τὴν Ναυπλίαν ἔκνησα χωρὶς ἀργοπορίαν
 Ἀπ' τὴν ὁδὸν τὴν πνέουσαν γλυκιὰν μελαγχολίαν,
 Ἦκουα δὲ σιωπηλὸς, καὶ κατηφής, καὶ μόνος
 Τὸ λυπηρὸν κελάδημα τῆς φίλης ἀηδόνης·
 Ἡ εὐωδία τῶν ἀνθῶν, ὁ ῥόχθος τῶν ὑδάτων,
 Ἡ ποικηλία τῶν πολλῶν, καὶ ζωηρῶν χρωμάτων,
 Αἱ ἀπαντούμεναι μικραὶ κοιλάδες, καὶ τὰ δάση,
 Ἀπ' τὰ ὅποια ἤθελεν ὁ ἵππος μου περάσει,
 Καὶ τῶν ποιμένων ἡ γλυκιὰ, καὶ λιγυρὴ φλοέρα
 Ἦτις ἐτράνταζε σ' αὐτὸν τὸν καθαρὸν ἀέρα,
 Εἰς ἔκστασιν γλυκύτητος ἐκίνει τὰς αἰσθήσεις.
 Ὡ! πόσον εἶναι θελκτικὴ, φίλε, τοιαύτη φύσις!
 Ὡ! πόσον εἰσθε εὐτυχεῖς ἄθῳοι μου ποιμένες!
 Καὶ σεῖς ὦ ποιμενίδες μου, πόσον εὐτυχισμέναις
 Χαίρουσαι μὲ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως ἐκείνας!
 Καὶ πόσον διαφέρετε ἀπ' τοὺς αἰσχροὺς κυρῆνας,

Οἵτινες διατρίβοντες στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
 Νὰ διαφθεύρουν πάσχουσι τὴν φύσιν σχεδὸν ὅλην.

Τὸ Ναύπλιον ἀντίκρυσα! . . . ὦ φίλε μου, ὁποία!
 Ὅποία λυπηρὰ σ' αὐτὸ, φρικτὴ μελαγχολία!
 Παρθένον μοῦ ἐράνηκε ὡραίαν πῶς ὁμοιάζει
 Ἥτις στὰ κάλλη ὡς αὐτὸς ὁ ἥλιος διαυγάζει,
 Κι ἐνδεδυμένη ἐλαφρόν, καὶ διαυγῇ χιτῶνα
 λευκὸν ὡσὰν χιόνα,

Ἀπ' τὸν ὁποῖον λάμπουσι τὰ ἔσωθέν της κάλλη,
 Τοῦ σώματος οἱ κρίνοι της, καὶ ἡ λευκὴ ἀγκάλη.

Στὴν θέαν του ἐφώνηξα « χαῖρε ὡραία πόλις
 » Τὸ ἄλλοτε προπύργιον, καὶ τῆς Ἑλλάδος ὅλης,
 » Ὅπότεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐμάχετο γενναίως
 » Σὲ πρῶτον πέπρωτο νὰ διῇ τὸ ὄμμα Βασιλέως,
 » Καὶ τὸν λαμπρὸν τὸν θρόνον Του, πρῶτον εἰς σὲ νὰ γήσῃ,
 » Καὶ πατρικῶς τοὺς Ἑλληνας οὕτω νὰ κυβερνήσῃ.
 » Τ' ἀπόρθητόν σου φρούριον, τὸ μέγα Παλαμῆδι
 » Ποῖος τῶν περιγητῶν μὲ σέβας δὲν θὰ ἴδῃ;

» Ὅπότεν στοχασθῶ καλῶς, καὶ φέρω εἰς τὴν μνήμην.
 » Πῶς ἂν ἐκυριεύετο ἀπὸ τὸν Ἱμβραϊκὴν
 » Στοὺς Ἑλληνας δὲν ἔμενε, ἐλπίς τῆς σωτηρίας,
 » Ἐλπίς τῆς νίκης, καὶ ἐλπίς γλυκειᾶς ἐλευθερίας
 » Πῦρ εἰς τὰς φλέβας μου λεπτὸν ἐξαίφνης διατρέχει,
 » Καὶ σέβας, καὶ εὐλάβεια, καὶ θάμβος μὲ κατέχει. »

Τοιαῦτα ἐν ᾧ ἔλεγα πλησίασα στὴν πόλιν
 Τὴν μὲ ὁμίχλην σκοτεινὴν κεκαλυμμένην ὅλην,

Καὶ ν' ἀντηχήσῃ ἔφερεν στὰς ἀκρὰς μ' ἡ μοῖρα
 τοῦ Θεοδώρου τοῦ τυφλοῦ, ἡ κρουομένη λύρα.
 Ἐμβῆκα..... καὶ ἀντὶ νὰ ἰδῶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων,
 Ὅπου ἀπῆντουν ἄλλοτε σχεδὸν εἰς κάθε τόπον,
 Στοὺς δρόμους· εἶδα ἕξαφνα μεγάλην μοναξίαν,
 Μεγάλην σοβαρότητα, πολλὴν μελαγχολίαν.

Στοῦ Λουδοβίκου τὴν ὁδὸν βαδίζοντας ἐπάνου
 Ἐρθασα στὴν εὐρύχωρον Πλατεῖαν τοῦ Πλατάνου,
 Κι ἐκεῖ εἶδα συναγμένους

Παῖδας πολλοὺς τοῦ Ἄρεως πολλὰ ἀκρωριωμένους,
 Οἵτινες τριγυρίζοντες μὲ τὰ χρυσᾶ στοὺς ὤμους
 Σκάπτουσι μὲ τὰ ξίφη των τοὺς σκληροτάτους δρόμους,
 Καὶ εἰς τὰ καρφενεῖα μας μὲ ταῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
 Εὐδεύουν τὰς ἡμέρας των, προσμένοντες τὸν μῆνα.

Ἦξεύρω φίλε μου στενὴ, περίεργος πῶς εἶσαι,
 Καὶ ὅτι ὅλα ἀκριβῶς θές νὰ πληροφορηῇσαι,
 Καὶ ἐπειδὴ τὸ συγχωρεῖ τὸ πλάτος τοῦ χαρτίου
 Γράφω δυὸ λόγους μοναχὰ περὶ τοῦ ἐμπορίου.
 Εἶδες ποτέ σου ἀσθενὴ μόλις ψυχοῤῥαγοῦντα
 Τὰ ναρκωμένα μέλη του σπασμοειδῶς κινουντα;
 Εἶδες καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεώς μας ταύτης,
 Εἰς τὴν ὑποίαν καὶ πατεῖ πολλὰ σπανίως ναύτης.

Οἱ ἔμποροι οἱ δυστυχεῖς μὴν ἔχοντες τοὺς πόρους
 Γιὰ νὰ πληρύνουν τοὺς βαρεῖς καὶ δουλικούς μας φόρους,
 Πάντοτε ζημιούμενοι χωρὶς ν' ἀπολαμβάνουν,
 Κι αὐτὰ των τὰ κεφάλαια κατήντησαν νὰ χάνουν.

Ἐκ τούτου τὸ ἐμπόριον πάντα χειροτερεῖει,
 Ναρκοῦται, θνήσκει, σβύνεται, ἀντὶ νὰ προοδεύῃ·

Τρεῖς μέραις φίλ' ἐπέρασας ὅποτεν περπατῶντας,
 Καὶ πρὸς τὸ τῆς Ἀρβανιτιᾶς τ' ὀπίσω μέρος ὄντας
 Ἀπῆντησα ἀνέλπιστα στὸν ἔρημ' αὐτὸν δρόμον
 Τὸν μέγαν τὸν διδάσκαλον, τὸν θεῖον Οἰκονόμον·

Ὅποια θεά ἱερὰ, ὦ φίλε μου ἐκεῖνη!

Στὸ μέτωπόν του ὀφείνεται ἀτάραχος γαλήνη,

Σιμά του δὲ ἐστέκοντο αἱ φίλαι του αἱ μουσσαι,

Καὶ ἡ σοφία σοβαρὰ ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσε.

Ἀφ' οὗ τὸν εἶδα ἔκραξα ἀπὸ χαρὰν μου » χαῖρε,

» Ω Οἰκονόμε ποθεῖτέ! σεβάσμιέ μου γέρε!

» Ὡς εἰς ἀγρὸν καθήμενος στὸ Ναύπλιόν σου μένεις,

» Κί εἰς τὸν μεμολυσμένον μας ἀέρα δὲν ἐμβαίνεις.

Τῷ ὄντι φίλε, εὐτυχὴς ὡς πρὸς ἡμᾶς ἐκεῖνος,

Οἷτινες ζῶμεν εἰς βομβοῦν τῆς πρωτευούσης συμῆνος,

Καὶ ἀναπνέοντες αὐτῆς τὸν πνιγερὸν ἀέρα

Ἄλλο δὲν περιμένομεν ἡμέρα τῇ ἡμέρα,

Εἰρή ἐξώσεις ὑπουργῶν, καὶ ἄλλων ἡμιθέων,

Καὶ πάλιν τοὺς διορισμοὺς γιγάντων ἄλλων νέων.

Χωρὶς ποτὲ τὸν κάλαμον εἰς ψεῦδος νὰ τὸν βάψω

Τὴν νεολαίαν τὴν ἐδῶ θε νὰ σοὶ περιγράψω.

Πέντ' ἐξ ἡ τριγυρίζοντες στοὺς ὤμους μὲ μανδύας,

Στολίζουσι τοῦ Ναυπλίου τῶν τοὺς δρόμους, καὶ πλατείας,

Κί ἐπὶ τὸ Γαλλικώτερον σχεδὸν ἐνδεδυμένοι,

Νομίζουσι πῶς δοξάζονται ὡς διακεκριμένοι.

Στίλβοντα δὲ ὡς κάτοπτρον τὰ ὑποδήματά των,
 Καὶ μετροημένα κάμνοντες αὐτὰ τὰ βήματά των,
 Τρέφοντες στὰς καρδίας των τοῦ ἔρωτος ἐλπίδας
 Τρώγουσι μὲ τὰ ὄμματα τῶν οἴκων τὰς θυρίδας·
 Θέλουν νὰ φαίνοντ' ἔξωθεν ὅλοι κεχρυσωμένοι,
 Πλὴν ἔσω εἶναι μόλυβδος, ὅλοι σχεδὸν ἐν γένει.

Καὶ οἱ ποτὲ συμμαθηταί, τώρα ὑπαλλήλίσκοι,
 Καὶ σίτου κόκκον ἕκαστος στήν θέσιν του εὕρσκει.
 Οἱ δὲ πολλοὶ γυμνάζονται ἐντὸς τοῦ γυμνασίου,
 Καὶ ὑπὸ τὸν μορσόπνευστον ζῆλον τοῦ Λεοντίου,
 Τοῦ διδασκάλου Πιττακοῦ, κ' ἀκόμα τόσων ἄλλων
 Μεγάλων Διδασκάλων.

Τοῦ Ἄρεως δὲ οἱ υἱοί, καθεὶς μὲ ἓνα ὕψος
 Ἀγέροχον περιπατῶν, μὲ κρεμασμένον ξίφος,
 Ἡμέραν, νύκτα, πάντοτε, ὦ φίλε μου, δὲν παύει
 Τὰς λιθοστρώτους τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ καταθραύῃ.
 Ἴσως αὐτὸ τὸ σύρσιμοι τῆς σπάθης εἰς τὸν δρόμον
 Τὸ κάμνουν, γιὰ νὰ προξενοῦν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μας τρόμον,
 Πλὴν κάλλιον νὰ ἔλειπε· διότι νὰ σὲ εἶπω,
 Ἀπὸ τὸν ἀκατάπαυστον, καὶ ταραχώδη κτύπο
 Ἐχάλασαν ὀλοτελῶς ὅλοι οἱ ἐδῶ δρόμοι,
 Καθὼς καὶ οἱ τῶν Ἀθηῶν ἐσχάρησαν ἀκόμι.

Προχθὲς περιπλανώμενος πρὸς τῆς ξηρᾶς τὴν πύλην
 Συνάζοντα; Μενιππικὴν ἐκ τοῦ Ναυπλίου ὕλην,
 ἤκουσα ἑξαφνα φωνὰς σ' ἓνα πλησίον οἶκον,
 Περίεργος ἠρώτησα ἓνα ἐκ τῶν κατοίκων. —

» Πολεμικὸν Συμβούλιον, μοὶ λέγει, συγκροτεῖται,
 » Κι ἡ εἴσοδος εἰς ἕκαστον πολίτην συγχωρεῖται.»

Ἀνέβην ἀλλὰ ἔμεινα εἰς ἐκπληξιν μεγάλην,
 Εἰς ταραχὴν, εἰς ζάλην,

Ἀκούσας νᾶ κατηγοροῦν ἀναίσχυντα ὡς κλέπτῃν
 Τῆς τιμιότητος αὐτῆς τὸν καθαρὸν καθρέπτῃν,

Ἐφριξα, φίλε, κι ἔφυγα μὲ ταραχὴν, καὶ βίαν.

Ἰδοῦ! καρπούς ποῦ βλέπομεν ἀπ' τὴν ξενοκρατίαν!
 Δὲν παύουσιν οἱ Βαυαροὶ γιὰ νὰ μισοῦν τοὺς ὄσοι

Ὡς ἄρπαγας τοῦ ἔθνους των, δικαίως τοὺς μισῶσι,
 Δὲν παύουν τοῦ νὰ ἐνεργοῦν χωρὶς ψυχῆς των φρίκην
 Γιὰ νὰ εἰσάγουντ' ἄδικα, καὶ ἄσπλαχνα εἰς δίκην,
 Νὰ τοὺς προσάπτωσιν εὐθύς ἀναίσχυντα, κηλίδα,

Μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα

Πῶς ἐπιφέροντες σ' αὐτούς, κι εἰς τὴν τιμὴν των βλάβη.

Ἀμέσως ἄλλος Βαυαρὸς τὴν θέσιν του νὰ λάβῃ.

Κυττάξετε χαμέρπειαν! ἰδέτε χαρακτῆρα!

Ἰδέτε στὴν πατρίδα μας ποιοὺς ἔφερεν ἡ μοῖρα!

Ἰδέτε ποῖοι ἔφθασαν νὰ μᾶς διδάξουν τάξι,

Κι ἂν δύναται ποτὲ στρατὸς μὲ τούτους νὰ ὑπάρξῃ.

Καθεὶς των ἤλθε μὲ βαθμὸν τοῦ δεκανέως μόνον,

Καὶ λοχαγέτης ἔγεινεν εὐθύς εἰς ἓνα χρόνον·

Καθεὶς των ἔφυγ' ἄσημος, πτωχὸς, γεγυμνωμένος

Κι ἀπήλαυσε κατὰστασιν ἀπ' τὸ πτωχὸν μας γένος.

Ἄχ φίλε μου, ἐξάπαντος πολὺ θὰ σ' ἀνοχλήσω

Τὴν βρᾶσιν τῆς μανίας μου κατὰ αὐτῶν ἂν χύσω,

Πιττεύεις; εἶδα Βαυαρὸν εἰς τὰ τριαντατρία

Νὰ ἔλθ' ἐδῶ εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τὴν Βαυαρία

Πτωχότατος, ἄσημαντος, πολλὰ δυστυχισμένος!
 Μὲ ῥάκη εἰς τὸ σῶμα του ἐπαίτου ἐνδυμένος,
 Καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις Ὑφαίστος χλωὸς, μὲ ἐν ποδάρι·
 Ἐφθασε τῶν πυγμαίων μας αὐτὸ τὸ παλληκάρι,
 Κι' ὁπότεν ἡ Κυβέρνησις μετέβη στὰς Ἀθήνας

Παρήλθεν ἓνας μῆνας,
 Καὶ διωρίσθη φίλε μου, εἰς τὴν.... (ἄς σιωπήσω!)
 Μὲ φαίνεται ἐννόησες, ἄς μὴν τὸν ξεστομίσω;
 Τρακοσίαις πεντήκοντα κτυπᾷ τὸν κάθε μῆνα·
 Ἀλλὰ ἐὰν μετρήσωμεν τὰ ἄλλα ὅλα 'κεῖνα
 Ὅσα πλέυν ἐκ τοῦ μισθοῦ εἰς χεῖρας τῶν ἐμβαίνοντων,
 Φίλε, ταῖς ἐπτακοσίαις θὲ νὰ ταῖς ὑπερβαίνουν.
 Ἡξεύρεις καὶ τὰ φῶτα του, τὴν ἀξιοτήτά του,
 Τὴν πείραν του, τὰς γνώσεις του, καὶ τὰ φρονήματά του,
 Ἀροῦ καλὰ ἐπλούτισεν ἀπ' τὸ πτωχὸν Ταμεῖον
 Γήπεδον τῶρ ἀγόρασε πηχῶν ὀκτακοσίων.

Πλὴν τί μᾶς μέλλει δι' αὐτὸν δὲν εἶναι τόσοι ἄλλοι;
 φαγάδες πλὺθ μεγάλοι;

Ποῦ τῆς Ἑλλάδος πίνουσι τῆς δυστυχικοῦς τὸ αἷμα,
 Κι' ἀκόμα μᾶς κυττάζουσι μὲ ὀργισμένον βλέμμα;
 Ὑπομονή! καὶ ὁ Θεὸς κανένα δὲν ἀρίνει
 Ὅποτεν δέησιν σ' αὐτὸν δακρυροῶν εὐθύνει.
 Ἐλπίζω πῶς μεταβολὰς γλίγωρα νὰ ἰδῶμεν
 Κι' ἀπὸ τοιαῦτα κνώδαλα νὰ ἐλευθερωθῶμεν,
 Ἐλπίζω πῶς ὁ Βασιλεὺς πολὺ δὲν θὰ ἀργήσῃ
 Μὲ Ἑλληνας τὸν θρόνον Του νὰ περιτριγυρίσῃ.

Ἦτον ἐχθὲς εὐάρεστος, καὶ σοβαρὰ ἐσπέρα,
 Καθίσας στὴν Ἀρδανιτιὰ ὑπὸ μεγάλον βράχον

Ἦκουον, τὸν στενάζοντα ὑπὸ αὐτὸν αἴρα·
 Τὸν ἑαυτὸν μου ἔβλεπα ὀλόγυρα μονάχον!
 Καμμιὰ ψυχὴ! καμμιὰ φωνή! θόρυβος κάνεις ἄλλος!
 Πλὴν τῆς θαλάσσης ἐλαφρὸς κυματισμὸς, καὶ σάλος·
 Ἡ ἰλαρὰ πανσέληνος φώτιζε, τοὺς αἰθέρας,
 Κι ἐν μέσῳ τοῦ γλυκοῦ φωτὸς ἔβλεπες τοὺς ἀστέρας.

Ἐστάθην ὥρας ἀρκετάς, φίλε, σ' αὐτὸν τὸν τόπον,
 Εἰς ταύτην τὴν εὐάρεστον, κι ὠραίαν μοναξίαν,
 Κι' ὁ νοῦς μου σὸ προσωρινὸν ἐβυθίσθη τῶν ἀνθρώπων,
 Κι' εἰς μιὰν ἀνέκφραστον σχεδὸν γλυκειὰν μελαγχολίαν.
 Στρέψας τότε τὸ ὄμμα μου, στοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον
 Στὸν πλάστην ἐνατένισα τὸ λογικόν μου ὄλον,
 Ἐκστατικὸς ἐκύτταζα τὰ ἔργα τῆς χειρὸς του,
 Τὰ ἔργα τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς θελήσεώς του.

Καὶ τὴν Σελήνην ἔβλεπα πῶς χύνει στοὺς αἰθέρας
 Τὸ φῶς τῆς τὸ γλυκύτατον, καὶ ἔβλεπα τὰ ὄρη
 Καὶ ἔβλεπον τοὺς τρέμοντας, καὶ δύνοντας ἀστέρας,
 Κι' ὁ ὀφθαλμός μου μ' ἠδονὴν τὰ πάντα ἐθεώρει...
 Ὡ μελαγχολικὴ εἰκὼν! ὦ δίσκε τῆς Σελήνης!
 Πόσας πηγὰς συλλογισμῶν εἰς τὴν ψυχὴν μου χύνεις!
 Τὸ φῶς σου τὸ γλυκύτατον παρηγορεῖ τὰ πάντα,
 Καὶ μετριάζει, τὰ δεινὰ τοῦ βίου μας συμβάντα.

Ευπνήσας ἀπὸ λήθαργον μαγευτικῆς ἐσπέρας
 Διεύθυνα στὸν οἶκον μου ἀργὰ τὰ βήματά μου,
 Καὶ περιμένων τ' ἄλλο φῶς, τῆς σημερινῆς ἡμέρας

Ἐτοιμα ἔκαμα εὐθὺς ὅλα τὰ πράγματά μου,
 Καὶ ταύτην τὴν στιγμήν κινῶ πρὸς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
 Νὰ ἶδω πάλιν Ὑπουργοὺς, νὰ ἶδω ὑπουργίνας,
 Νὰ ἶδω καὶ διορισμοὺς, καὶ τῶν μεγάλων πτώσεις,
 Καὶ Ὑπαλλήλων νὰ ἰδῶ ὑπουργικῶν ἐξώσεις,
 Καὶ μάχας πάλιν νὰ ἰδῶ, φρικτὰς, ἐφημερίδων,
 Καὶ ὕσα φίλε, πρὸ καιροῦ εἰς τὰς Ἀθήνας εἶδον.

Τ Ο Μ Ε Θ Υ Σ Ι .

“Ορεξίς προχθές μοῦ ἦλθε νὰ ἀρχίσω δίχως ἄλλο,
 Δυνά ἐκπτώτων Ὑπουργῶν μας κατορθώματα νὰ ψάλλω
 Κι ἔχοντας εἰς τὸ πλευρό μου τὸ πιθάρι μου γεμάτο
 Ἀπ’ τῆς Νάξου καλὸν οἶνον, ὅρκον ἔκαμα « νὰ ζήσω »

“Οτι στάλα δὲν θ’ ἀφήσω,

Ἀλλὰ θὰ τ’ ἀδειάσω ὅλο μὲ τραγούδια ὡς τὸν πάτο.

Ἀρχισα λοιπὸν νὰ ψάλλω μὲ κατάνυξιν, καὶ τόνον
 Ὅσα θαύματ’ ὁ Μανσόλας ἔδειξεν εἰς ἓνα χρόνον,
 Τοὺς διορισμούς του ὅλους στῶν Διοικητῶν τὰς θέσεις,
 Καὶ τὴν πρόοδον ποῦ ὅλοι ἔλαβον αἱ ὑποθέσεις
 Τὴν παρέβαλα μ’ ἐκείνας τοῦ Κωλέττη, καὶ Πραϊδῆ,
 Κι εἶδα ὅτι πλησιάζει νὰ μᾶς φάγη μαῦρο φίδι.
 Γιὰ τοῦ Δρόσου λοιπὸν τότε τὸ μεγάλο τὸ χατῆρι
 Στράγγιξα ἕως τὸν πάτο τὸ γεμάτο μου ποτῆρι.

“Οτι ἀνοιξα τὸ στόμα κι ἤθελα διὰ ν’ ἀρχίσω
 Γιὰ τὸν ἰδίον ὑπουργόν μας κι ἄλλα γιὰ νὰ τραγουδήσω,
 Ἴδου ἔμβαίνει ἓνας φίλος, καὶ μοῦ λέγει « Ὀρφανίδη,
 » Ἐμαθα τοὺς Ὑπουργούς μας θὲ νὰ πάρης στὸ παιγνίδι.

« Ὅμως πρόσεχε μὴν σφάλλης

» Κι ἄλλ’ ἀντ’ ἄλλων σ’ αὐτοὺς ψάλλης,

» Καὶ σὲ σύρουν, ἄρον! ἄρον! πάλιν στοὺς Πλημμελοδίκας,

« Καὶ εἰς τοὺς κακουργοδίκας. »

— Μὴν σὲ μέλλει! Μὴν σὲ μέλλει! εἰς τὸν φίλον τότε
 κρᾶζω,

Καὶ διὰ τοὺς Δικαστάς μας τὸ ποτῆρι μου ἀδειάζω.

Ἀδελφε, τοῦ φίλου λέγω, ἄφησε ν' ἀκολουθήσω
 Ὅπως ξεύρω, κι ὅπως θέλω, λιγυρά νὰ τραγουδήσω,
 Κι ἄς μ' εἰσαῶσιν εἰς δίκην· πλὴν νὰ μὲ καταδικάσουν;...

Δὲν ἐλπίζω νὰ τὸ φάγουν,

Βέβαια θὰ ἀποτύχουν, κι ἀπ' τὴν λύπην των θὰ σκάσουν,

Καὶ στὸ Διάβολο θὰ πάγουν.

Φίλε μου, προχθὲς δὲν εἶδες εἰς τὴν δίκην μου τὴν ἄλλην

Ποῦ τὴν ἔπαθαν οἱ φίλοι,

Καὶ ἀνχωρῆσαν ὅλοι μὲ κατήφειαν μεγάλην,

Καὶ μὲ χλωμασμένα χεῖλη;

Στὴν ὑγείᾳ των λοιπὸν τώρα ὡς τὸν πάτον τὸ ποτῆρι,

Μάλιστα γιὰ τοῦ κυρ Δέλτα, τὸ μεγάλο τὸ χατῆρι.

“Ὑστερ’ ἄρχισα νὰ κράζω, νὰ γελῶ, νὰ τραγουδῶ,

Νὰ χορεύω, νὰ πηδῶ,

Καὶ νὰ πίνω εἰς ὑγείαν τῶν μεγάλων Ὑπουργῶν μας,

Καὶ τῶν διπλωματικῶν μας.

Πλὴν..... τὸν Κήρυκα ὕμνηθην στὸ μεθύσι μου ἐπάνω,

Καὶ χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω

Στὴν ὑγείᾳ τοῦ πνευματώδους, τοῦ Συντάκτου του φωνάζω,

Κι ὡς τὸν πάτον τὸ ποτῆρι, φίλοι μου, εὐθὺς ἀδειάζω.

Ἀφοῦ ἤλθα μ' ἓνα δύω εἰς διάθεσιν καλὴν,

Κατὰ τοῦ καλοῦ μου φίλου τὴν ὥραιαν συμβουλὴν

Ἐθέλησα νὰ χαιρετήσω τὰς προόδους τῆς παιδείας

Ποῦ σὰν κάβουρας πηγαίνει, ὡς ἐκ τῆς ἐπιμελείας,

Καὶ χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω, τὸ ποτῆρι μου γεμίζω,

Καὶ μὲ δίψαν τὸ ἀδειάζω γιὰ τὴν παύσαντα τὸν ῥίζο.

Κατὰ τύχην ἀπερνοῦσε, κί' ἕνας τότ' ἀπὸ τὸν δρόμον
φορτωμένος στήν μασχάλην τὸν καλὸν μας Ταχυδρόμον,
Ἐνθουσιασθεὶς δὲ τότε εἰς τὴν ποθειτὴν τοῦ θεάν,

Μὲ μιὰ χεῖρα θαλαλαίαν

Διὰ τὸν κύρ Ταχυδρόμον τὸ ποτῆρι μου ἀρπάζω

Κί' ὡς τὸν πάτον τὸ ἀδειάζω.

Πίνων, πίνων, εἰς ὑγείαν τοῦ κύρ 'Ρίζου, καὶ Μανσόλα,

Μοῦ 'ζαλίσθη τὸ κεφάλι, καὶ τὰ λογικά μου ὅλα,

Κί' ἔγεινα χωρὶς νὰ θέλω, τοῦ κύρ Βάκχου παληκάρι

Εἰς τὸν οἶνον βουτηγμένος,

Κί' ὅλος καταμεθυσμένος,

'Πέταξα καὶ τὸ ποτῆρι, ἔσπασα καὶ τὸ πιθάρι.

ΤΟ ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΜΟΥ.

Ἄφ' οὗ ἀνεγνώσατε μερικά τεμάχια τοῦ β' μέρους τοῦ Μενίππου, φίλοι μου ἀναγνώσται, νομίζω χρέος μου νὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ ἓν παράξενον ἐνύπνιον τὸ ὁποῖον εἶδον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ζωηρότης ἐγγαχαγμένη οὔσα εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου δὲν θέλει ἐξαλειφθῇ ποτέ.

Ἐνα ἐσπέρας, ἐνῶ ἐκαθήμην εἰς τὸν σιωπηλὸν καὶ μεμονωμένον οἰκίσκον μου, καὶ ἐσυλλογιζόμην τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι σκηναῖς, μοῦ ἤλθεν ὄρεξις νὰ κοιμηθῶ, ὅθεν ἐξαπλωθεὶς εἰς τὴν κλίνην μου παρεδόθην εἰς γλυκύτατον ὕπνον.

Τεταραγμένη ὅμως οὔσα ἡ φαντασία μου ἀπὸ τὰ καθ' ἡμέραν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου φαινόμενα δὲν ἔλιψε καὶ αὐτοῦ, νὰ βυθισθῇ εἰς τὰ ἴδια καὶ κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν »

« Τάχεν ἡ Μαριὰ στὸν νοῦν της, κί' ἐβλεπέτα σ' ὄνειρόν της. »
Ὀνειρεύθην καὶ ἐγὼ ἀλλόκοτον, καὶ παράξενον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἀκούσατε καὶ σεῖς, φίλοι ἀναγνώσται μου.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἦτον ἡμέρα καθαρὰ, καὶ ὅτι ἐξῆλθον εἰς περίπατον πρὸς τὸ Ἀνατολικὸν τῶν Ἀθηνῶν μέρος, ὅππῃ σθεν τοῦ Λυκαβητοῦ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται διάφοροι κῆποι· ἐνῶ ἠκολούθουν τὴν ὁδοιπορίαν μου ἡσθάνθην ὅτι κάπποιος ἤρχετο κατόπιν μου, καὶ στρέψας εἰς τὰ ὀπίσω εἶδον γηραλῆον τινα, ὅστις προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς ἐμὲ, παρετῆρει ὅλα μου τὰ κινήματα. Ἐκπληχθεὶς εἰς τὸ τοιοῦτον φαινόμενον, ἤρχισα νὰ περιπατῶ βραδύτερα ἕως σὺ φθάσῃ πλησίον μου, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ

τὸν παρατηρήσω· διότι ἐκ πρώτης ὄψεως μοι ἔκαμιν μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ γηραλαία μορφή του· ἐν ᾧ οὕτως ἐβάρυζον μετ' οὐ πολὺ μ' ἐπλησίασεν· κατ' ἔθος τὸν ἐχαιρέτησα, ἐπίσης δὲν ἔλιψε καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον. Ἀφ' οὗ μετὰ τοῦτο ἐπροχωρήσαμεν ὀλίγον, ὁ ἄγνωστος οὗτος ἀνέλαβε τὸν λόγον. Εἴσθε ξένος ἴσως, μοι εἶπεν. — Ἐγὼ εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν ἠπόρησα, διότι κατοικῶ, δόξα τῷ Θεῷ, εἰς τὰς ἐνδόξους, καὶ λαμπράς Ἀθήνας μας τρία περίπου ἔτη, ὅθεν τὸν ἀπεκρίθην· Ὅχι! φίλε, δὲν εἶμαι ξένος, ἀλλὰ Ἑλλήν, καὶ κατοικῶ τρία σχεδὸν ἔτη εἰς τὰς Ἀθήνας — Εὐθύς τὸ ἐκατάλαβα ὅτι εἶσαι ξένος. — Καὶ πῶς; τὸν εἶπα, ξένος λέγεται ὅστις εἶναι γνήσιος Ἑλλήν, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἑλλάδα; — Μάλιστα, μοι λέγει, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ σοὶ τὸ ἀποδείξω. — Περιέργως ὦν εἰς τὰς ἀλλοκότους ἐκφράσεις του, τὸν ἀπεκρίθην ὅτι ἐπεθύμουν τοῦτο — Ἐχε ὑπομονήν, φίλε, καὶ ταχέως θέλεις πεισθῇ. Ποῖοι Ἕλληνες εἰς τὴν Ἑλλάδα τώρα περιθάλλονται; Ποῖοι τιμῶνται; Ποῖοι ἀνταμοίβονται; μοι φαίνεται πολλὰ ὀλίγοι, καὶ αὐτοὶ μόνον καὶ μόνον διότι ἡξεύρουν νὰ κολακεύουν, καὶ νὰ φιλοῦν τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων τῶν Μεγάλων τῆς ἡμέρας· ἐξ ἐναντίας, ποῖος ξένος δὲν βραβεύεται, ποῖος φαναριώτης δὲν τιμᾶται; καὶ ποῖος τυχοδιώκτης δὲν ἀνταμείβεται; ὥστε τὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων τὰ ἥρπασαν οἱ ξένοι, καὶ πάλιν ἐκείνα τῶν ξένων τὰ ἔτμχον κατὰ δυστυχίαν οἱ Ἕλληνες· ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐννόουν ἀπ' ἀρχῆς μετὰ τὴν λέξιν ξένος. — Θαυμάσας εἰς τὸν τρόπον τῆς ὁμηλίας του ἐσιώπησα. Ἀκολουθοῦντες ὅμως τὸν δρόμον μας ἀργὰ ἔλαβον καιρὸν νὰ τὸν καλοπαρατηρήσω. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐβάρυ-

διζε ἑκπτικώτατα· ἐνδεδυμένος χονδρὸν καὶ πολύθυρδον
 τρίβωνα, πήραν εἰς τοὺς ὤμους ἐξηρτημένην ἔχων, εἰς δὲ
 τὰς χεῖρας ῥάβδον κυρτὴν, καὶ πολύκομπον κρατῶν, ἐφαι-
 νετο ὡς εἷς ἀπὸ τοὺς περιγραφόμενους ἀρχαίους μας κυνι-
 κοὺς φιλοσόφους. Εἶχεν πρὸς τούτοις ἓνα τι, τὸ ὅποιον τὸν
 ἐχαρακτῆριζεν ὡς εἰδήμονα πολλῶν πραγμάτων, ὁ δασύτριξ
 καὶ ἡμίλευκος πώγων αὐτοῦ, πρὸ πάντων δὲ αἱ τοῦ μετώ-
 που του ρυτίδες ἐμαρτύρουν τὴν πολυπειρίαν, καὶ φρόνησίν
 του, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ὁμιλήσω ὀλίγον μαζήτου· καλὸν εἶναι,
 τὸν εἶπα, νὰ καθίσωμεν ὀλίγον διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν. —
 Ἄς καθίσωμεν, ἀπεκρίθη. Πλησιάσαντες λοιπὸν εἰς ἀρχαίαν
 τινὰ κατηδαφισμένην στήλην ἐκαθήσαμεν ἐπ' αὐτῆς. — Θέ-
 λεις νὰ ἰδῆς, ἐπανέλαβε, διάφορα νόστιμα πράγματα, δηλ.
 μερικὰς κωμικοτραγικὰς σκηνάς τῆς Ἑλλάδος; — Μάλιστα!
 τὸν ἀπεκρίθην, ἀλλὰ πρὶν τὰς ἰδῶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ κά-
 μης μίαν χάριν, νὰ μὲ εἴπῃς ποῖος εἶσαι, ποίᾳς πατρίδος, καὶ
 τί κάμνεις. — Καγχάσας τότε ὁ φίλος, μοὶ λέγει· ὀλίγον
 ἔλιψε νὰ ὑπολάβω μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου, ὅτι εὐρίσκομαι
 εἰς τὸ ἀσυνομικὸν κατάστημα τοῦ * * *. Πλὴν τί θέλεις
 ἐκαὶ ἐξετάζεις τοιαῦτα πράγματα μετέπειτα θέλεις μάθει
 περὶ ἐμοῦ τὰ πάντα, τώρα ἅς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον!
 Θέλεις νὰ ἰδῆς τὴν στάσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλά-
 δος σου; — Ναι, τὸν ἀπεκρίθην. — Μ' ὅλον ὅτι τὴν βλέ-
 πεις καθ' ἡμέραν, θέλεις τὴν ἰδῆ σήμερον ζωηροτέραν —
 Εἶπε, καὶ ἐκτύπησε τὴν κυρτὴν ῥάβδον του εἰς τὴν γῆν, καὶ
 ὡς ἐκ θαύματος εὐρέθημεν αἶφνης εἰς λόφον τινὰ τοῦ Λυκα-
 βητοῦ, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὅλοι αἱ Ἀθηναὶ ἐφαίνοντο καθαρώ-
 τατα. — τότε, μοὶ λέγει· πρόσσεχε, διότι ὅλα θέλουν σο

ἐμφανισθῇ ὡς διὰ μαγικῆς τινὸς δυνάμεως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου. — Καὶ τῷ ὄντι! ἐπειδὴ, μόλις ἐτελείωσεν τὸν λόγον του, καὶ εἰκὼν ἀλλόκοτος ἐπαρουσιάσθη ἐμπροσθέν μας τῆς ὁποίας περιγραφὴν εἶναι δύσκολον νὰ κάμῃ τις. Ἀπειρον πλῆθος ἀνθρώπων ἐνησχολοῦντο μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ καίουν θυμιάμα εἰς ἓνα πλησίον βωμόν, καὶ ἄγαλμα Γότθου τινος θεοῦ, ἐξέχον τῶν λοιπῶν τῆς Ἑλλάδος ὑποκριτῶν, ἵστατο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μὲ ὕψος ἀγέροχον, καὶ ἀπελάμβανε τὴν ἐκ τοῦ θυμιάματος εὐωδίαν, μὲ ὀργίλον δὲ βλέμμα παρετῆρει τοὺς μὴ θέλοντας νὰ προσφέρουν λίβανον εἰς τὸν βωμόν του. — Τότε ὁ φίλος ἐπαναλαμβάνει. Ἀκουσόν μου, ἐπειδὴ καὶ θέλομεν ἔμβει εἰς συνδιάλεξιν, πρέπει νὰ κανονίσωμεν καὶ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας μας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡξεύρεις τώρα ἀρχίζουσιν κάθε μῆνα, καὶ φυτρώνουσιν ὡσὰν τὰ μανιτάρια οἱ συγγραφεῖς, οἱ ποιηταὶ, καὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι, καὶ ἐγὼ κατ' εὐτυχίαν εἶμαι ποιητής, ὁσάκις δὲ ἔρχομαι εἰς συνδιάλεξιν μὲ τινα τοῦ ὁμιλῶ πάντοτε ἐμμέτρως, τοῦτο λοιπὸν θέλει ἀκολουθήσω καὶ μαζὶ σου. — Μάλιστα! τὸν εἶπον, μὲ εὐχαρίστησιν μεγάλην θέλω σὲ ἀκούσει, διότι ἀγαπῶ πολὺ τὴν ποίησιν. Πλὴν σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀφίνης τὰ οὐσιωδέστερα βιαζόμενος ἀπὸ τὸν ῥυθμόν, καὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον. — Ὡ! μὴν σὲ μέλλει! μὴν σὲ μέλει! ἔκραξεν. Ἀρκεῖ μόνον ὅ,τι θέλεις ἐλευθέρως νὰ μοι τὸ ἐρωτᾷς. Τὸ πρῶτον μου ζήτημα, τὸν ἀπεκρίθην, εἶναι νὰ μοῦ εἴπῃς, ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες μὲ φιλοτιμίαν καίουν τὸ θυμιάμα εἰς τὸν βωμόν ἐκείνου τοῦ Θεοῦ; Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην, ἀπεκρίθη

— » Εἶναι πλάνοι Φαναριῶται

» » Τῆς πατρίδος μας προδότης,

» Καὶ κολλοῦν ὡσάν ἀδελφαῖς σιμὰ πάντα τοὺς μεγάλους
 » Κι' αὐτὰ τώρα ὁποῦ κάμουν, τὰκαμαν κι εἰς πολλοὺς
 ἄλλους·

» Χαμερπεῖς κατὰ τὰ ἦθη τὸ συμφέροντων κυττάζουν,
 » Τῆς Ἑλλάδος τὸ Ταμεῖον αὐτοὶ μόνοι τὸ ἀδειάζουν.
 — Δυστυχισμένη Ἑλλάς! ἐφώνα'ξα, εἰς τί χειρας κατήντησες!
 ἄλλοίμονον! ποῖόν δυστύχες μέλλον περιμένει τὸν ἀπηυδη-
 σμένον ἀπὸ τὰς μάχας Ἑλληνα!... Πλὴν... τί βλέπω
 φίλεμου!.. τὸ ξόانون ὡς ἐκ θαύματος κρημνίζεται, καὶ ὅσοι
 πρότερον εἶχον εἰς αὐτὸ προσηλωμένα τὰ βλέμματα, καὶ
 χαμερπῶς ἐκυλίωντο εἰς τοὺς πόδας του τώρα τοῦ ἔστρεψα
 τὰ νῶτα, ποία ἀνέλπιστος μεταβολή!.. εἰπέ μοι φίλε, ποί
 ἡ αἰτία τῆς ταχείας ταύτης μεταβολῆς;

— » Ἡ χαμέρπεια, ἡ πλάνη, ἡ ἀπάτη, ἡ κακία,

» Κι' ἡ αἰσχρὰ ἡ κολακεία

» Ἔργον τῶν ἀνθρώπων τούτων εἶναι, τὸ νὰ θυματίζουν

» Αἰωνίως τοὺς μεγάλους, καὶ ἔμπρὸς νὰ γονατίζουν,

» Νὰ τοὺς τρέμουν, καὶ στεφάνους νὰ τοὺς πλέκῳσι
 ἐπαίνων

» Κι' εἰς τὴν εὐνοίαν καθεῖς των τοῦ μεγάλου οὕτω μένει

» Προσπαθεῖ μ' αὐτὸ τὸ μέσον καὶ αὐτὸς νὰ δοξασθῇ ,

» Καὶ ἰδιαιτέρως ἔτι, φίλε, νὰ ὠφεληθῇ.

» Ἄλλ' ἂν στῆς πολιτικῆς μας τὸν κυματισμὸν, καὶ σά·

» Ἄνεμὸς σφοδρὸς φυσήσῃ, καὶ κρημνίσῃ τὸν μέγαν,

» Ἐὰν ὁ τροχὸς τῆς τύχης δι' αὐτὸν κακὰ γυρίσῃ,

» Καὶ ἀπὸ τὰ ὑπερῶα στὸν πυθμένα τὸν βυθίσῃ,

» Τὰ κακὰ τὰ ζῶα ταῦτα ὁποῦ ἔμπροσθέν του κλίνουν

» Τοῦ γυρίζουσι τὰ νῶτα, κι εἰς τὰ κρύα τὸν ἀφίνουν.

- » Καὶ ἐὰν ἡ τύχη πάλιν ἄλλον ἀντικαταστήσῃ
 » Ὁ καθεὶς των δὲν θ' ἀργήσῃ
 » Ὅτι ἔχαμε στὸν πρῶτον, κί εἰς τὸν δεύτερον νὰ κἀνῃ
 » Ὁ δὲ χαρακτήρ των πάντα ὡς τοιοῦτος ἀνεφάνη.
 » Ἴδού! . . . βλέπεις εἰκὼν ἄλλη παριστάνεται ἐμπρὸς σου,
 » Καὶ εἰς ταύτῃ προσηλώσου. . .
 » Βλέπεις τοὺς ὠχροὺς ἐκείνους τοὺς ἡμιγεγυμνωμένους; . .
 » Αὐτοὶ εἶν' οἱ πρόμαχοί μας, κί ἐλευθερωταὶ τοῦ γένους
 » Πληγὰς φέρουν εἰς τὸ σῶμα ὁ καθεὶς ὅκτῳ ἢ δέκα,
 » Κί' ἐθυσίασαν τὰ πάντα, καὶ παιδιὰ, καὶ γυναῖκα.
 » Ἀρ' οὐ ἐδίωξαν τοὺς Τούρκους, τοὺς ἀγρότους μας τυράννους,
 » Καὶ ἐπῆραν τοὺς ἐνδόξους τῶν πολέμων τοὺς στεφάνους,
 » Τί ἀνταμοιβὴν εἰπέ με ἡ πατρὶς τοὺς δίδει τώρα;
 » Τί εὐγνωμοσύνης δῶρα;
 » Τοὺς ἠνάγκασε νὰ γίνουν ἢ ληστὰι, ἢ ψωμοζῆται,
 » ἢ εἰς ξένην γῆν πλανῖται.
 » Ἐπειδὴ τοῦ Ἑιδέκου τοῦ μεγάλου, ἡ σοφία
 » Θέλησε νὰ διαλύσῃ τὰ στρατεύματα τ' ἀνδρεῖα,
 » Τὰ ἠνάγκασε νὰ φύγουν μὲ τὰς μαύρας τὰς σημαίας,
 » Καὶ νὰ κατοικοῦν εἰς ξένας, καὶ εἰς ἐχθρικὰς μας γαίας.
 » Εἶν γεμάτ' αἱ φυλακαὶ μας ἀπ' ἀνδρείους στρατιώτας
 » Τοὺς ὁποίους στῶν πολέμων τὰς ἡμέρας μας τὰς πρῶτας
 » Ἡ Ἑλλάς αὐτὴ τοῦ; εἶδε ἄνδρας, κί ἥρωας γενναίους,
 » Καὶ ἀξίους ἀπογόνους Μιλτιάδου, Περικλέους.....
 » Ἰναγκάσθησαν ἐσχάτως κλέπται, καὶ ληστὰι νὰ γείνουν
 » Ἐπειδὴ καὶ τὰ παιδιὰ των, κί αἱ γυναῖκες των ἐπείνουν.

— Θε! ἔκραξα, ποίαν δικαιοσύνην λοιπὸν φυλάττετε; εἰς τὸν κόσμον; εἶναι δίκαιον αὐτοὶ οἵτινες ἐθυσίασαν τὰ τέκνα

των, τὰς γυναικας των, τὴν κατάστασίν των, οἵτινες ἐδυστύχησαν, καὶ κατεπληγώθησαν, εἶναι λέγω δίκαιον νὰ λιμοκτονοῦν; . . . ἐνῷ αὐτὰ ἔλεγον, εἶδα ὀλίγον μακρὰν ἀνθρώπους συνδιαλεγομένους, μὲ ἀργυρὰς ἐνδυμασίας κεκοσμημένοι, καὶ τρίκωχα πτερωτὰ καλύμματα εἰς τὴν κεφαλὴν φέροντες κατεφρόνουν τοὺς ἔμπροσθεν αὐτῶν διαβαίνοντας 'Ελληνας' δύο ἐξ αὐτῶν ἐφαίνοντο λυπημένοι, αἱ δὲ χρυσαὶ στολαὶ των ἦσαν ὀλίγον θαμβωμέναι, καὶ δὲν ἄστραπτον ὡς αἱ τῶν ἄλλων, ἠρώτησα τότε τὸν ἄγνωστον, ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ σίλβοντες, καὶ φουσκωμένοι ταοί.

— » Αὐτοὶ εἶναι τῆς 'Ελλάδος οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ
 » Ὅπου εἰς τιμὴν των πρέπει νὰ ἀνυψωθοῦν ναοί,
 » Καὶ σουφρόνουν κατὰ μῆνα τὰς χιλιάς των δραχμὰς,
 » Κι' ἀπ' τοὺς 'Ελληνάς μας θέλουν σέβας, δόξαν, καὶ τιμὰς
 » Αὐτοὶ διοικοῦν, τὸ κράτος, γιὰ νὰ μὴν παραστρατῇ,
 » Κι' ὁ καθένας τὰς ἡνίας ἐνὸς κλάδου μας κρατεῖ. »

— Ναί! ἀλλὰ διατί, οἱ δύο οὗτοι φαίνονται λυπημένοι;
 ἤμπορῶ νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς λύπης των;

— » Αὐτοὺς τὴν προχθὲς τοὺς ἦρε μὲν μεγάλη δυστυχία
 » Γιὰτὶ ἔπαυσαν κι' οἱ δύο ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑπουργεῖα,
 » Μάλιστα ὁ ἕνας φίλε, ὁ Κύρ Δρόσος ὁ Μανσόλας
 » Ἐχασε τὰ λογικά του, καὶ τὰς ἀναπαύσεις ὅλας,
 » Κι' εὐθὺς ποῦ τὸ τρίκωχόν του πέταξ' ἀπὸ τὸ κεφάλι.
 » Τὸν κυρίευσ' αἰφνιδίως τῆς ἀμηχανίας ζάλη.
 » Ὡσὰν τίμιον πολίτην, τὸν τιμῶ καὶ τὸν δοξάζω,
 » Ἐχει ἀρετὰς μεγάλας, καὶ εἰς τοῦτο τὸν θαυμάζω.
 » Ἀλλὰ ὑπουργὸς νὰ μείνῃ τόσο τόσο δὲν μ' ἀρέσει,
 » Κι' ἔπρεπε τὸ τρίκωχόν του ἕνας ἄλλος νὰ φορέσῃ.

- » Πλὴν δὲν ἔμειναν, ὦ φίλε, πάλιν παραπονεμένοι
 » Στὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους, εἷν ἐκεῖ διωρισμένοι,
 » Ἡ ἐπτακοσάρα πάλιν ἀπὸ τὸ Ταμεῖον βγαίνει
 » Καὶ μοῦ φαίνεται κί οἱ δύο εἶναι εὐχαριστημένοι.

— Μόλις αὐτὰ ἐπρόφερε καὶ θεάμα ἄλλο ἐπαρουσιάσθη
 εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Εἶδον ἐπὶ τινος τραπέζης ἐν ἀγγεῖον
 μέλιτος, καὶ πληθος ἄπειρον κυρῆνων νὰ τὸ κατατρώγουν.
 ἡ πληθος τῶν ζωϋφίων τούτων ἦτον τοσαύτη, ὥστε ἐσκία-
 σεν ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν αἰθέρα, καὶ ἡ βοή τὴν ὅποιαν
 ἀποτελοῦσε τὸ σμῆνος τοῦτο ἐκούφανε σχεδὸν τὴν ἀκοήν
 μου, αἱ δὲ πλησίον κοιλάδες ἐβομβοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀκατά-
 παυστον ταύτην βοήν..... τί τοῦτο!!! ἔκραξα πρὸς τὸν
 ἄγνωστον.

- » Αὐτοὶ εἶναι καλὲ φίλε, ὅλ' οἱ μισθωτοὶ κυρῆνες
 » Ποῦ μετροῦν πόσας ἡμέρας ἔχουσι κί αὐτοὶ οἱ μῆνες,
 » Αὐτοὶ πέρνουν τοῦ Ταμεῖου ταῖς γιαλισεραῖς δραχμίτζαις,
 » Καὶ ταῖς τρώγουν κουρετίτσαις.
 » Χρεωστοῦν εἰς τοὺς ἐμπόρους τὰ μαλιὰ τῆς κεφαλῆς των
 » Πλὴν φουσκόνουν σὰν παγώνια εἰς τὴν λάμπιν τῆς στο-
 λῆς των.
 » Μὲ τὰ φῶτα τὰ πολλά των καὶ τοὺς ὑπουργοὺς θαμβόουν,
 » Καὶ νὰ τρέχουν σοὺς σκοποὺς των κάποτε τοὺς κατορ-
 θώνουν
 » Καθ' ἡμέραν δὲ αὐξάνουν,
 » Καὶ προβιθασμοὺς λαμβάνουν.
 » Νὰ τοὺς βλέπεις θέλω φίλε, ὅταν πέρνουν τοὺς μισθοὺς των,
 » Τότε νὰ παρατηρήσῃς ταῖς χαραῖς, καὶ τοὺς χοροὺς των,

- » Ἐμποροί, ζαχαροπλάσται, ξενοδόχοι, σκυτοτόμοι,
- » Τὴν ἡμέραν 'κείνην φίλε, εἰν γεμάτοι δ' οἱ δρόμοι,
- » Ποῦ πηγαίνουν μετὰ κρότου ποῖος, πρῶτος νὰ προφθάσῃ,
- » Κι' ἀπ' τὰς χεῖρας τῶν κυφῆνων τὰς δραχμάς του νὰ
ἀρπάσῃ.

- » Ἡ ἡμέρα 'κείνη φίλε, εἰν' κινήσεως ἡμέρα
- » Δι' αὐτοὺς δὲ τοὺς κυφῆνας εἶν' ἡ πλέον λαμπροτέρα.

— Δυστυχησμένα Γραμματικίδια ! ἔκραξα, εἰς τί θέρβον κυλίεσθε, καὶ φαντάζεσθε ὅτι κάτι ὠφελεῖσθε! εἴσθε ὁ γέλως τοῦ κόσμου ὅλου, ἐνδεδυμένοι λαμπρότατα μὲ τοῦ νέου συρμοῦ φορέματα, πλὴν μὴν ἔχοντες εἰς τὸ βαλάντιόν σας οὔτε ἓνα καὶ πεντάλεπτόν φαντάζεσθε ὅτι ἐμβήκατε εἰς στάδιον δόξης καὶ κέρδους, ἀλλοίμονον ! μεθαύριον σᾶς δίδουν μὲ εὐγένειαν τὰ παπουτσάκια σας, (καθὼς τὰ ἔδωσεν καὶ εἰς ἐμένα ὁ πρόην ἐκλαμπρότατος Γραμματεὺς μου κύριος Δρόσος Μανσόλας,) καὶ τότε μὴν ἔχοντες ἐπιτήδευμα διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ζήσετε, θέλει περιφέρεσθε, καὶ περιπλανᾶσθε ζητοῦντες ἐπιχείρημα, ὥς πτηνὰ, τὰ ὅποια ἐν καιρῷ καταιγίδος πετοῦν ζητοῦντα νὰ καταφύγουν εἰς κανένα σπήλαιον. Ταῦτα ἔλεγον ὅτε μοι ἐπαρουσιάσθη ἄλλη εἰκὼν ! Γυνή τις, ὠραία τὴν ὄψιν, μὲξανθὴν καὶ ἐξηπλωμένην κόμην, στίγματα ἀλύσων εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τοὺς πόδας ἔτι ἔχουσα, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανομένη ἀπὸ ἀμαράντους, νίκης καὶ ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων δάφνας, κατεδασανίζετο, καὶ παρενοχλεῖτο ἀπὸ πλῆθος ἀνθρώπων βαρβάρων, οἵτινες διὰ τινων σωλήνων ἐκρουροῦντες ἀνιλεῶς τὸ αἶμα της, καὶ μηδὲ ὡς προσέχοντες εἰς τὰς δεήσεις της, ἔχαιρον εἰς τὸ τοιοῦτον τῶν κατόρθωμα· ἡ δὲ ἐκτείνουσα τὰς ἀδυνάτους

χειρας της πρὸς μερικὰ πλησίον τέκνα της, τὰ παρεκάλει νὰ τὴν ἐλευθερώσουν· ἀλλ' ἐκεῖνα ἔσεκον ἀκίνητα ὡς θεαταί. — ὦ οὐρανέ! ἔκραξα εἰς τὸ τραγικὸν τοῦτο θέαμα, ὅποια σκληρότης ἐμφωλεύει εἰς τὰς καρδίας τούτων τῶν ἀνθρώπων! καὶ ἀνυπομόνως ἠρώτησα τὸν ἄγνωστον, τί ἐσήμαινε τοῦτο, ὅστις ἀναστενάζας μοι ἀπεκρίθη.

- » Ἴδου βλέπεις ἔμπροσθεν σου τὴν πατρίδα σου αὐτὴν
- » Εἰς κατάστασιν τῷ ὄντι καὶ ἀθλίαν, καὶ φρικτὴν
- » Νὰ τὴν καταβασανίσουν ξένοι καθημερινῶς,
- » Καὶ νὰ τὴν κατασπαράττουν δυστυχῶς καὶ ἐλεεινῶς.
- » Πλὴν ἐλπίζων πῶς ὁ Ὅθων θεὸς νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῇ
- » Καὶ ταχέως ἡ Ἑλλάς μας θεὸς νὰ ἐλευθερωθῇ,
- » Κ' οἱ αἰσχροὶ Τυχοδιῶται, καὶ οἱ ξένοι Βαυαροὶ
- » Θεὸς νὰ τὰ καπνίσουν ὅλοι· γενικῶς ἐν ἀκαρεΐ.

— Παροργισθεῖς τότε ἀπὸ δικαίαν ἀγανάκτησιν, ἀχόρταστοι! αἰμοβόροι! Τυχοδιῶκται! ἔκραξα, ἡῦρατέ τέλος πάντων στάδιον διὰ νὰ ἐκτελέσετε τὰς αἰσχροὺς παρανομίας σας! . . . Δυστυχισμένη, καὶ ἀγαπητὴ Ἑλλάς ὑπόφερε ἀκόμι ὀλίγον, διότι ὀγλίγωρα ἐλπίζω νὰ παύσουν τὰ βάσανά σου· τώρα ὁμοιάζεις πλοῖον κλυδονιζόμενον ἀπὸ τοὺς ἀνέμους εἰς τῆς θαλάσσης τὰς πλατεῖας ἐκτάσεις, τὸ ὅποιον ἐπὶ τέλους προσορμίζεται εἰς ἥσυχον, καὶ ἀσφαλῆ λιμένα. . . Πλὴν ἰδοὺ. . . νέα σκηνὴ ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου παριστάνουσα πλῆθος λαοῦ βαδίζοντος σκεπτικώτατα μετ' ἄκρας σιγῆς, κρατοῦντος ἐπὶ τῶν ὤμων του βάρους ὑπέρμετρον. . . τὰ πρόσωπα ὅλων ἐφαίνοντο ν' ἀδηνυνοῦσαν διὰ τὸ ἐνοχλητικὸν αὐτὸ βάρος. . . τί σημαίνει τοῦτο πάλιν, τὸ παράξενον θέαμα; ἠρώτησα.

- Αὐτὴ ἡ σκηνή, ὡς βλέπεις, παριστάνει βαρεῖς φόρους
- » Ὅπου ἔβαλαν ἐσχάτως τοὺς τεχνίτας, καὶ ἐμπόρους,
 - » Τὸν βαρύτετον πρὸ πάντων νόμον τὸν τοῦ χαρτοσήμου,
 - » Πρὸ τὸ ἔθνος θ' ἀφανίσῃ, καὶ τοὺς Ἑλληνας παιδί μου.
 - » Τὰ περίφημα κεφάλια, καὶ οἱ μεγάλοι οἰκονόμοι
 - » Θέ νὰ μᾶς περάσουν κρίκον εἰς τὴν μύτην μας ἀκόμι,
 - » Διὰ νὰ μᾶς σέρνουν τότε μὲ μεγάλην εὐκολίαν
 - » Καθὼς κάμνουν εἰς τὰς Ἄρκτους κατὰ ἔθος στὴν Ἀσίαν.

- » Ἐπερίμενεν ὁ Ἕλλην ἐνῶ ἔχει Βασιλέα
- » Εἰς τοὺς ὄμους τοῦ νὰ φέρῃ διατάγματα βαρέα,
- » Καὶ δι' ἄλλα ξένα κράτη ἐν ᾧ ἦσαν χαλκευμένα
- » Νὰ τὰ βλέπῃ ἓνα ἓνα
- » Οἱ μεγαλοοικονόμοι νὰ ζητοῦν νὰ κατορθώσουν
- » Εἰς τὴν πᾶμπτωχον Ἑλλάδα διὰ νὰ τὰ ἐφαρμώσουν;

Εἰς ταύτην τὴν ὄχι τόσον ποθειτὴν θέαν, ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ εἶδον γυναῖκα περιστοιχισμένην ἀπὸ ἀνδρας, οὔτινες ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά των ἐφαίνοντο, μὲ κρίσιν καὶ φρόνησιν. Ἡ νέα αὕτη ἐκάθητο ἐπὶ τινος στήλης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐγγραγμέναι διάφοροι ἐπιγραφαί, ἀνθρωπάρια δὲ τινὰ μὲ χρυσοῦφάντους στολὰς ἐζήτουν νὰ κλονίσουν τὴν στήλην, καὶ νὰ κρημνίσουν καὶ φονεύσουν τὴν νεανίδα, ἀλλὰ μόλις ἐκινήθη ἡ στήλη, καὶ ἀντὶ νὰ πέσῃ ὡς ἤλπιζον, καὶ νὰ γένῃ θῦμα ἡ νεανίς, ἐστερεώθη περισσότερον. . . . Τότε ἠρώτησα τὸν φίλον περὶ τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου, καὶ ποία ἦτον ἡ ἐν τῇ στήλῃ καθημένη παρθένος· οὗτος δὲ μ' ἀπεκρίθη,

- Εἶν τοῦ Ἑλληνος ἡ φίλη, ἡ ἐλευθεροτυπία,
ἐκείνη π' ἐσεβάθη, καὶ ἡ Ἀγγλία, καὶ ἡ Γαλλία,

- » Εἶν' ἡ μόνη ποῦ ὁ Ἑλλήν ἀγαπᾷ νὰ προστατεύῃ,
 » Καὶ τὰ ἔργα τῆς κακίας δι' αὐτῆς νὰ στηλιτεύῃ.
 » Δι' αὐτῆς ὁ καλὸς Ἑλλήν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνυψώνει
 » Εἰς τοῦ Ὁθωνοῦ τὸν θρόνον,
 » Κι' ὁ ἐνάρετος πολίτης διὰ ταύτης κατορθώνει
 » Τ' ὄνομά του νὰ ἀφίση εἰς τὴν μνήμην τῶν αἰώνων·
 » Ἐκλονίσθη, πλὴν δὲν πίπτει, οὔτε θέλει ποτὲ πέσει,
 » Πλὴν ἂν πέσῃ, καὶ μαζὶ τῆς ἓνα δυὼ θὰ ἀπολέσῃ.
 » Τὸν Μονάρχην τοῦ ὁ Ἑλλήν, καὶ τὴν ἱερὰν κι' ἀγίαν
 » Τὴν ἐλευθεροτυπίαν,
 » Μὴν' αὐτὰ τὰ δυὼ λατρεύει,
 » Κι' ἄλλο φίλε, δὲν γυρεύει.
 » Οἱ κατηραμένοι ξένοι, κι' οἱ ἀχρεῖοι Φαναριῶται,
 » Καὶ τοῦ ἔθνους οἱ προδόται
 » Προσπαθοῦν μ' ἀναισχυντίαν,
 » Διὰ νὰ μᾶς ἀφαιρέσουν τὴν ἐλευθεροτυπίαν·
 » Πλὴν τοῦκάκου κοπιᾶζουσιν, τὰ παπούτσια τῶν χαλνοῦν,
 » Καὶ εἰς Ἑλληνας ἃς μάθουν τὰ τοιαῦτα δὲν περνοῦν.
 » Ἐχομεν Ἐφημερίδας εἴκοσιν εἰς τὴν ἀράδα,
 » Κι' εἶναι· ἱκαναὶ νὰ σείσουν, νὰ κλονίσουν τὴν Ἑλλάδα,
 » Κι' ἂν ποτὲ ἀπηλπισμένοι ἀγριεύσουν κι' ὀργισθοῦν,
 » Καὶ αἰθέρες, καὶ πελάγη μὲ βοὴν θὰ ἐμπλισθοῦν,
 » Κι' οἱ ἐχθροὶ τοῦ φωτὸς τότε, καὶ τοῦ σκότους ὅλ' οἱ φίλοι
 » Θὲ νὰ στέκουν τρομασμένοι, καὶ μὲ χλωμιασμένα χεῖλη.

— Ναί! πλὴν τί τὸ ὄφελος ὁποῦ τὰ ζητήματά των ἀπὸ
 τὸ ἐν αὐτῇ τὰ βάζει ἡ ἐξουσία μας, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ
 εὐγάζει. Ὅλοι φωνάζουν Σύνταγμα! Ὅλοι ζητοῦν τὴν
 συγκάλεσιν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, πλὴν οὐδεμία

ἀκρόασις. . . . Ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἔλεγον, ἀλλ' οὗτος χωρὶς
 νὰ μοι ἀποκριθῇ, ἡκολούθη νὰ μοι ἐξηγεῖται δι' ὅσα φαινόμενα
 δὲν τὸν ἠρώτουν.

- Βλέπεις 'κείνους οἱ ὅποιοι ὥσάν λύκοι λυσσασμένοι,
 » Καὶ ὡς αἰμοδόροι Τίγρεις, στέκονται παροργισμένοι,
 » Καὶ ἐκείνους ποῦ παρέκει, σχίζονται μὲ τοὺς ὀδόντας,
 » Καὶ μὲ δάδας εἰς τὰς χεῖρας ἄλλους, κατ' αὐτῶν ὀρμῶντας;
 » Βλέπεις ἄλλους ὅπου κεῖνται κατὰ κράτος νικημένοι,
 » Καὶ ἀπὸ τοὺς νικημένους ἄλλοι μισοσηκωμένοι
 » Ποῦ ζητοῦν νὰ καταστρέψουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ νικητὰς των,
 » Καὶ ποτὲ ὅπου δὲν παύουν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἀμιλλὰς των;
 » Τὴν θεὰν βλέπεις τὴν Ἑριν εἰς τὴν χεῖρα μὲ τὴν δάδα
 » Ὅπου τοὺς ἐγκαρδιώνει σχεδὸν ὅλους στὴν ἀράδα;
 » Αὐτοὶ εἶναι οἱ μεγάλοι, καὶ τρανοὶ φατριασταὶ σας,
 » Κι' ἐξ αἰτίας, φίλε, τούτων δὲν θὰ παύσουν αἱ πληγαί σας,
 » Μερισμέν' εἰς πολλὰ μέρη, ὁ καθεὶς μὲ τὸν σκοπὸν του
 » Προσπαθεῖ νὰ καταβάλλῃ τὸν ἐχθρὸν, κι' ἀντίπαλόν του,
 » Ἀλλὰ πίπτει καὶ ὁ ἴδιος πρὶν τὸν ἄλλον καταβάλλῃ,
 » Κι' οὕτω τὴν Ἑλλάδα φέρουν εἰς μὴ σύγχυσιν μεγάλη.
 » Στοῦ μικροῦ αὐτοῦ τοῦ δάσους παρετήρησε τὸ βάθος.
 » Βλέπεις ἓναν ποῦ μὲ σκέψιν, μὲ ψυχῆς μεγάλον πάθος
 » Κατηφὴς καὶ ἀκουμβισμένος εἰς κορμὸν μιᾶς ἐλαίας
 » Σκέπτεται, νὰ εὕρῃ ἴσως ἐφευρέσεις πάλιν νέας;
 » Αὐτὸς εἶναι τῆς Ἑλλάδος ὁ μέγας οἰκονόμος,
 » Κι' ἀπὸ τοῦτον ἐχαλκεύθη ὁ τῶν χαρτοσήμων νόμος,
 » Καὶ οἱ φόροι ὅλ' οἱ ἄλλοι
 » Ἀπὸ τὸ Γερμανικόν του, καὶ σορὸ βγῆκαν κεφάλι.
 » Σκέπτεται δὲ τὴν πάλιν, γιὰ κἀνέναν ἴσως φόρον
 » Ποῦ νὰ κάμῃ τὸ Ταμεῖον νὰ χορτάσῃ κατὰ κέρον.

— Θεέ μου! ἐφώναξα, ὡς πότε ἡ τοιαύτη κατάστασις; . . .
 Παῦσε, φίλε, τὸν εἶπον, παῦσε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω
 πράγματα ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἡ καρδιά μου σπαραττε-
 ται . . .

— » Τίποτε σχεδὸν δὲν εἶδες, ἄλλα ἂν ἰδῆς ἀκόμα
 » Ποῦ κονδύλι δὲν τὰ γράφει, δὲν τὰ διηγεῖται στόμα,
 » Ἐν ἰδῆς μίαν πρὸς μίαν ὅλας τὰς ραδιοουργίας,
 » Καὶ τὰς χαμερπεῖς, κὶ αὐθάδεις, κ' αἰσχροτάτας κολακείας,
 » Ἐν ἰδῆς τὰς προσπαθείας τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων
 » Μ' ἀναστεναγμὸν καὶ θρήνον
 » Ὡς φωνάζῃς, «Μακρὰν! φεύγω! δὲν ἔμπορουν διὰ νὰ βλέπουν
 » Πράγματα οἱ ὀφθαλμοί μου, ποῦ τὰ πάντα ἀνατρέπουν»
 » Ἐν ἰδῆς τὴν γεωργίαν παντελῶς ἡμελημένην,
 » Καὶ μὲ δυσδαστάκτους φόρους κὶ αὐτὴν καταφορτωμένην,
 » Ἐν ἰδῆς καὶ τὴν παιδείαν
 » Εἰς κατάστασιν ἀθλίαν (*)
 » Χωρὶς τῆς ὁποίας ἔθνος ποτὲ δὲν ἀναγεννᾶται
 » Ἀλλὰ πάντοτε εἰς χάος πυκνοῦ σκότους θὰ πλανᾶται,
 » Ἐν ἰδῆς ἀκόμι ἄλλα
 » Ἀπ' αὐτὰ πλέον μεγάλη
 » Βέβαια θὰ ἀπορήσης,
 » Κὶ ἀπὸ λύπην θὰ δακρύσης.
 — Παῦσε! . . . παῦσε, σὲ παρακαλῶ δὲν θέλω νὰ ἰδῶ

(*) Μέχρι τοῦδε τῷ ὄντι ἦτον εἰς κατάστασιν ἀθλίαν, ἀλλὰ μὲ τὸν κατάλληλον διορισμὸν τοῦ ἀξίου Κυρίου Α. Πολυζωΐδου, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δημόσιου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεῖαν, ποῖος ἀμφιβάλλει περὶ τῆς προόδου τῶν φώτων εἰς τὴν Ἑλλάδα;

τίποτε, διότι κἀνενὸς Ἑλλήνος καρδία δὲν ὑποφέρει νὰ βλέπῃ τὴν φορὰν τῆς ἀγαπητῆς του πατρίδος. Δυστυχία! ἂν ὁ Βασιλεὺς μας Ὅθων δὲν εὐσπλαγχνισθῇ τὸν Ἑλληνα, καὶ δὲν τὸν ἐλαφρώσῃ ἀπὸ τὰ δυσβάστακτα βάρη, τὰ ὅποια χεῖρες ἐπιβούλων ἔθεσαν εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Ταῦτα ἐνῶ ἔλεγα εἰς αὐτόν, ἔπαυσαν πλέον τοῦ νὰ μοῖ παρουσιάζωνται ἐκεῖναι αἱ μαγικαὶ εἰκόνες, καὶ περίεργος ὢν νὰ μάθω ποῖος ἦτον, τοῦ εἶπον· — Φίλε μου, ἐνθυμήσου ὅτι μὲ ὑποσχέθης νὰ μοῦ φανερώσῃς τὸ ὄνομά σου, σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴν μοῦ ἀρνηθῇς τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀκόμῃ χάριν. ἡ πολυπειρία, καὶ ἡ φρόνησις τὴν ὁποίαν ἔδειξες εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν ὡς ἐκ θαύματος παρουσιαζομένων εἰς ἡμᾶς εἰκόνων, αὐξάνουσιν ἔτι μᾶλλον τὴν περιέργειάν μου: — Τότε μ' ἀπεκρίθη.

— Στὸν Λουκιανὸν θὰ εἶδες βέβαια τὸ ὄνομά μου,

» Καὶ τὰ κατορθώματά μου.

» Εἶμ' ὁ Μένιππος ἐκεῖνος, πτωχὸς φίλος τῆς σοφίας,

» Κι ἐχθρὸς ἄσπογδος πρὸς τούτοις τῆς ἀπάτης, καὶ κακίας,

» Γελῶ πάντα μὲ τὸν κόσμον, καὶ μὲ τὰς ἀνοησίας,

» Τὴν κατὰστασιν δὲ κλαίω τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀθλίας.

— Εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συναπάντημα, σὺ εἶσαι ὁ Μένιππος! ἔκραξα· ὦ! καλὲ φίλε, μὴν μὲ ἀπατάς... ὁ Μένιππος Ποιητὴς δὲν ἦτον, οὔτε ἐφρόντιζε διὰ τὴν ποίησιν, ἀλλ' ἐκύτταζε ν' ἀποταμιεύῃ εἰς τὴν πύρην του κυάμους, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον· ἀλλὰ... τὸ σχῆμα σου.. τοιοῦτον σὲ δεικνύει. Ἄν λοιπὸν εἶσαι αὐτὸς εἰπέ μοι, πῶς ἐξῆλθες ἀπὸ τὸν ἄδην, καὶ περιφέρεσαι εἰς τὴν γῆν μας; πῶς δὲν σὲ κατεσπάραξεν ὁ Κέρβερος; καὶ πῶς ὁ Χάρων

ἔστερξε, νὰ σὲ περάσῃ εἰς τὸ ἀντικρυμῆρος τῆς Ἀχερουσίας;

— » Τοὺς διέταξεν ὁ Πλούτων ἐλευθέρως νὰ μ' ἀφίσουν

» Καὶ νὰ μὴν μὲ ἐνοχλήσουν.

» Ἦλθα φίλε μου, νὰ ἴδω τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα

» Ποῦ ἐπέρασαν αἰῶνες καὶ κοθόλου δὲν τὴν εἶδα·

» Πλὴν ἀντὶ λαμπρῶν κτηρίων

» Παρθενῶνων, καὶ Θησείων

» Βλέπω, φίλε, στὰ ἐδάφη πέτρας μόνον κρημνισμένας,

» Καὶ ἀκροτηριασμένας,

» Ἀντὶ τοῦ λαμπροῦ Λυκείου, καὶ ἀντὶ Ἀκαδημίας

» Περιφερόμχι, καὶ βλέπω τόσας πράξεις σας γελοίας

» Πῶς παρήλλαξεν ὁ κόσμος! τί διαφορὰ μεγίστη!

» Πῶς εἶπέ με ἡ πατρίς μας αὕτη τόσον ἐσυγχίσθη,

» Καὶ αἰσχροῦς ἐπιθυμίας γιὰτὶ τρέφουν οἱ υἱοὶ τῆς;

» Δὲν θὰ ἀναλάμψουν πάλιν οἱ ἀρχαῖοι οἱ καιροὶ τῆς; . . .

» Ἀλλὰ ἔμαθον στὸν ἄδην πῶς ἔτυπώθη ἐν βιβλίον

» Νόστιμον, πολλὰ κ' ἀστῆιον,

» Καὶ πῶς μὲ τὸ ὄνομά μου ἦτον ἐπιγεγραμμένον

» Καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ποῖος τὸ εἶχε συνθεμένον.

— Μάλιστα! τὸν ἀπεκρίθην, ἐγὼ τὸ ἐξέδωσα, τὸ ὄνομασα δὲ μὲ τὸ ὄνομά σου διότι ἐστηλίτευε μερικὰς πράξεις γελοιωδεστέρας ἀπὸ τὰς τοῦ Μήδου, καὶ Σαρδαναπάλου τοὺς ὁποίους σὺ, εἰς αὐτὰ τὰ καταχθόνια, καὶ ζοφώδη βασίλεια τοῦ Πλούτωνος δὲν ἀφίνεις εἰς ἡσυχίαν. Νὰ ἤξευρες φίλε, δι' αὐτὸ τὸ βιβλίον τί ἔπαθα! Χεὶρ Κυρίου μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἐνιαύσιον φυλάκισιν, τὴν ὁποίαν δυνάμει τῆς κατηγορίας τοῦ Κυρίου Εἰσαγγελέως ἤθελον μοὶ ἐπιβάλλει. Εἰς τὴν Ἑλλάδα βλέπεις, σήμερον εἶναι ἀμάρτημα, καὶ

ἀμάρτημα μέγαν, νὰ εἰπῇ τινὰς τὴν ἀλήθειαν.

Τότε ἀνοίξας τὸ στόμα του ἐπρόφερε μὲ στεντόρειον ἦχον τὰ ἑξῆς.

— » Ἀκολουθεῖ, μὴν σὲ μέλλει, τὸν εὐρύχωρόν σου δρόμον

» Μὲ ψυχῆς μέγαν θάρρος, καὶ χωρὶς καρδίας τρύμον.

» Τὴν ἀλήθειαν λέγε πάντα μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν,

» Καὶ χωρὶς κἀνένα φόβον, ἢ κἀμμίαν ὑποψίαν.

» Δεῖγμα λάβε ἀπ' ἐμένα ποῦ καὶ Βασιλεῖς ἀκόμα

» Περιπαίξει τὸ μέγαν, καὶ τὸ κυνικόν μου στόμα,

» Μὴν φοβῆσαι τῆς Ἑλλάδος τοὺς δεινοὺς Εἰσαγγελεῖς, ^{α)}

» Ἀλλὰ φίλε, καὶ δικαίως πάντοτε νὰ ὀμιλῆς.

— Ὁ βροντώδης ἦχος μὲ τὸν ὅποιον ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους μ' ἐξύπνισε..... Ἄμα ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου δὲν εἶδα οὔτε τὸν Μένιππον, οὔτε τὸν λόφον τοῦ Αὐκαθητοῦ, ἀλλ' εὗρέθην εἰς τὸν οἰκίσκον μου ἐπὶ τῆς κλίνης..... ἀντιβοοῦσαν ἀκόμῃ εἰς τὰς ἀκοάς μου αἱ ὑστεριναὶ λέξεις του. Συνελθὼν δὲ μετ' ὀλίγον, ἂ! ὄνειρον εἶναι! ἔκραξα, πλάσμα τῆς τεταραγμένης φαντασίας μου, καὶ καθήμενος σκυθρωπὸς ἐπὶ τῆς κλίνης διελογιζόμην τὸ πολὺπλοκον, καὶ παράδοξον αὐτοῦ. Ὁ Μένιππος!.... (ἔλεγα καθ' ἑαυτὸν) ὁ Μένιππος ἦτον αὐτός, ὅστις μοι ἐξήγει ἐκείνας τὰς εἰκόνας!... Δυστυχία εἰς ἐμὲ ἂν ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς μάθῃ, ὅτι ὄνειρεύθην τοιοῦτον παράνομον ὄνειρον! ἀμέσως θὰ μὲ κατηγορήσῃ πάλιν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὡς ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας, καὶ ἴσως μὲ σύρουν ἄραν! ἄρον! εἰς ἐπίσκεψιν τῆς φυλακῆς.

Νὰ σὰς εἰπῶ φίλοι, πολλάκις ὄνειρεύθην καὶ ἐγὼ, καθὼς καὶ ὁ πρόην συντάκτης τοῦ Προϊνοῦ Κήρυκος κύριος Α. Κλάδος, Ἀρχιμηδοκεφαλάς, καὶ Ξυριστικὰς μηχανα-

νάς, ἀλλὰ ἡ ζωηρότης τοῦ ὀνείρου τούτου ὑπερέβαινεν ὅλα,
ὅσα εἶδον μέχρι τῆς σήμερον ὀνείρατα.

Ἐγερθεὶς λοιπὸν ἀπὸ τὴν κλίνην μου ἐνεδύθην, καὶ σιωπη-
λὸς διευθύνθην πρὸς τὴν ἀγορὰν. Νὰ σᾶς εἰπῶ φίλοι τὴν
ἀλήθειαν, δὲν εἶμαι δεισιδαίμων, εἰδὲ, ἤθελα κράξει κάμυριαν
γερόντισαν διὰ νὰ μοῦ τὸ διαλύσῃ ἀφ' ὅτι ὅμως ἡδυνήθην
νὰ ἐξηγήσω μόνος μου, ἐκατάλαβα ὅτι ἐτοιμάζεται ἐναντίον
μου μία κατηγορία, ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικῶν.....

Ἡ ΑΓΟΡΑ.

Τὶ ὥρα εἶναι; — δέκα καὶ μισή, — ὑπάγω λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον διότι ἐπέρασεν ἡ προσδιωρισμένη ὥρα, ὑπάγω διὰ νὰ ἐνεργήσω ἔγγραφα, καὶ διασαφήσεις περὶ τοῦ νόμου τῶν χαρτοσήμων· τί διάβολο! ὅλα εἰς ἑμένα τὰ ἐφόρτωσαν. Μ' ὅλον ὁποῦ δὲν μένω παραπονεμένος, διότι κάτι τι ἀπὸ τὸ χαρτίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστατῶ, κάτι τι ἀπὸ τὰ ὠρολόγια τῆς σημάνσεως τὰ ὁποῖα ἔσπασαν τὴν ἄλλην φορὰν εἰς τὸ μεγάλον Νομισματοκοπεῖον μας, δόξα τῷ Θεῷ εὐγάζω τὰ στραβὰ τῶν παγωτῶν ἔξοδα. — Ταῦτα ἔλεγεν ἕνας χαριέστατος ὑπάλληλος εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς συνομιλῶν μετὰ τινος φίλου του· ἐγὼ διεβαίνων κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐστάθην εἰς τὸ μέσον, καὶ ἔβλεπα τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων. Ἀπ' ἐδῶ ἀπερνοῦσαν οἱ περινούστατοι πολιτικοὶ μας, καὶ οἱ σοβαροὶ Σύμβουλοι τῆς ἐπικρατείας βαδίζοντες σκεπτικώτατα, ἀπ' ἐκεῖ, μέλη τινὰ τῆς νεολαίας μας, μόλις ἐξελθόντα ἀπὸ τὸ πλῆσιον καφενεῖον τῆς Εὐρώπης, ὅπου ἔπαιζον μετὰ σπουδῆς τὸ βιλλιάρδον· παρέκει ἕνα τάγμα ὠραιωτάτων κυρίων διέβαινε τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου μὲ τὰς κυματιζομένας ἀπὸ τὸν ἀέρα ποικιλοχρούς ταινίας τῶν πῖλων των· ἅμαξαι θορυβώδεις περιέχουσιν πολιτικούς, καὶ στρατιωτικούς ἐπαπείλουν κάθε στιγμὴν νὰ κατασυντρίβουν τοὺς διαβαίνοντας μὲ τοὺς ταχυστρεφόμενους τροχοὺς των... ἐδῶ ὁ δημόσιος κήρυξ Παράσχος ἐκήρυττε τὰ νέα μέτρα καὶ σταθμὰ ἐπὶ παρουσία τοῦ κυρίου Ἀρχιωμέτρου Γκεπχάρδου, παρεκεῖ στρατιῶται βαδίζοντες μὲ

ἤχοι μουσικῆς καὶ τυμπάνων, διεκλύοντο εἰς τῆς χαριτο-
 θρύτου Ἀμαλίας τὸ Παλάτιον..... ἔμεινα εἰς ἔκστασιν κυτ-
 τάζων τὰς διαφόρους τοῦ καθενοῦ κινήσεις· τέλος παρεσύρθη
 βιαίως εἰς μίαν γωνίαν, διότι ὀλίγον ἔλιψε νὰ πατηθῶ ἀπὸ
 τὸν γενναῖον ἵππον, γενναιοτέρου τινὸς βαυαροῦ, ὅστις ἔτρε-
 χεν ἀπροσέκτως εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν μὴ συλλογιζόμενος
 τὰς περὶ τούτου διατάξεις. Ἀφ' οὗ ἐστηλώθην εἰς τὴν γω-
 νίαν, συνεργεῖα διαβόλου μὲ εἶδεν ἓνας τὸν ὀποῖον κακαί, καὶ
 διέστραμμέναι γλῶσσαι ἐκήρυττον ὅτι ἦτον κατάσκοπος τοῦ
 (ὦρα του καλή!) πρόφην Ἀρχικαγγελαρίου μας, κυρίου Ἄρ-
 μανσπέργ· ὡς μ' εἶδε μ' ἐπλησίασε. — Τί στέκεις αὐτοῦ
 εἰς τὸν δρόμον; μ' ἐρωτᾷ. — Διασκεδάζω παρατηρῶν τὸ
 πλῆθος. — Συνάξεις ἴσως ὕλην διὰ τὸν Μένιππον; — Ὅχι..
 Ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει ἡ θέσις αὕτη..... Πλὴν δὲν μοι λέγεις, τί
 τρέχει σήμερον; ἑλέπω πολλοὺς λαμπροενδεδυμένους νὰ πη-
 γαίνουν μετὰ σπουδῆς οἱ μὲν ἐδῶ, οἱ δὲ ἐκεῖ, καὶ παρατή-
 ρησε μάλιστα μερικoὺς, ὅπου μᾶς πλησιάζουν, μήπως εἶναί
 κάμμια ἐορτῆ; — Καὶ δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἤλλαξε τὸ ὑπουργεῖ-
 ον; Τί διάβολο! ἐσύ δὲν εἶσαι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας; — Ἦλ-
 λαξε τὸ Ὑπουργεῖον αἰ; Ποῖοι ἀντεκατεστάθησαν; εἶπέμε. —
 Ὁ Μπότασις εἰς τὴν Οἰκονομίαν..... — Λοιπὸν ὁ κύριος
 Αλασσάνης ἀπέμεινεν εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα; κρίμα! καὶ
 ἠτοιμάζετο ὡς μανθάνω ὁ χριστιανὸς, νὰ κτίσῃ καὶ ἄλλο
 ὀσπήτιον.... — Ὁ Πολυζωίδης τῆς Παιδείας, καὶ τῶν Ἑσω-
 τερικῶν..... — Λοιπὸν ὁ κύριος Δρόσος ἐδροσίσθη; κρίμα!
 καὶ ἔγραψε, λέγουν, νὰ τοῦ φέρουν καὶ ἄλλην μίαν ἁμαξάν,
 εἰς περίστασιν δηλαδή· ὅπου σπάσῃ ὁ τροχὸς τῆς μιᾶς,
 νὰ ἔχῃ τὴν ἄλλην.... — Ὁ Πάϊκος τῆς Δικαιοσύνης..... —
 Λοιπὸν ὁ Ἀτλαξ κύριος Γίξος ἠλαφρώθη ἀπὸ τὸ θάρος

τῶν τριῶν Ὑπουργείων; ἅς ἀναπαυθῇ ὀλίγον!... Δυστυχία! πόσον τώρα νὰ ὀδύρωνται δι' αὐτὴν τὴν στέρησιν οἱ Διόσκουροι, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὑποῦ διὰ τῆς συνεργείας τοῦ ὁ μὲν ἔγεινε Σύμβουλος, ὁ δὲ Πάρεδρος. Ἀκατάληπτα τὰ μυστήρια τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτικῆς!... Πλὴν πῶς; ἐκεῖνοι διωρίσθησαν ὑπουργοὶ, καὶ αὐτοὶ σήμερον ἐορτάζουν, τοῦτο εἶναι ἀσυμβίβαστον. — "Ὅχι δὲ, δὲν ἐορτάζουν, ἀλλὰ ὑπάγουν νὰ τοὺς χαιρετήσουν, καὶ νὰ τοὺς συγχαροῦν διὰ τὸν διορισμὸν των. — Μεγάλην καλοσύνην πρέπει νὰ ἔχουν οἱ φίλοι οὗτοι! — "Ὅχι δὲ! ἀλλὰ τοῦτο εἶναι συνήθεια, καὶ σημεῖον σεβασμοῦ, καὶ ἀποβλέπει μὴπως διόρισθῶν διὰ μέσου των εἰς καμμίαν θέσιν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ κύρ Λασσάνης μας δὲν ἄφησε τελωνεῖον, δὲν ἄφησε ταμεῖον, ἢ ὅποιανδήποτε ἄλλην ἐπιστάσιαν χωρὶς νὰ τὴν προικίσῃ μὲ ἓναν εὐνοϊκὸν αὐτοῦ, ἢ τῆς κυρίας του. — Ἡ δουλειὰ λοιπὸν εἶναι διὰ τὸ πάπλωμα! ἐγὼ ὅμως δὲν θαῦπάγω νὰ χαιρετήσω τὸν κύριον Πολυζωΐδην, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴν πέσω εἰς τὴν ὀργὴν του. Νὰ σὲ εἰπῶ ὅμως ἓνα πρᾶγμα; ἅς ἀναχωρήσωμεν ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ μὴν μᾶς ἴδουν συνομιλοῦντας, καὶ ὑποπτεύσουν τίποτε. — Καὶ στάσου διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον. . . . ἔμαθες τὸ ἄλλο τὸ λυπηρὸν νέον; — Ποῖον; — Εἰς τὸν Πόρρον ἔφθασε πλοῖον μολυσμένον ἀπὸ πανώλην, καὶ ἀπέθανον ἄρκετοὶ ἐκ τοῦ πληρώματος ἀφ' οὗ ἔλαβον συγκοινωνίαν μὲ τὴν πόλιν. — Τί λέγεις; εἶναι ἀληθές; — Ὅταν σοὶ τὸ λέγω ἐγὼ πίστευσέ το, εἶναι ἀληθέστατον, μάλιστα φοβοῦμαι μὴπως μᾶς ἔλθῃ ἐδῶ, καὶ . . . ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ! τρέμω, νὰ τὸ φαντασθῶ μόνον. — Νὰ σὲ εἰπῶ καὶ ἐγὼ, τὸν εἶπον, ἐλευθέρως τὴν γνώμην μου; διὰ κανὲν μέρος τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐπιθυμῶ

ν' ἀκούσω πανόλην διὰ τὴν πρωτεύουσάν μας ὅμως ἦτον ἀναγκαία, ἂν χωρὶς νὰ βλάψῃ κανένα ἄλλον ξεπαστρέψῃ μερικοὺς θαμβωμένους τοῦ πολιτικοῦ μας ὀρίζοντος ἀστέρας. — "Απαγε τῆς βλασφημίας! μὴ! μὴ τὰ λέγῃς τὰ τοιαῦτα μήπως σὲ ἀκούσῃ κανείς! — εἶπε, καὶ πτύσας τρεῖς εἰς τὸν κόλπον του ἔφυγε μὲ βήματα βίαια, στρέφων συχνὰ εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἐστάθην δύο περίπου ὥρας εἰς τὴν θέσιν μου παρατηρῶν τὴν τύρβιν τῆς πόλεως. Αὐτὸς ἠγόραζε ἀρνίον διὰ τὸ πάσχα, ἐκεῖνος ὑποδήματα, ὁ ἄλλος κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἄλλος παρέχει ἐρώναζε δυνατὰ, διότι ἐζήτει ὁ ἄλλος νὰ τὸν ἀδικήσῃ πέντε λεπτὰ, ἐκεῖνος ἔστεκετο λυπημένος, διότι δὲν εὐρίσκετο εἰς τοὺς συγγενεῖς του, ὁ ἄλλος ἦτον χαρούμενος διότι πρῶτινων ἡμερῶν εἶχε διορισθῇ τακτικὸς ὑπάλληλος. παρέχει ἕνας ἐφημεριδογράφος, ἐφοβέριζε ἕναν ἄλλον ὅτι θὰ καταχωρήσῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐφημερίδα του μὲ κεφαλαιώδη στοιχεῖα, διότι δὲν τοῦ ἐπλήρωσε τὴν ἐξαμηνιαίαν συνδρομὴν. Ἰατρός τις πάλιν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου ἐζήτει πληρωμὴν ἐπισκέψεως ἀπὸ ἕνα δυστυχῆ, ὅστις ἀμφιβάλλων ἂν εἶχε λεπτὰ διὰ ν' ἀγοράσῃ ἄρτον τὴν ἡμέραν τοῦ πάσχα· ἕνας ράπτῃς παρέχει ἐζήτει τὸ ποσὸν τῶν ραπτικῶν του ἀπὸ ἕνα ὑπαλληλίσκον, ὅστις μεθ' ὅρκου τοῦ ὑπόσχετο ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἀφεύκτως θὰ τὸν πληρώσῃ, καὶ ὅτι μόνον εἰς αὐτὸν χρεωστεῖ, καὶ εἰς ἕνα ζυχαροπλάστην καμμὴν ἑκατοστὴν δραχμῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἱερεῖς τινὲς μὲ σταυροὺς, καὶ λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, σχίζοντες τὸ πλῆθος, ἐβάδιζον ψάλλοντες, καὶ ὀδηγοῦντες εἰς τὸν τάφον, τὸ νεκρὸν σῶμα νέου τινός· ἡ δυστυχὴς μήτηρ κλαίουσα, καὶ βασταζομένη, ἠκολούθη νὰ ἴδῃ

διὰ τελευταίαν φοράν τὸν υἱὸν τῆς, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐκρέμαντο ὅλαι αἱ ἐλπίδες τῆς. Παρέκει εἰς οἶνοπωλεῖον μεθύοντες τινὲς, ἐτραγώδουν δυνατὰ πλήττοντες τὸν ἄερα μὲ τὰς φωνὰς τῶν. Ἀπερνοῦσαν γυναῖκες γυμναὶ, χῆραι τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων, κρατοῦσαι ἀπὸ τὰς χεῖρας τὰ ἰσχνὰ τέκνα τῶν, καὶ λιμοκτονοῦσαι διευθύνοντο πρὸς τὸν Διοικητὴν Ἀζιώτην διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ποσότητα τῆς ἐλεημοσύνης, τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς ἐδῶσεν. Καθεὶς τέλος πάντων ἐσπούδαζε εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ χωρὶς νὰ φαντασθῇ τὸ προσωρινὸν τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ᾔναι βέβαιος περὶ τῆς υἰγείους τὸ ἐσπέρας ἐπιστροφῆς εἰς τὴν οἰκίαν του. «Ματαιότης ματαιότητων! τὰ πάντα ματαιότης! ἔκραξα, καὶ δακρυρρόων ἀνεχώρησα.

Εἶχα ἀρκετὰ προχωρήσει, καὶ εὕρισκόμεν ἔμπροσθεν τοῦ Βιβλιοπωλείου τοῦ Γερμανοῦ Ρίτσου, παρατηρῶν τὰς ἐκτιθεμένας ὡς δείγματα γελοίας εἰκίνας τῆς Γαλλίας, ὅταν μὲ ἀπῆντησεν ἄλλος φίλος. Ὁ νέος οὗτος ἦτον ἐνδεδυμένος κομψότατα κατὰ τὸν νέον γαλλικὸν συρμὸν, ἐθάδιζε πάντοτε ὑποβλέπων εἰς τὴν σκιάν τοῦ σώματός του, παρατηρῶν ἂν τὸ φόρεμά του στέκει καλῶς. Ἄν δὲ θελήσω νὰ σᾶς περιγράψω τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του, καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τῶν, πολὺ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω· ἀρκεῖ μόνον νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἐσχημάτιζον δύο σφαῖρας τὴν μὲν ἐκ δεξιῶν, τὴν δὲ ἐξ ἀριστερῶν, χωρὶς νὰ ἐξέχῃ κάμμία τρίχα ἀπὸ τὰς ἄλλας. Διὰφορα εἶδη ἀρωμάτων μὲ τὰ ὅποια ἦτον ῥαντισμένος ἐπρόσβαλον τὴν ὁσμὴν μου ἅμα μ' ἐπλησίασε. — Τί παρατηρεῖς αὐτοῦ; μὲ λέγει. — Τὰς ἀστείας ταύτας εἰκόνας, τὸν ἀπεκρίθην, καὶ μείνε, ἂν θέλῃς, ὀλίγον νὰ τὰς περιεργασθῶμεν. — Μ' ὅλον ὅτι ἐντρέπομαι νὰ στέκωμαι εἰς τὸν

δρόμον, διὰ τὸ σ' εὐχαριστήσω ὅμως μένω... ὦ! εἶναι προσοχῆς ἄξια, καὶ πολλὰ ἀστεῖαι! — Παρατηρεῖς, τὸν εἶπα, τοῦτον τὸν σπιθαμιαῖον, τὸν χωλὸν, ὅπου θαστᾶ ἐν φύλλον ἐφημερίδος, καὶ τὸ κυττάζει μὲ περιέργειαν, καὶ προσοχήν; ἴσως αὐτὸς εἶναι κἀνένας καὶ λαμβάνει . . . πεντήκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα... Καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ὁ . . . ὅπου φαίνεται ὡσάν νὰ δημηγορῇ, δὲν σὲ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἓνα Κύπριον συνήγορον ὅπου ἦτον εἰς τὰ Κῆθηρα, ὅστις ὅταν ἐπαρουσιάζετο εἰς τὸ βῆμα τοῦ Δικαστηρίου, ἀπὸ τὰς Δημοσθενοκικερωνικὰς ἐκφράσεις τοῦ ἐγελοῦσαν, καὶ οἱ ἴδιοι Δικασταὶ μ' ὅλην τὴν σοβαρότητα; — Ναι!... Πλὴν ἰδοῦ, καὶ ἕτερος ὑφαιστος μὲ ὁμματογιάλια εἰς τὴν μύτην, φαίνεται νὰ συλλογίζεται κυττάζων πρὸς τὸν Οὐρανόν. — Ἰσως αὐτὸς εἶναι κἀνένας προφῆτωρ τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου... τῆς Γαλλίας. Πλὴν δὲν κυττάζεις τοῦτον τὸν ἄλλον ὅπου τρώγει τὸ παγωτὸν μὲ τὴν νοστιμάδα;... — Ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ φαίνεται νὰ ᾔῃναι κἀνένας μεγάλος ὑπουργός..... παρατήρησε ὅπου ἔχει καὶ ἐν χαρτίον πλησίον τοῦ ἴσως αὐτὸ εἶναι τὸ διάταγμα τῆς παύσεώς του, καὶ ζεματισθεὶς ἀπὸ αὐτὸ, τρώγει τὸ παγωτὸν διὰ νὰ δροσισθῇ... — Πρόσεχε εἰς τοὺς λόγους σου, τὸν λέγω. Ἀνέφερες τώρα τὴν λέξιν Ὑπουργός, ἂν κατὰ τύχην μᾶς ἤκουεν ὁ συντάκτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταχυδρόμου, τί ἤθελε μᾶς κάμει; — Τὸ καλλίτερον, μοι λέγει, εἶναι νὰ ἀναχωρήσωμεν διότι εἶναι ἐντροπὴ νὰ στεκόμεθα εἰς τὸν δρόμον, ἐγὼ ὑπάγω εἰς μίαν φιλικὴν ἐπίσκεψιν, καὶ ἂν ἀγαπᾷς συνδρόφευσέ με. — Οὐκ ἔμελλεν πῶς κατεδέχθη ὁ γεννάδας νὰ μὲ ἐάλλῃ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ, διὰ νὰ συνεπιχειρωθῶμεν τὴν φίλον τοῦ, τὸν ἠκολούθησα σιωπῶν. Καθ

ὁδὸν λύσας τὴν σιωπὴν, μὲ ἠρώτησεν, ἂν εἶχα καίρῳ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἀκρόπολιν. — Τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι παρῆλθον ὀκτὼ μῆνες, ἀφ' ὅτου δὲν ἀνέβην. — Τέρατα καὶ σημεῖα μοι λέγει, ἔκχμον· ἔστησαν τὴν κρημνισμένην ἀπὸ τὰ Ἑρεχθεῖον Καρυάτιδα, καὶ ὁ Ῥωμᾶνος λιθοζόρος ὅστις ἐπροσκαλέσθη νὰ ἐπισκευάσῃ τὰ ἀκροτηριασμένα ἀγάλματα ἐπιδιώκῃ τὸν πλόκαμον τῆς κόμης της, φθαρμένον ὄντα. — Ἦκουσα περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου πολλὰ, ἂν δὲ θελήσω νὰ σὲ εἰπῶ καὶ ἐγὼ μερικὰ, μοι φαίνεται θέλεις τ' ἀκούσῃ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἔχει ἓνα χρόνον ὁποῦ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπεσχέθη νὰ διορθώῃ τὰ ἀκροτηριασμένα ἀγάλματα, καὶ νὰ μεταδώσῃ τὴν τέχνην του, εἰς ὅσους τῶν εὐφραστέρων Ἑλλήνων ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν μάθουν, λαμβάνων ὡς ἀντιμισθίαν παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου τριακοσίας δραχμὰς κατὰ μῆνα. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸν μισθὸν του, τυχτικῶς δι' ἓν σχεδὸν ἔτος ἔλαβε, τὸ μόνον Ἡράκλειον αὔλον του τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπαρουσίασεν ὡς δαίγμα τῆς Πραξιτελικῆς ἱκανότητός του ἦτον ὁ πλόκαμος αὐτός. Πόσους δὲ μαθητὰς ἐπῆρε; καὶ ποίους; τοῦτο ποσῶς δὲν τὸ ἐξετάζουν οἱ διέποντες τὰ πράγματά μας· ἐνίοτε ὁμῶς ὁ χριστιανὸς πηγαίνει διὰ περίπατον εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ πιστὸς εἰς κάθε νεομηνίαν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ ἐπισκέπτεται τὸν κύριον Φώτιον. — Μόλις ἐτελείωσα, καὶ ὁ φίλος, στὰς ἔμπροσθεν εἰς μίαν θύραν· ἐδῶ εἶναι, μὲ λέγει. Ἀφ' οὗ ἐκτυπήσαμεν, μία θεραπαινὶς μᾶς ἤνοιξε. ἀνέβημεν· μόλις ἐμβήκαμεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ ἔμεινα ἐκστατικὸς ἰδὼν ἐν αὐτῇ πλῆθος ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν· ἐκαθήσαμεν, ἀφ' οὗ κατ' ἔθος ἐπροσφέραμεν τὸν ἀνήκοντα χαιρετισμὸν· εἰς τὴν περίστασιν ὁμῶς ταύτην ἐγὼ ἐδείχθην πολὺ κατώτερος! διότι ὁ σύντροφός

μου γυμνίζων νὰ σύρῃ κατὰ τὸν Γαλλικὸν τρόπον τοὺς πόδας του, καὶ ἀπονέμων εἰς ἕκαστον ἀπὸ μίαν εὐγενικὴν φράσιν, συνοδεύων αὐτὴν συγχρόνως, μὲ μίαν χειρόνομίαν, μὲ ἕκαμὲ νὰ μένω ἀκίνητος παρατηρῶν αὐτόν, ὥστε μόλις τὸν οἰκοκύριον ἔλαβον καιρὸν νὰ χαιρετήσω. Ἡ συνομιλία, ἣτις εἶχε διακοπῇ ἐξ αἰτίας μίας ἐξηκολούθησε μὲ τὸν ἴδιον ζήλον, ὁ δὲ λόγος ἦτον περὶ πολιτικῆς· τὸ δὲ περιεργώτερον, ὅπου μερικαὶ κυραὶ ἐφιλονεῖκου μὲ πολὺν ἀγῶνα. Ἡ μία ἤθελεν, ὅτι ἡ τρίτη σειρά τοῦ δανείου εἶναι ἀνάγκη νὰ σταλλῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἔλεγε δὲ τοῦτο παρακινουμένη ἀπὸ τὸ συμφέρον τοῦ ἐραστοῦ της, ὅστις ἦτον ὑπουργικὸς Γραμματεὺς εἰς τὴν ἐπὶ τῶν * * * * * Γραμματείαν. Ἡ ἄλλη ἔλεγεν, ὅτι οἱ Βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ἀπεφάσισαν νὰ μὴ στείλλουν δάνειον, ἂν πρότερον δὲν λάβωσι λεπτομερῆ λογῶριασμόν διὰ τὰς δύο σειράς, τὰς ὁποίας ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχικαγγελάριος, ἐμοίρασεν ὡσάν τὰ κόλυβα εἰς τοὺς συντοπίτας του. Ἡ τρίτη, ὅτι ἡ τελευταία σειρά τοῦ δανείου παρεμποδίζεται ἀπὸ τὸν Κωλέττην, φέρουσα μαρτυρίαν εἰς τοῦτο τὸν στίχον τῆς Πλάστιγγος τοῦ Κυρίου Α. Σούτσου.

■ Τὸ τελευταῖον δάνειον ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ,

■ Καὶ οὕτω τὸν χονδρότατον μισθὸν του νὰ ριτίσῃ.

Ἄλλη ἔλεγε ἓνα, ἄλλη πάλιν ἄλλο, ὥστε ὅπου ἡ φιλονεικία ἀναψε πολλὰ ὀγλίγωρα, μερικοὶ κύριοι, (ἐν οἷς καὶ ὁ φίλος μου) ἔχαντες συμπάθειαν τινὰ εἰς μερικὰς κυρίας συνεφώνουν μὲ τὴν γνώμην των κατὰ πάντα· τὸ πνεῦμα τῆς ἐναντιώσεως ἐγαργάλιζε τὸν καθένα, καὶ ἐζήτει νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ γνώμη του· ἐγὼ καθήμενος εἰς τὴν γωνίαν ἤκουον τὰ πάντα μὲ προσοχὴν, καὶ ἐπρόβλεπα κακὰ ἀποτελέσματα, (διότι μερικοὶ ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν εἰς τοὺς ἐναντίους των πικρό-

τερᾶ,) ἀν' ὃ Θεὸς ὁ τὰ πάντα διοικῶν, δὲν ἔπαυεν τὴν φιλο-
νεικίαν μὲ ἀνέλπιστον εἰς ἡμᾶς περιστατικόν.

Ἐνῷ εὐρίσκοντο ὅλοι εἰς τὴν βρᾶσιν τοῦ θυμοῦ των, ἐναν-
τιονώμενοι ὁ εἷς κατὰ τῆς μιᾶς, καὶ ὁ ἕτερος κατὰ τῆς ἄλ-
λης, αἴφνης σφοδρὸς σεισμὸς ἐκινδύνευσε νὰ κρημνίσῃ τὴν
οἰκίαν· τὸ περιστατικὸν τοῦτο τόσον μᾶ, ἐφόβισε, ὥστε ὅλοι
ὀρμήσαμεν πρὸς τὴν θύραν προσπαθοῦντες ποῖος νὰ ἐξέλθῃ
πρῶτος· αἱ κυρίαι αἱ τόσον ἐπιμένουσαι εἰς τὴν φιλονεικίαν
ἄρχισαν μετὰ κραυγῶν καὶ θρήνων ν' ἀποπέμπουν δεήσεις
πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ποία ταχεῖα μεταβολὴ λόγων, καὶ αἰ-
σθημάτων! τέλος ἐσώθημεν ἀβλαβεῖς εἰς τὸ προαύλιον τῆς
οἰκίας τρέμοντες ἀπὸ τὸν φόβον.

Μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ κακοῦ ἀνέβημεν πάλιν εἰς
τὴν οἰκίαν ὅπου κἀνεῖς πλέον δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ
περὶ δανείου, φοβούμενος μήπως τὸν διακόψῃ κἀνένας σφο-
δρότερος σεισμὸς· ὁ φίλος μου μὲ λέγει, ὅτι ἦτον ὥρα διὰ
ν' ἀναχωρήσωμεν, λαβόντες λοιπὸν τοὺς πῖλους εἰς τὰς χεῖ-
ρας ἀποχαιρετήσαμεν ἅπαντας, καὶ διεθυνόμεθα εἰς τὴν
μεγάλην κλίμακα. Ὁ καλὸς μου ὅμως φίλος, δὲν ἠρέσθη
εἰς τοῦτο μόνον, ἀλλ' ἠκολούθη νὰ διπλασιάζῃ καὶ νὰ tri-
πλασιάζῃ τοὺς χαιρετισμούς του, καὶ ἔχων τὸ πρόσωπον
στρεμμένον πρὸς τοὺς κυρίους καὶ κυρίας, ἔκαμνε τὰ βήματά
του καρκινοειδῆ, ὁπότεν ἄλλης νέας κωμικοτραγικῆς σκηνῆς,
ἠνοίχθη τὸ παραπέτασμα. Μὴ προσέχων, ὡς εἴπομεν, εἰς
τοὺς πόδας του, καὶ προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς
του εἰς κυρίαν τινά, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμίλει μὲ πολὺ πάθος,
ὀλισθήσας ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς κλίμακος, ὡς ἀστραπὴ εὗρέθη
εἰς τὴν βάσιν της, καταταράξας μὲ μεγάλον πάταγον ὅλην
τὴν οἰκίαν. . . . μερικοὶ εἰς τὰ ἔσω δωμάτια συνομιλοῦντες,

νομίσαντες ὅτι νέος σεισμός τοὺς ἐπαπεῖλει ἐξήλθον μὲ βίαν, πλὴν ἀντὶ σεισμοῦ, ἔγειναν μάρτυρες τῆς σικηνῆς ταύτης.

Ὁ φίλος ἦτον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, τὰ φορέματά του ἐσχίσθησαν, ὁ πῖλος του ἐπλακώθη, καὶ τὸ πρόσωπόν του εἰς μέρη τινὰ ἐκδάρθη, τὰ μαλλία του ῥιφθέντα ἀτάκτως ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸν ἐμποδίζον ἀπὸ τὸ νὰ ἰδῇ ποῦ εὐρίσκεται, τέλος ἀκούσας τὴν φωνὴν μου, μὲ ἔκραξεν, καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ καὶ διὰ νὰ ἰδῇ εἰς τὰ ὀπίσω, ἀναχωρήσαμεν δρόμαίως διὰ νὰ κρύψωμεν τὴν κατασχύ-
γην του.

Ποῖος κακὸς δαίμων, τὸν εἶπα ἀφ' οὗ ἐξήλθομεν, μᾶς ἔσπρωξεν σήμερον ἐδῶ; — "Ἀφῆσέ με, μοὶ ἀπεκρίθη, ἀπὸ τὸ κακὸν μου κινδυνεύω νὰ σκάσω, καὶ πρὸ πάντων δὲν μὲ μέλ-
λει δι' ἄλλο, παρὰ διότι ἦτον καὶ ἡ ἐρωμένη μου παροῦσα. — Μὴν σὲ μέλλει, ἀδελφε, τοῦ λέγω, σὲ βεβαιώνω ὅτι καθό-
λῃ δὲν τῆς ἐκακοφάνη ὁποῦ ἔπεςες, μάλιστα τὴν εἶδα ὁποῦ ἐγελοῦσε μὲ μεγάλην ὀρεξιν — Ὑπομονή! ἔχε ὑγίαν φίλε, μοὶ λέγει, ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀπὸ τούτους τοὺς στενοὺς δρόμους, διὰ ν' ἀποφύγω τὰ ὄμματα τῶν ἀν-
θρώπων. Εἶπε, καὶ τρέξας ἔγεινε ἄφαντος ἀπὸ ἐμπρὸς μου.

Μετὰ τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο τοῦ φίλου μου συμβάν, διευ-
θυνόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου· ἀπερνοῦσα ἤδη ἀπὸ τὸ κατὰστη-
μα τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας ὅταν ἤκουσα ἄνθρωπον λέ-
γοντα· Δόσε με σὲ παρκαλῶ τὸ διαβατήριόν μου ὀγλίγωρα διότι βιάζομαι. — Στρέψας, εἶδα τὸν κύριον Γραμματέα τῆς Ἀστυνομίας μ' ὄλην του τὴν σοβαρότητα καθήμενον, καὶ ἐρωτῶντα τὸν θέλοντα τὸ διαβατήριον. — Τὸ ὄνομά σας; — Φίλιππος Βρακιβελάδας. — Ἡ Πατρίς σας; — Τὸ παλ-
ὀρύλλητον Φανόρι. — Τὸ ἐπαγγελλιά σας; — Ποιητής. —

Ακούσας τὴν ὑστερινὴν λέξιν του, τὶ διάβολο! εἶπα, ἄραγε ποῦ νὰ εὑρίσκεται τὸ ποιητικὸν του κατάστημα νὰ ὑπάγω διὰ νὰ μοῦ κατασκευάσῃ μερικοὺς στίχους..... Ἀφήσας ὅμως τὸν ποιητὴν μὲ τὸν κύριον Γραμματέα ἠκολούθησα ἀργὰ τὴν ἰδὸν μου.

Διευθυνόμενος, ὡς εἶπα, εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπερνούσα ἀπὸ μεγάλον ἐμπορικὸν κατάστημα, ὅπου πρὶν πλησιάσω ἤκουσα ἀλλαλαγμοὺς, κτύπους, καὶ φωνὰς· περιέργως ἐφθασα εἰς τὴν θύραν, καὶ εἶδα ἄνθρωπον ὀργισμένον τόσον, ὥστε ὁμοιάζει τίγρης ἀγρία μᾶλλον, ἀπὸ τὴν μανίαν του. Ὁ ἔμπορος ἦτον καὶ αὐτὸς ὀργισμένος δὲν ἐφώναζεν ὅμως ὡς τὸν πρῶτον τοῦ ὑπολοίτου αἱ φωναὶ ἀντηχοῦσαν εἰς τὴν λεωφόρον. Στάς εἰς τὴν θύραν, ἠρώτησα τί τρέχει; ὑποπτέυσας μὴπως πάλιν ἦτον περὶ πόλιτικῆς ὁλόγος. Ὁ ἀδελφὲ μου, κράζει ὁ ἔμπορος, ἔμβα νὰ σοῦ ἐξηγηθῶμεν διὰ νὰ κρίνῃς ἂν ἔχω δίκαιον, ἢ ὄχι. — Μ' ὅλον ὅτι, τοὺς εἶπα, τὸν δικαστὴν ἀκόμα δὲν ἔκαμα, θέλει ὅμως σᾶς ἀκούσω, λέγετε. — Φίλε μου, ἄρχισεν ὁ ἔμπορος, ἀσθμαίνων, ὁ κύριος οὗτος ἦλθε πρὸ ἡμερῶν, καὶ ἠγόρασε ἀπὸ τὸ κατάστημά μου ταῦτα τὰ μεταξωτὰ (δείξας μοι ἐπὶ τῆς τραπέζης κομμάτια τινὰ μεταξωτῶν διὰ δύο φορέματα τῶν θυγατέρων του, αἵτινες ἤθελον νὰ) ὑπάγουν ταῖς ἀπερασμέναις εἰς τὸν χορόν. Ἀφ' οὗ παρήλθον ἀρκεταὶ ἡμέραι τὸν ζητῶ τὰ χρήματα· δὲν σὲ τὰ δίδω· μοὶ λέγει.... — Ἐδῶ τὸν διέκοψεν ὁ ἄλλος ἀσθμαίνων, καὶ κράζων· Ὁχι! δὲν σὲ εἶπα, ὅτι δὲν σὲ τὰ δίδω, σὲ εἶπα ὅτι θὰ σοῦ φέρω ὀπίσω τὸ πρᾶγμα σου. — Πολλὰ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος· ἄς ᾔται! (ἐξακολουθεῖ) λοιπὸν ὁ φίλος, μετὰ τόσας ἡμέρας μοὶ φέρει σήμερον τὰ μεταξωτὰ εἰς τοιαύτην κατάστασιν κηρύματισμένα, διότι αἱ θυγατέρες του τὰ ἐκο-

φαν διὰ νὰ τὰ ράψουν, προφασίζόμενος ὅτι δὲν τὰ μετεχειρίσθη· κρίνε λοιπὸν ἂν ἦναι δίκαιον νὰ τὰ λάβω ὀπίσω. Στάσου! κράζει ὁ ἄλλος μὲ στεντόρειον φωνήν, ἐτελείωσες; ἄκουσε κύριε, τώρα καὶ ἐμένα. Τὴν προπερασμένην Κυριακὴν δὲν ἤξεύρω πῶς ἦλθεν ἓνας γερμανὸς νὰ χαιρετήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον κανεὶς ἐκεῖ, ἄφησεν εἰς τὸν ὑπηρέτην ἓν γραμματίον ἐπισκέψεως λιθογραμμένον. Ἐπιστρέψας ἐγὼ, μὲ τὰς θυγατέρας μου, εὔρομεν αὐτὸ, καὶ κατ' ἄγνοιαν τὸ ὑπελάβαμεν ὡς πρόσκλησιν χοροῦ. Ἐκρίνα λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ προμηθεύσω τὰ ἀνάλογα φορέματα, καὶ ἦλθα ἐδῶ, ἔλαβα τὰ δύο μεταξωτὰ διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῶν αἱ θυγατέρες μου διὰ τὸν χορόν. Μόλις τὰ ἔκοψαν, καὶ ἦλθεν κατὰ τύχην ἓνας στενὸς μου φίλος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ καὶ ἐχρημάτισεν χρόνους ἀρκετοὺς εἰς τὴν Εὐρώπην, μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ γραμματίον ἐκεῖνο δὲν ἦτο πρόσκλησις χοροῦ ἀλλ' ἐπισκέψεως. Ἀφ' οὗ ἔμαθον τοῦτο ἔφερα εἰς τὸν κύριον τοῦτον τὸ πρᾶγμα του, διότι δὲν τὸ μετεχειρίσθη διὰ τὸν σκοπὸν ὅπου τὸ ἐπῆρα, δὲν ἔχω λοιπὸν δίκαιον; — Τὸ πρᾶγμα μου σὲ τὸ ἔδωσα ἀκέραιον, καὶ ἐχρεώσταις νὰ μοὶ τὸ φέρῃς καθὼς τὸ ἔλαβες, ἢ τοῦναντίον τὰ χρήματα· ἀλλ' ἂν λέγῃς ὅτι δὲν τὸ μετεχειρίσθης εἶναι εὐκολὸν νὰ τὸ μεταχειρισθῇς. — Πῶς; — ράψε το, φορσεσέ το, καὶ χόρευε. ἐγὼ θέλω τὰ χρήματά μου. — ἐγὼ δὲν σὲ δίδω τίποτε. — Θὰ τὰ δώσῃς, καὶ θὰ σκάσῃς. — Δὲν σὲ δίδω τίποτε καὶ μὴν ὑβρίζῃς διότι τώρα μεταχειρίζομαι τὸ ξύλον. — Πῶς; μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον μου;... ἐμένα;... — Ναί, ἐμένα! — Εἶπε, καὶ ὑψώσας μὲ ὀρμὴν τὴν ῥάβδον του διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ, διαβόλου συνεργείᾳ εὗρεθῇ ἓνα μεγάλον κάτοπτρον ἐπανωθέν του τὸ ὁποῖον διερράγη εἰς ἄπειρα τεμύχια. —

Πλήρωσε τώρα καὶ τὸν καθρέπτην, ζωνάζει ὁ ἔμπορος, καὶ με ὁρμὴν τρέχει εἰς τὴν θύραν κράζων εἰς βοήθειαν τοὺς χωροφύλακας. — Ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν τὴν σκηνὴν, φοβηθεὶς μήπως με ἐγκαλέσουν ὡς μάρτυρα εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ πρὸ πάντων μήπως ὁ ῥαβδισμὸς αὐξήσῃ, καὶ ἐξ ἀπροσεξίας με φιλοδωρήσουν καὶ ἐμὲ, ἔφυγα δρομαίως, καὶ τοὺς ᾔφησα. Τὶ ἀπέγεινε φίλοι, δὲν ἤξεύρω. Τοῦτο μόνον ἔμαθον ἔπειτα ὅτι καὶ τὰ μετὰξωτὰ ἐπληρώθησαν, καὶ τὸ κάτοπτρον.

Ἐφθασα εἰς τὴν οἰκίαν μου γελῶν διὰ τὰ ὅσα εἶδα καὶ ἤκουσα. Τὶ διάβολο! εἶπα, χθὲς μ' ἐτάραξεν ἓνα πολὺπλοκον, καὶ τρομερὸν ὄνειρον, σήμερον πάλιν νὰ ἰδῶ με τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τόσα τεράστια! ἂς τὰ φυλάξω τοῦλάχιστον μυστικά, γράφωντάς τα εἰς τὸν Μένιππον! Ἰδοῦ, τὰ καταχώρισα κύριοι, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ φυλάξετε καὶ σεῖς μυστικά ὡς ἐγὼ. Δι' ἀνταμοιβὴν δὲ σᾶς ὑπέσχομαι, εἰς κάθε δύο μῆνας νὰ σᾶς τυπώνω καὶ ἀπὸ ἓνα Μένιππον διὰ νὰ διασκεδάσετε, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως εἰς τὴν παραλαβὴν τοῦ νὰ δίδετε δύο στρογγυλάς, καὶ στιλπνάς στιλπνάς δραχμὰς διὰ νὰ κάμνω με αὐτὰς τὰ ἔξοδα τοῦ τύπου, διότι ὡς ὑπάλληλος εἶμαι καὶ πτωχότατος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Αὐτὴν τὴν λέξιν ὁ καθείς προσφέρει μ' ἄθυμίαν,
Καὶ βυθισμέναι αἱ ψυχαὶ εἰς τὴν μελαγχολίαν
μόνον αὐτὴν θυμοῦνται,

Καὶ δι' αὐτὴν συμπερασμοὺς εἰς τὴν ψυχὴν των φέρουν,
Πάντα κ' ἐμὲ τὰ χεῖλη μου ὁπότεα τὴν προσφέρουν
Σπασμοειδῶς κινοῦνται.

Ὁ μέγιστος καὶ ὑψηλὸς βαθμὸς τῆς εὐτυχίας,
Καὶ μάλιστα ἀναπόφευκτος πηγὴ τῆς δυστυχίας
Αὐτὸς πῶς εἶναι λέγουν,

Τοῦ κόσμου ὅλοι οἱ θνητοὶ διὰ τὴν δυνάμιν του,
Καὶ διὰ τὸν ἀκράτητον θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν του
Φοβοῦνται καὶ ὅλοι τρέμουν.

Ὡ θάνατε πικρότατε! πάντα παντοῦ θερίζεις,
Τοῦ κόσμου τὸ βασίλειον ὅλον ἐσὺ τ' ὀρίζεις,
Καὶ εἰς τὰς προσταγὰς σου

Εἵμεθα ὅλοι γενικῶς, κἀνείς δὲν ἠδυνήθη
Ἀπὸ τὰ ἕως σήμερον ἀναφανέντα πλήθη
Νὰ φύγῃ τὰς πληγὰς σου.

Ποῦ εἶναι τὰ βασίλεια; ποῦ εἰν οἱ τόσοι θρόνοι;
Ὅλα σὺ τὰ μετέβαλες εἰς τέφραν καὶ εἰς κόνιν,
Κὶ ἔν μοναχόν σου βλέμμα

Νὰ καταστρέψῃ δύναται θνητῶν τὰς προσπάθειας,
Τὰ πλοῦτη, δόξας, καὶ τιμὰς, στρατηγικὰς ἀξίας,
Καὶ βασιλικὸν στέμμα.

Κὶ ὁπότεν μὲ θυμὸν πολὺν τὸ τόξον σου τανίζεις
Μὲ τὸ δρεπάνι τὸ σκληρὸ τὸν κόσμ' ὅλον θερίζεις,
Καὶ μὲ ἀψηφησίαν

Τοὺς νέους πέρνεις, καὶ σκληρὰ τὰς νέας τὰς σπαράττεις,
Καὶ εἰς τὰ αἰμοδόρα σου τὰ βέλη δὲν φυλάττεις

Τάξιν σχεδὸν κάμμιαν.

Τὴν ποθητὴν τοῦ ἐραστοῦ ἀρπάξεις ἐρωμένην,
Τῆς ἀδελφῆς τὸν ἀδελφόν, καὶ τὴν δυστυχισμένην

Εἰς λύπας τὴν ἀφίνης,

Τὰ τέκνα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μὲ ἀδιαφορίαν,

Τὸν τρόπον, τὴν κατήφειαν, καὶ τὴν μελαγχολίαν

Στὰ μέτωπά των χύνεις.

Ὡς λύκος ποῦ στὰ πρόβατα σὰν πέσῃ λυσσασμένος
Μ' ὄρμην ἀρπάξει ὅποιον βρῇ, καὶ αἷμα διψασμένο;

σκορπᾷ καταξέσχίζει,

Ὁμοίως καὶ ὁ θάνατος ὁπότεν ὀργισμένος

Εἰς τῶν ἀνθρώπων ῥίπτεται τὸ δυστυχὲς τὸ γένος,

Μὲ τὸ σκληρόν τὸ δρέπανον ὡς στάχεις τοὺς θερίζει.

Ποῦ τόσοι ἄνθρωποι σοφοί, καὶ ποιηταὶ μεγάλοι;

Ποῦ εἶναι ἡ περίφημος Ἑλένη εἰς τὰ κάλλη;

Ποῦ σώζονται; ποῦ εἶναι;

Ποῦ εἶναι τόσοι στρατηγοί, οἱ ῥήτορες, τὰ φῶτα,

Ὡς λύχνος ποῦ ἐρώτιζον τὸν κόσμον ὅλον πρῶτα,

Αἱ θαυμάσται Ἀθῆναι;

Ὅλα κατετεφρώθησαν τὰ θαυμάστὰ τὰ τόσα,

Ὅποῦ νὰ τὰ διηγηθῇ δὲν ἤμποροῦσε γλῶσσα,

Καὶ νὰ τὰ περιγράψῃ,

Κὶ ἂν τὸ ἐπεχειρίζετο, ἦτο τῶν ἀδυνάτων

Χωρὶς ἀπὸ μιᾶ ζωηρὰν φλόγα τῶν αἰσθημάτων

(Ὁ γράφων νὰ ἀνάψῃ.)

Ὁ κάτοικοι αὐτῆς τῆς γῆς! ποῦ πάτε; τί θ' ἄρρεϊτε;
Ὅτι αἰώνια στὴν γῆν ποῦ εἴσθε θεὸς νὰ ζῆτε;

Ἀλλοίμονον ὡς ἄνθη

Ἀνθῆτε ὅλοι ἔξαφνα, ἢ ῥόδα ποῦ ἐβγαίνουν!

Κι οἱ χρόνοι σας ὡς ἀστραπὴ ἔρχονται καὶ πηγαίνουν,

Ἢ χόρτον ποῦ μαράνθη.

Ὁ τάφος, ὅταν ἀνοιχθῇ πάντοτε καταπίνει

Τοὺς εὐτυχεῖς, καὶ κάποτε τοὺς δυστυχεῖς ἀφίνει!

Αὐτοὶ φωνάζουν... πλὴν αὐτὸς ματαίως! δὲν ἀκούει

Τῶν εὐτυχῶν, καὶ τῶν καλῶν, τὰς θύρας τρέχει κρούει·

Μόνον αὐτοὺς ἀνιλεῶς ἀρπάζει, καὶ ἀκαίρως

Πάντα παντοῦ εὐρίσκεται εἰς κάθε κόσμου μέρος·

Ἀγνώριστ' ὅλοι γίνονται, καὶ δοῦλος, καὶ δέσποτης,

Καὶ εὐμορφος, καὶ ἄσχημος, τὸ γῆρας, κ' ἡ νεότης·

Τὸ μόνον ποῦ τὸν ἄνθρωπον, ἂν καὶ ἀποθανόντα

Στοὺς μεταγενεστέρους του ἀνακαλεῖ ὡς ζῶντα,

Τὸ σπάνιον προτέρημα ἢ ἀρετ' εἶναι μόνη,

Καὶ τ' ὄνομά του εἰς τῆς γῆς τὰ πέρατα ἀπλύνει·

Κύτταξε τοὺς Σωκράτας μας, ἰδὲ τοὺς Περικλεῖς μας,

Κύτταξε τοὺς Φωκίωνα, καὶ τοὺς Θεμιστοκλεῖς μας,

Τοὺς Ἀριστείδας, Σάλωνα, κι ἀκόμα τόσους ἄλλους,

Ποῦ οἱ αἰῶνες ἅπαντες ὠνόμασαν μεγάλους·

Νομίζεις πῶς ἀπέθανον; --- τὸ σῶμα των ἐτάφη,

Κ' ἡ δόξα των αἰώνιος κι ἀθάνατος ἐγράφη.

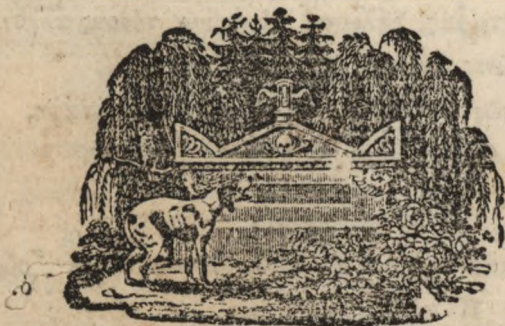
Πολὺ ἐπιθυμοῦσα

Μίαν στιγμὴν στὸν μάταιον τὸν κόσμον νὰ μὴ ζῶσα!

Πλὴν ὅταν ἀποθάνω

Ἐπιγραφὴν νὰ γράψετε στὸ μνήμα μου ἐπάνω.

- » Ω διαβάτα, μίλυσσε τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων,
 » Πῶς ὅληι ὡς τὸ ὕστερον κερδίζουν τὸσον τόπον,
 'Οπόσον τῶρ' ἐγὼ κρατῶ.
 » Τὶ κέρδος ἂν ἀπέκτησαν κτήματ' ἀγροῦς, καὶ πόλεις;
 » Καὶ Κυριάρχαι ἔγειναν τῆς 'Υφυλίου ὅλης;
 » Εἰπέμοι τῶρα σ' ἐρωτῶ;
 » Τ' ἀκόρεστα τὰ πάθητων ἀκόμη πρὶν χορτάσουν·
 » Κι ἂν τὰ χορτάσουν, μίαν στιγμὴν σὸν τάφον θεὸν νὰ φθάσουν·
 » Τότε φεῦ! γύρισε ἰδὲ μικρὸν, ἢ καὶ μεγάλον,
 » Δὲν βλέπεις ἄλλο τίποτε εἰμὴ σωρὸν κοκκάλων;
 » Τὶ ὄφελος ἂν σήμερον πόλεις, καὶ τείχη κτίζουν,
 » Κι ἀνθρώπους τοὺς ὁμοίους των μὲ θάνατον φοβίζουν;
 » Τὶ κέρδος ἐὼν ἄρπαξαν, ἢ φόνευσαν κἀνένα;
 » Αὐτοὺς ποῦ βλέπεις σήμερον μεγάλους φρουσκομένους
 » Ποῦ μεταξὺ των τριύγονται .. ὃ τοὺς δυστυχισμένους!
 » Κι αὐτοί, κὶ αὐτοὶ μεθαύριον, θὰ γίνουν σὰν κ' ἐμέναι·
 » Θὰ ἔλθῃ ναι, μία στιγμὴ ποῦ ὅλα θὰ τὰ χάσουν,
 » Καὶ μ' ἓνα μόνον σάβανον στὸν τάφον θεὸν νὰ φθάσουν·
 » Γυνυμοὶ ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, γεμάτ' ἀπὸ κακίας
 » Θεὸν νὰ καλύπτ' ἢ σιωπὴ πράξεις των τὰς δολίας·

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ ἐν Ἀθήναις Κύριοι.

Α. Θ. Μαυροκορδάτος	1	Β. Φλογαίτης	1
Ἀργύριος Θεοδοσιάδης ἐξ Ἀγ. Βαρθα.	1	Γεώργιος Σούτσος	1
Ἀντώνιος Κωνσταντίνου	1	Γ. Α. Βαριαδάκης	1
Α. Σαλωνιτίδης	1	Γ. Σταῦρος	1
Ἄριστ. Θ. Μαυροκορδάτος	1	Γ. Ἐλευθεροῦδης	1
Α. Γ. Ἰωαννίτης	1	Γεώργιος Χρήστου	1
Α. Παπᾶ Πάνος	1	Γεώργιος Μ. Χρυσεσχάς	1
Ἀλέξιος Ν. Μίχου	1	Γ. Παλαμάρης Τήνιος	1
Α. Γρηγόριος Μοίρας.	1	Γεώργιος Ραζής	1
Ἀπόστολος Γρυπάρης.	1	Γ. Δ. Βώκου	1
Α. Βενιζέλος	1	Γ. Σ. Παπαδόπουλος	1
Α. Σοφόπουλος	1	Γ. Ἀθανασιάδης	1
Α. Ι. Χαραλάμπης.	1	Γ. Γρυπάρης	1
Α. Κονταράτος.	1	Γ. Καλοθής	1
Α. Ἀντύπας	1	Γεώργιος Νεροῦτσος	1
Α. Μιαούλης	1	Γεώργιος Ὀλλανδᾶς	1
Α. Π. Χ. Ἀναργύρου	1	Γρηγόριος Ραστῆς	1
Ἀλέξανδρος Γιάνης	1	Γ. Ἀθανασίου	1
Α. Πλέσσος	1	Γ. Κ. Ἰσχυόμαχος	1
Ἀντώνιος Εὐσταθίου	1	Γ. Σκούφος	1
Α. Τάκης	1	Γ. Πρασσᾶς	1
Η. Κ. Α. Α.	1	Γ. Α. Μωραΐτης	2
Ἄγγελος Α. Χωματιανός	1	Γ. Α. Θερινός	2
Α. Αεονάρδος	1	Γ. Καμπούρογλου	1
Ἀπόστολος Σιμούλης	1	Γ. Βασιλείου	2
Α. Κ. Λογοθέτης	1	Γ. Α. Σταματάρης	2
Α. Γλαράκης	1	Γεώργιος Σκυλοδήμος	2
Α. Θ. Ἰωαννίδης	1	Γεράσιμος Σκοντζόπουλος	2
Ἀθ. Σκοντζόπουλος	1	Γ. Κωνσταντινίδης	2
Α. Βόγκος	1	Δ. Σούτσος	1
Α. Μαυρομάτης	1	Δ. Α. Μαυροκορδάτος	2
Ἀπόστολος Α. Σαμάρης	1	Διονύσιος Βασιλείου	1
Α. Ζαφειρόπουλος	1	Δ. Κ. Τσεντσερής	1
Α. Μοσχολάκης	1	Δημ. Γ. Ἰωαννίτης	1
Α. Σ. Ἠσαΐας	1	Δ. Α. Γ. Κλάδος	1
Α. Λ. Ἀλεξάνδρου.	1	Δ. Σιλίεργος	1
Β. Κονοφάος	1	Δ. Ν. Λεβίδης	1
Β. Μεττρούδ	1	Δημ. Ἀποστολίδης	1
Β. Βρυζάκης	1	Δημήτριος Ζώτος	1
Β. Τ. Οίκομίδης	1	Δ. Βουρνᾶς	2

Α. Κονδάρης
 Δ Βισβύνης
 Ευστράτιος Τσίφος
 Ε. Μεδινός
 Ε. Σκαρπέτης Σμυρναίος
 Ε. Βασιλείου
 Ε. Α. Σίρας
 Ε. Ἀγγελάτος
 Ηλίας Δούλας
 Ηλίας Κλαμπερδάκης
 Η Γ Μητσόπουλος
 Η Γ Γαππακλιόπουλος
 Θ Κ Σπανόπουλος
 Θ. Βαυπίνης
 Θ. Μαύκης
 Θ Στάγκιλης
 Θ Κ. Καθόνης
 Θ Κ. Μεγαλόπουλος
 Θωμάς Μισσηραλιώτης
 Θ Στεφανόπουλος
 Θ Μαντίσης
 Θ Λεονάρδος
 Θ Σχινάς
 Ιωάν Κουτσαλέξης
 Ιωάννης Α. Σούτσος
 Ιωάν. Ζαφειρόπουλος
 Ι. Μιμήλης
 Ι Γ Τριανταφυλλίδης
 Ι. Δ. Κορίνθιος
 Ι Σωρλής
 Ι Οικονομίδης
 Ι Χωρεπισκοπίδης
 Ι Χρίσσανθης
 Ι Βενιζέλης
 Ι Γ. Μευσκουδάκης
 Ι Ρόσσος
 Ι Τουπακίτης
 Ι. Μαστοράκης
 Ι Βλοχούτης
 Ι Α Σωμάκης
 Ι Σακελαρίδης
 Ι Μπαλές
 Ι Γεωργιάδης
 Ι Γούσης
 Ιωάννης Σούτσος
 Ι Βάσιλινος
 Ι Φ. Γιωργιάκης
 Ι Μάκρης
 Ι Η. Δαδούπουλος

2 Ι. Μ. Δαμιανός
 1 Ι Κασίρης
 1 Ι. Γλαράκης
 1 Ι. Γ Λάτρης
 1 Κ. Ι. Στρατευδάκης
 1 Κ. Θ. Κολοκοτρώνης
 1 Κωνσταντ. Καστορχης
 1 Κωνσταντ. Κολοκοτρώνης
 2 Κ. Γ Ἀνδρόνικος
 2 Κ. Δημητριάδης
 1 Κ. Κλεομύρωντος
 1 Κ. Τσαπαλόπουλος
 1 Κ Χ. Πιλάσος
 1 Κ Ν. Παργανέλης
 1 Κωνσταντίνος Παρασκευάς
 1 Κ Ἀντωνιάδης Σμυρναίος
 1 Κ Πλατύς Σμυρναίος
 1 Κυρ. Γεραλιόπουλος Σμυρναίος
 1 Κ. Ράμφος
 1 Κ Πελυάδης
 1 Κ. Ν Λεβίδης
 1 Κλαφάτης
 1 Κ Μ. Καλλίας
 1 Κ. Ρίζος
 1 Κ. Κλαμνίδας
 1 Λεωνίδης Δρακάκης
 1 Λεωνίδης Καπέλλος
 1 Λεβέρδης
 1 Μακρυγιάννης Συνταγματάρχης
 1 Μ Κεντεμας
 1 Μ Ι Μάριος
 1 Μ Αικονοσταφίδας
 1 Μ. Σ. Γεωργιάδης
 1 Μ. Παλλάδιος
 1 Μ Χαλκικονδύλης
 1 Ν. Ρωσής
 1 Ν Χαριτίδης
 1 Ν. Ίωαννίδης
 1 Ν. Σ Ραυτοπούλος
 2 Ν. Φ. Μπαρής
 1 Ν. Λέριος
 1 Ν. Γέροντας
 1 Ν. Τσαβέλας
 1 Ν. Ολλανδός
 1 Ν. Κικουίδης
 1 Ν. Ίωαννίδης
 1 Ν. Χωματιανός
 1 Ν. Παύκιλος
 1 Ν. Δότης

Κ. Παρδαλῆς	1	Χ. Ζώτες	1
Ν. Βενιζέλος	1	Χ. Ζαχαρίτσας	1
Π. Ν. Νέγκας	1		
Π. Κολπονδίνος	1	<i>Πειραιῶς.</i>	
Πέτρος Πεντεδάκας	1		
Παρθένιος Βιελιδέτης	1	Ἀθαν. Πίνου	1
Π. Παππᾶ Εὐσταθίου	1	Ἀθαν. Βαριανήλι	1
Π. Νικολαΐδης Σμυρν.	1	Α. Θεοχαρίδης	1
Π. Σαρκυράκης	1	Αθανάσιος Ζωγράφος	1
Π. Νικολαΐδης Ἡπειρώτης	1	Γ. Αζμπρινίδης	1
Π. Δ. Ταγκόπουλος	1	Γ. Δημητρίου	1
Π. Θεοδώρου	1	Γεώργιος Παππαδόπουλος	1
Παλαιολόγος Βενιζέλος	1	Δ. Κ. Ἰσχυομάχος	1
Π. Καμπύρουγλιου	2	Δημ. Α. Κυδωνιώτης	1
Π. Κένταυρος	1	Ιωάννης Μπαλαμπάνη	1
Π. Γαλανόπουλος	1	Μιχαήλ Πλάτη	1
Π. Χ. Ἀθανασίου	1	Μ. Δουκτάκης	1
Π. Ζωγράφος	1	Παν. Π. Μαράτος	1
Π. Π. Μπενεδούτσος	1		
Π. Μεθωνῆς	1	<i>Μεγάρων.</i>	
Π. Σ. Σκαπέσσος	1		
Σ. Σταῦρος	1	Ιωάν. Τσάτσος	1
Σ. Καλλιφρονᾶς	1	Α. Μάξης	1
Σ. Λεκάτης	1	Α. Ι. Παριώτης	1
Σ. Ραζῆς Κωνσταντίνου	1		
Σπάρκος Νάκος	3	<i>Αἰγίνης.</i>	
Σ. Α. Σπηλιωτάκης	1		
Σ. Α. Χωματιανός	1	Ἀλμυράντης	1
Σ. Α. Ἀγέλαστος	1	Β. Σαπουντσάκης	1
Στ. Βλαχόπουλος	1	Σ. Σχινᾶς	1
Σ. Νικολαΐδης	1	Σ. Ράλλης	1
Σ. Θ. Χωματιανός	1	Μ. Τολμίδης	1
Σ. Πήλικας	1	Π. Ἀλεξάνδρου	1
Σ. Κοπανίστας	1		
Σ. Βέριος	1	<i>Πατρῶν.</i>	
Σακελίου	1		
Σπυρίδων Α. Σκοντσόπουλος	1	Α. Α. Παλαιολόγος	1
Σ. Π. Σιμονέτος	1	Α. Σ. Χαλαλμπής	1
Σπυρίδων Βαλτινός	1	Ἀναγ. Τσίντζος	1
Τριαντ. Μπουγρουκλῆς	1	Α. Βασιμᾶς	1
Φ. Τεφαρίκης	1	Ἀθ. Μαυρουΐδης	1
Φ. Καστρισιᾶδης	1	Α. Α. Συνεδνός	1
Χαράλαμπος Χριστόπουλος	2	Γ. Κόγας	1
Χριστόδουλος Παυλίδης	1	Γ. Πανᾶς	2
Χρήστος Μπιλάλης	1	Γ. Α. Ζαήμης	1
Χρήστος Κριεζόπουλος	1	Δ. Βαλλώσης	1
Χ. Μαργαρίτης	1	Θρασύβουλος Ζαήμης	1
Χ. Κανελόπουλος	1	Ι. Μπενεσιόπουλος	1
Χ. Δούλης	1		

Ι. Γκίκας
 Ι. Α. Κοντοπάχος
 Κωνστ. Α. Ἀσημακόπουλος
 Ν. Παππαζαφειρόπουλος
 Ν. Σεβαστεῦ
 Παναγῆς Φωκᾶς
 Π. Καλαμογδάρτης
 Π. Ραυτόπουλος
 Σ. Βένετος
 Σ. Οἰκονομόπουλος
 Σ. Θ. Μανταβίνος
 Χ. Δεσύλας Τσεῦκος
 Χ. Παμπούκης
 Χαρίλ. Θεοχαρόπουλος

Καλαμών.

Ἀλ. Φωκᾶς
 Γ. Α. Δεπάστας
 Δ. Α. Πλατανόπουλος
 Βρακλῆς Μάνιαρης
 Ἰωάννης Πουλοπούλος
 Ἰωάννης Κωνσταντινίδης
 Ἰωάννης Ζάρκος
 Ἰάκωβος Κούρτσουλας
 Ι. Α. Κοντολέων
 Ν. Μπουζουράκης
 Ν. Σ. Κανούσης
 Π. Μανακάκης
 Π. Κασσιμάτης
 Π. Χοιστόπουλος
 Π. Γ. Σταματελάπουλος
 Π. Ρεῦσσης
 Π. Δ. Οἰκονομόπουλος
 Σ. Δ. Βούλιωτης
 Ν. Δαμιᾶδας

Χαλκίδος.

Γ. Βουλγαροῖδης
 Γ. Μ. Διμήλας
 Δ. Στανέφ
 Α. ἀμπάχος
 Η. Μ. Αλᾶχρου
 Ι. Φ. φέστας
 Ι. Μ. Μαυρομάτης
 Ιω. Φεγκιάς
 Κ. Μήττυρας

1 Κ. Μ. Καλλίας
 1 Μ. Α. Σισίνη
 1 Π. Καλεβρᾶς
 1 Σ. Λυκίδης
 1 Σ. Α. Δαλωνᾶς
 1 Κ. Γ. Βλαχανίδας

Σπιτσῶν.

1 Α. Ν. Πάνου
 1 Δ. Ρωμανός
 1 Ἠλίας Ααυλάρ
 1 Α. Δ. Χαμάρτου

Πόρου.

1 Κ. Ν. Παγαθέλης
 1 Μ. Ἀπολύρας
 1 Ι. Νεγροπόντης
 1 Δ. Κ. Τσενσερῆς
 1 Ν. Δ. Βόικου
 1 Γ. Βαφιδάκης
 1 Εμ. Ιω. Κολονέλος
 1 Π. Ζάννης ἐνωμοτ.
 1 Ἄνδρ. Χ Δημητρίου
 1 Κωνσταντῖνος Καρβέρη
 1 Στάμος Σεράφειμ
 1 Π. Σακελαρόπουλος
 1 Ιω. Π. Γεωργαντόπουλος

Σκιάθου.

1 Δ. Μπανάκης
 1 Α. Ἀποστολίδης
 1 Κ. Γ. Προῦσσος
 1 Δημήτριος Ράπτης
 1 Ἰωάννης Μαρεῦνας
 1 Κ. Δρίζογλου
 1 Ἀσημάτσα Χ. Ρήγα

Ναυπλίας.

1 Α. Κορονετόπουλος
 1 Παναγῆς Θεοδοσιάδης
 1 Νικόλαος Ζάντος ἐξ Ἀργεῦς
 1 Χ. Ἀναργύρου
 1 Μ. Κοντσονόπουλος

Γεώργ. Ι. Ἰατρός
 Ι. Π. Γκινέκας
 Ἰωάννης Στρατηγόπουλος
 Μ. Σκαλιστήρης
 Ἀναστ. Μαυροκέφαλος
 Ἀναστ. Μαυρομάτης
 Φ. Σαπουντσόπουλος
 Μ. Ἰωαννίδης
 Π. Φιλιππίδης
 Ε. Ακυριώτης
 Ε. Ρούπας
 Ν. Κωνσταντινίδης
 Χ. Τσανίτας
 Κ. Μασκλαβάνης
 Μιχαὴλ Γλύρας
 Μ. Οἰκονόμου
 Νικόλαος Α. Ἀντωνόπουλος
 Εἰρήνη Α. Παππᾶ
 Κωνσταντῖνος Γλιππιπής
 Παναγιώτης Σιλαϊδῆς
 Κυριάκος Πονηρόπουλος
 Μ. Διώσσης
 Παναγιωτόπουλος Ἀνθυπ.

Κεφαλληρίας.

Κυριάκος Ν. Χωραφᾶς
 Μαρτῖνος Π. Λούζης
 Διονύσιος Σ. Βαντόρου
 Κωνστ. Μαρίνου Φωκᾶς
 Γεράσιμος Π. Λευκόκυλλος
 Γεώρ. Σ. Καρούσος
 Παναγῆς Πανᾶς
 Γεράσιμος Πήλικας
 Ἄγγελος Ρωμάνος
 Ἰωάννης Λεβιάδης
 Ἀθ. Γ. Μπασίας
 Γερ. Νικ. Φωκᾶς Τζανετάτος
 Δημήτριος Λοβέρδος
 Νικ. Σ. Γιαννιολάτος
 Σπ. Λούζης Π. Παναγῆ
 Βαπτιστῆς Δ. Μελίτας
 Δημ. Κ. Βένετος
 Ἀθ. Ι. Καραμάνη
 Γερ. Τυπάλδης Μαράτος
 Διονύσιος Μανιάτης
 Ἰωσήφ Ν. Μομφεράτος
 Ἰωάννης Γ. Ἀλφονσάτος

2 Νικόλαος Μουσούρης
 1 Κωνσταντῖνος Α. Ραζῆς
 1 Ἰωάννης Ἀρκαδιόπουλος
 1 Ἠλίας Ζερβός Ἰαχωμάτος
 1 Γεώργιος Μάρκου Φωκᾶς
 1 Ἀντώνιος Ἀνδρέου Μιλλιάρης
 1 Ἀλεῦσιος Μαρίνου Ἄννης
 1 Γεράσιμος Καμπίτης
 1 Δημ. Βοθροντός Ἰωάννου
 1 Παναγῆς Καμπίτης
 1 Δοκ. Κων. Εὐσταθιάδης Μεταξᾶς
 1 Βαγγέλης Καλογεράς
 1 Νικόλαος Ἀγγελάτος
 1 Ρικάρδος Στίβενος
 1 Ὁράτιος Τζιτζιλιάνης
 1 Σκυρίδων Μηνᾶ Λούζης
 1 Γεράσιμος Λαγγούσας
 1 Σπ. Μεταλᾶς Λιθιος

Λευκάδος.

Ἀνδρέας Φίτας
 Δημήτριος Βασιλόπουλος
 Γεράσιμος Σ. Σέρβος
 Π. Στεφανίτζης
 Δημήτριος Γκίνης
 Ἀνδρέας Σίδερης
 Α'λέξανδρος Ν. Καββαδάς
 Νικόλαος Α. Τσαγκαρόλος
 Σπ. Σκιαδαρέσης
 Ἀντώνιος Κόνδαρης
 Νικόλαος Π. Μαρῖνος
 Τιμόθεος Θ. Ζήλικας
 Μιχαὴλ Δετζόρτης
 Ἀπόστολος Σφαέλας
 Σπ. Βαλαορίτης
 Ι. Μούρμουρας
 Θεόδωρος Σουλαϊδόπουλος
 Νικόλαος Σταῦρος
 Ἰωάννης Ν. Μαρῖνος
 Σπυρ. Φίλιππας
 Π. Ἀνηφαντής
 Βλάσιος Δ. Στεφανίτης
 Ἰάκωβος Βερβενόντας
 Δημ. Ἀναστάσιος Τυπάλδης
 Πρόεδροι τῶν Δικαστηρίων
 Σκυρίδων Κόγγος
 Α'λέξιος Ν. Σταματελόπουλος

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς μὴ καταχωρηθέντας συνδρομητὰς διότι ἔνεκα τῆς κακογραφίας τῶν ὑπογραφῶν, καὶ ἔνεκα τῆς βραδείας τῶν καταλόγων ἀποστολῆς ἐκ μέρους τῶν κυρίων ἀνταποκριτῶν μας συνέβη τοῦτο.

